

Giới thiệu Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm

Các bạn có từng nghe qua Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm chưa? Nếu muốn biết rõ thêm người phụ nữ kia có chiều thú gì đó hay ho thì mời đọc truyện ngay nhé vì nội dung truyện rất hấp dẫn.

Còn anh kia là một người mặc bộ đồ công sở màu đen, cô gái xinh đẹp ưu nhã giờ giang trước mắt thật sự là cô ấy. Mấy năm qua, anh luôn chờ đợi mong có thể thấy khuôn mặt của cô lần nữa nhưng lại không tìm được cô.

Và cho đến hôm nay rốt cuộc khát vọng trong lòng đã được thực hiện, kích động trong ngực anh bây giờ khó có thể nói rõ được, tình huống này xảy ra bất ngờ với anh thật là khó đỡ để tiếp nhận!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Ánh sáng dịu dịu giữa khe hẹp từ màn che len lỏi vào bên trong nhà, chiếu xuống một tầng ánh sáng màu bạc nhàn nhạt ở trên sàn nhà.

Vàng sáng màu bạc nhàn nhạt kia kéo dài dọc từ thảm dài lên đến bên giường, quanh co ở giường, rồi chiếu xuống cặp nam nữ đang ở trên giường.

Trên giường lớn màu trắng, hai thân thể xinh đẹp khoan khoái phơi bày ra ngoài, chân dài thon thả nhẹ nhàng quấn lấy thân thể cường tráng, cánh tay của đàn ông ôm lấy cái eo mảnh khảnh của người phụ nữ, thân hình to lớn ngấm đen với thân hình mềm mại thướt tha kiêu diễm dán sát ở một chỗ, cực kỳ giống một bức tranh đẹp đẽ, nam nhân cường tráng và nữ nhân mảnh mai thân mật, yên tĩnh mà đầy dục vọng với nhau.

Giờ phút này bên trong gian phòng sang trọng thật sự rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng ngáy ngủ say của đàn ông hơi thở nhẹ nhàng của phụ nữ.

Nhưng không khí yên lặng này bị phá hư bởi người phụ nữ đang dần tỉnh lại ——

"Ừ." Chậm rãi tỉnh lại từ trong giấc mộng, Hắc Tương Lãng cảm giác xương cốt ở chân tay đều như tách rời ra, vì say rượu mà cô đau muốn nứt đầu rồi, vẫn đang lơ mơ không rõ tình hình. "Y ~~ nha ~~"

Cô nằm nghiêng ngủ, một tay xoa trán, một tay chống lên định xuống giường.

Nhưng thật kỳ quái, thân thể của cô như bị một sức nặng nào đấy đè lên.

Hắc Tương Lãng khẽ mở mắt ra, cúi đầu nhìn, đột nhiên nhìn thấy một cách tay phải nam ngấm đen bên chắc giữ chặt eo trắng nõn của cô.

"A?" Cảm giác lạnh lẽo xuất hiện từ sau lưng khiến cô run rẩy một hồi, cô hô nhỏ một tiếng, không dám quay đầu lại nhìn nam nhân nằm sau lưng mình, toàn bộ buồn ngủ còn sót lại lập tức biến mất sạch.

Tại sao lại có nam nhân nằm trên giường của cô? Mà cả người cô còn không mặc quần áo?

Suy nghĩ đáng sợ khiến cho toàn thân cô lạnh cả người, sự lạnh lẽo từ lòng bàn chân lan tràn lên đến óc.

Trời ạ! Trời ạ! Cô cố lấy lại tinh táo, trong con kinh hoàng hồi tưởng lại tình cảnh tối hôm qua tại sao cô ở cả đêm với người đàn ông này?

Vất hết óc suy nghĩ hồi lâu, cô cố nhớ lại tối hôm qua lúc cô uống rượu ở hộp đêm thì hơi say xỉn, sau đó hộp đêm xảy ra sự kiện phản từ hắc đạo cầm dao chém giết, lúc ấy cô bị dọa sợ, đúng lúc không biết nên làm gì thì thật may có một người đàn ông xa lạ kịp thời kéo cô chạy ra hộp đêm.

Trong trí nhớ thì người kia kéo cô chạy rất lâu, cách xa hộp đêm, nhưng sau đó trí nhớ cũng chỉ còn lại trống rỗng.

Chẳng lẽ sau đó cô lại say đến bất tỉnh nhân sự rồi hả? Vì say rượu mất lý trí mới có thể xảy ra loại sự kiện chệch đường ray này?

Trời ạ! Tình một đêm ư!

Nàng vậy mà lại xảy ra tình một đêm với đàn ông xa lạ? !

Kinh nghiệm lần đầu quý mà không biết vì sao lại cho người đàn ông này?

"Ông trời! Cái này nhất định là nằm mộng phải không?" Hắc Tương Lãng lạnh cả người, bàn tay run rẩy nhẹ lấy bàn tay siết tại trên eo cô ra.

Vừa đụng đến cánh tay ấm áp kia, cô lập tức bị thực tế gõ tỉnh —— đáng chết! Cái này thật sự không phải mộng!

Hắc Tương Lãng hốt hoảng khẩn cầu ở trong lòng, hi vọng tên kia đàn ông sau lưng kia đừng tỉnh lại.

Có lẽ do cô thành tâm khẩn cầu nên đã cảm động trời xanh, khi cô thoát thân xuống giường thì người đàn ông phía sau kia một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có.

Vì bị chấn động quá mức, Hắc Tương Lãng hoàn toàn không biết được nên đối mặt với đối tượng tỉnh một đêm này như thế nào, nên biện pháp duy nhất chính là chạy trốn.

Vì vậy sau khi nén lút thở một hơi, cô nhịn chưa xót đau đớn từ cơ thể, hốt hoảng tìm kiếm quần áo bị tán loạn khắp nơi trên thảm.

Hắc Tương Lãng nhanh chóng tìm thấy Bra ren, áo và quần jean, còn có túi da của cô, nhưng tìm mãi cũng không ra quần nhỏ may ren của cô.

Làm sao bây giờ? Không thấy bóng dáng quần nhỏ của cô, cô cũng không thể để đồ tư mật đó ở đây chứ?

"Um" Lúc này, người đàn ông phía sau đột nhiên phát ra tiếng rên, sau đó là tiếng lật người thay đổi tư thế ngủ.

Cô ôm quần áo kinh hoàng quay đầu lại, trừng mắt nhìn lồng ngực rắn chắc của người đàn ông kia. Cơ ngực mê người của anh ta trong nắng sớm cực kỳ hấp dẫn, màu da ngăm đen khỏe mạnh này với đường cong của bắp thịt, khiến trái tim cô đập thình thịch hơn nữa mắt cũng nhìn thẳng.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy diện mạo của anh ta.

Gương mặt rất cá tính, thâm thúy ngũ quan vô cùng sắc nét, giờ phút này anh ta đang ngủ say, môi mỏng nhẹ nhàng mơn mẩn, còn nâng lên nụ cười thần nhiên.

Anh ta cười cái gì? Do có một nữ nhân ngọc cho hắn lần đầu, ngủ một đêm với hắn?

Một cổ tức giận xông lên, cô thật sự muốn đập cho anh ta tỉnh lại! Nhưng sau khi hành động có thể gây ra di chứng, vì cô đường đường là đại tiểu thư nhà họ Hắc, nếu bị nhận ra, vậy thì sẽ như thế nào? Nhất định sẽ làm cho danh dự nhà họ Hắc mất sạch!

Không! Cô phải nhân lúc này nhanh rời đi!

Nhưng cô còn chưa tìm được quần nhỏ thân thiết của mình.

Đúng lúc Hắc Tương Lãng nóng lòng, tầm mắt cô dời đi khỏi mặt anh ta, khoé mắt liếc qua liếc lại thấy bên dưới cặp mông bẽn lẽn đang đề lên một mảnh vải màu trắng.

Đó không phải là.

Sắc mặt Hắc Tương Lãng trắng bệch hung hăng hít vào một ngụm khí lạnh.

Trời ạ! Quần lót mà cô mãi không tìm được lại bị đề ở phía dưới cái mông của anh ta!

Cô chắc chắn không dám mạo hiểm đi rút cái quần nhỏ đó, nếu không cẩn thận đánh thức anh ta, chẳng phải cô sẽ xấu hổ sao?

Suy nghĩ ba giây đồng hồ, Hắc Tương Lãng quyết định buông tha, tay chân run rẩy mặc lại quần áo, đeo giày thể thao, cầm ví da chạy ra cửa, hoảng hốt mở cửa vội vàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tỉnh Một Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Bốn năm sau ——

Do là bạn đại học kiêm ân nhân của Hắc Tuấn, dĩ nhiên Lôi Thiệu Đình đồng ý lời mời tham gia hôn lễ của Hắc Tuấn và Thôi Ân Hoài.

Cổ vấn quản lý xí nghiệp là anh lúc nhận được thư mời, dự án trong tay vừa đúng lúc tiến hành thuận lợi xong, lại có mấy ngày rảnh rỗi, mà lần rảnh rỗi này anh có thể bay đến Tokyo tham gia hôn lễ long trọng của vị quý công tử Hắc Tuấn này.

Cứ như vậy, anh đi tới Tokyo.

Hắc Tuấn còn nói trước, khi anh vừa xuống máy bay sẽ được tiếp đãi long trọng, từ lúc nhận điện thoại đến ăn cơm và ngủ lại sẽ được chiều đãi cao nhất, toàn bộ đều là phong thái phô trương của xã hội thượng lưu.

Ừm, vô duyên vô cớ kiếm được chiều đãi miễn phí như kỳ nghỉ trong hai ngày, ngay cả nhà tiếp khách này, toàn bộ đều do Hắc Tuấn tự chi trả, nên Lôi Thiệu Đình cũng không muốn lãng phí vô ích.

Anh ăn mặc quần áo thoải mái, gọi một ly cocktail, anh tuần đứng dựa vào quầy rượu hình vòng cung, cặp mắt sắc nhọn nhìn quầy rượu hình vòng cung tràn đầy phong cách kiểu Mỹ.

"Tại sao người ở đây đều là đàn ông?" Trừ hấn và người phục vụ rượu với một người hầu bàn bên ngoài, còn lại tất cả đều mặc âu phục đeo caravat.

"Lời tiên sinh, nơi tiếp khách này đều để chiều đãi riêng khách quý, những khách quý này phần lớn đều là đàn ông, cũng có một số khách quý là những người phụ nữ xinh đẹp, nhưng hôm nay đúng dịp bọn họ không đi đến." Người phục vụ đưa cho anh một ly cocktail, cũng hoàn thành trách nhiệm trả lời.

"Xem ra tôi tới thật không đúng lúc." Không phụ nữ ở quầy rượu, thiếu một phần cảm giác, có lẽ anh nên dời trận địa này đi mới phải, nếu như anh muốn ở đây đóng kịch điệp (1) chỉ sợ là không thể thực hiện được rồi. "Không có mỹ nữ bồi, một người uống rượu rất nhàm chán, tôi sẽ uống xong cái ly này, thật sự xin lỗi."

(1) tên một bộ phim AV của Trung Quốc (còn AV là gì thì ...hắc hắc....)

Xin lỗi người phục vụ, Lôi Thiệu Đình sáng khoái một hơi cạn sạch ly cocktail, bỏ tiền bo lại xoay người rời đi.

Hai tay đút vào túi phía sau của quần jean, anh huyết sáo, tiêu sái bước đi, ung dung tự tại đi lại trong hành lang dài sang trọng.

Nhà tiếp khách sang trọng nhất của tập đoàn Hắc Đăng, có tổng cộng năm tầng, căn cứ theo sự giới thiệu của quản lý khách sạn này, trừ hai tầng phía trên để làm phòng cho bảy vị khách quý ra, ba tầng khác là sẽ có một gian phòng tiệc, một gian nhà hàng Nhật, một phòng ăn kiểu phương Tây, còn có quầy rượu, phòng tập Gym và SPA, và với một gian hội nghị ở trung tâm.

Thật là nơi không chỗ nào để chê, chỉ tiếc một mình đi lại ở chỗ này, thật sự rất nhàm chán, làm anh chẳng có chút hào hứng.

Nếu như vậy anh không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài dạo chơi, dù sao trung tâm Tokyo có rất nhiều nơi để chơi đùa

Bóng người Lôi Thiệu Đình cao lớn, mặc quần áo màu xanh lam đi tới trước thang máy, nhàm chán chờ thang máy.

Thang máy đi xuống từ lầu trên, chỉ một lát là dừng lại ở tầng lầu anh đang đứng, hai cánh cửa sáng bóng chậm rãi mở ra.

Anh nhấc chân đi về phía trước, đúng lúc này nhìn thấy trong thang máy còn có một người khác —— một người phụ nữ mà anh khắc sâu hình ảnh.

"Cô...cô, cô ——" Anh đứng ở cửa thang máy, kinh ngạc tròn to mắt, nhìn cô gái mặc đồ công sở màu đen ưu nhã trong thang máy.

Gương mặt mỹ lệ này, tư thái mê người này, chính là người phụ nữ trong trí nhớ của anh!

Trời ơi! Anh được gặp cô lần nữa!

Lôi Thiệu Đình kinh ngạc trừng mắt nhìn bóng dáng uyển chuyển hay xuất hiện trong mộng, mấy năm qua anh luôn khát vọng có cơ hội gặp lại cô, trong đám người chỉ cần thấy bóng dáng tương tự cô, anh luôn vô ý thức đuổi theo để xác nhận, nhưng lại hụt hẫng —— hiện tại, anh lại không ngờ có thể gặp cô lần nữa, thực sự không thể tưởng tượng nổi!

"Tiên sinh, xin hỏi anh có đi thang máy không?" Hắc Tương Lăng không hiểu nhìn người đứng ở cửa thang máy, người đàn ông cao lớn này muốn vào thì không vào, muốn lui cũng không lui. "Không anh không vào thang máy, làm phiền lui về phía sau một chút được không?"

Anh ta làm gì dùng đôi mắt như nhìn thấy quái vật để nhìn cô? Điều này khiến Hắc Tương Lăng cảm thấy hơi bị mạo phạm.

"Tôi muốn vào." Lôi Thiệu Đình cố đề xuống kích động háo hức, sải bước đi vào bên trong thang máy, anh cao lớn khiến thang máy rộng rãi lập tức trở nên nhỏ hẹp, làm người ta có cảm giác tồn tại mãnh liệt. "Tôi cũng đi xuống lầu một."

Khát vọng nhiều năm rốt cuộc được thực hiện, ngực Lôi Thiệu Đình kích động khó nói lên lời, vì vậy sau khi anh đang bước vào thang máy, ánh mắt nóng bỏng liền khóa thẳng khóa trên bóng dáng xinh đẹp kia, không dời đi được.

Vì người đàn ông này dựa vào cô rất gần, cặp mắt kia còn mãnh liệt nhìn cô chòng chọc, mặc dù Hắc Tương Lăng không biết vì sao anh ta mang đến cho cô một loại khó cảm giác kì dị khó có thể hình dung, nhưng ánh mắt mãnh liệt rõ ràng kia khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, cô nhủ lòng mà nhẹ nhàng lui về phía sau một bước.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tinh Một Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 1.3

"Vị tiểu thư này, cô. . . . còn nhớ tôi không?" Từ ánh mắt nghi hoặc xa cách của cô, cùng với động tác lặng lẽ kéo khoảng cách ra, Lôi Thiệu Đình dám đánh cược, cô nhất định đã quên anh.

Dù sao hình như đêm đó cô đã uống quá nhiều rượu, cả đêm đó sự kiện đánh lộn xảy ra trong quán mà cô còn ngây ngốc không biết chạy trốn.

Nhưng hôm sau sau khi tỉnh lại, dù sao cô cũng nên thấy rõ khuôn mặt của anh chứ? Vì vậy cho dù Lôi Thiệu Đình nhận định có thể cô đã quên anh, nhưng trong lòng vẫn còn ôm một tia hi vọng, hi vọng cô có thể nhớ tới mình.

"Vị tiên sinh này, tôi không nhận ra anh." Cô cũng không biết vì sao phải nhớ chứ? Lòng mày tí mĩ nhíu lên thật chặt, cô nhìn đèn số, hi vọng thang máy đến lầu một nhanh lên.

Ngoại hình người đàn ông này khá được, xem ra là soái ca, vóc người lại cao lớn thoải mái, là một người đàn ông có điều kiện tốt, nhìn vẻ bề ngoài, cô cũng không bài xích bị loại đàn ông này bất chuyện, nhưng anh ta nói chuyện hơi kì lạ, khiến cô lặng lẽ lại lui về phía sau một bước nhỏ nữa.

Đây là không gian cuối cùng rồi, lui nữa thì chân của cô cũng sẽ đến tường thang máy.

"Tôi biết mà nhất định em đã quên tôi rồi!"

Nói không thất vọng là gạt người, dù sao đêm đó thân thể hai người phù hợp như vậy, cô mang cho anh loại cảm thụ tuyệt vời trước nay chưa từng có, làm anh cả đời cũng không quên được.

Thang máy đến lầu một, Hắc Trương Lăng bước nhanh ra ngoài. "Xin lỗi, tôi không hiểu anh đang nói gì?"

"Em không hiểu lời tôi nói, tôi có thể giải thích tường tận." Lôi Thiệu Đình sai bước đuổi theo, thường thức nhìn cô mặc bộ đồ công sở ưu nhã mà đầy phong tình.

Bị anh quán lấy không tha, Hắc Trương Lăng hơi nổi giận ngừng bước chân lại, ngẩng cao mặt kiêu ngạo nhìn anh. "Vị tiên sinh này, tôi không nhớ có đắc tội với anh, nhưng anh đã có thể đi lại ở sở chiều dài này, chắc là khách quý của tập đoàn Hắc Đăng, vậy thì xin anh lấy lại phong độ khách quý nên có, đừng dùng loại kĩ xảo nhảm chán này đến gần tôi."

Cho dù bề ngoài người đàn ông này xuất sắc mê người, thân phận địa vị cũng không kém, nhưng cũng không có nghĩa là người đàn bà nào cũng sẽ phải vào mào của anh ta.

"Không phải tôi cố tình tiếp cận em, tôi chỉ là muốn giúp em nhớ lại, chúng ta đã từng ——"

"Xin lỗi, anh muốn nói chuyện phiếm thì xin đi tìm người khác, tôi không rảnh đi theo cùng." Cũng đã bảo anh ta đừng tìm loạn người mà bắt chuyện mà anh ta còn nói tiếp, Hắc Trương Lăng không nhẫn nại tiếp tục nghe anh ta nói, quay đầu bước đi.

Cô đi nhanh đến ngõ đối diện, ngồi vào chiếc xe cao cấp của cô, nhanh chóng đóng cửa xe cũng khóa lại, hoàn toàn cự tuyệt Lôi Thiệu Đình.

Lôi Thiệu Đình vội vàng sai bước đuổi tới gõ gõ vào cửa sổ xe.

"Này! Em không thể cứ rời đi như thế ——" Anh đã tìm cô bốn năm rồi!

Xe ầm ầm khởi động, nhanh vọt ra ngoài ngõ hẻm.

Lôi Thiệu Đình không chịu buông tha đuổi theo phía sau xe, chạy như điên ra đầu hẻm. Sau khi ghi nhớ số xe, anh ra đầu hẻm bắt một cái tắc xi nhảy lên.

"Đuổi theo chiếc xe thể thao màu xanh ngọc phía trước, biển số xe là" Anh nhất định phải làm cho nhớ ra anh là ai, vì cô là người phụ nữ duy nhất đời này anh động lòng!

Trí nhớ một đêm triền miên bốn năm trước kia, vẫn khắc sâu trong đầu anh, chưa từng quên đi.

Hắc Trương Lăng lượn lung tung quanh thành phố, thậm chí cố ý lái xe vào một bãi đậu xe dưới công ty của khách hàng, lại lái ra từ một đầu cửa khác, còn cố ý lượn quanh mấy con hẻm nhỏ, rồi chạy ra từ một đường cái khác, tổng cộng tốn hơn một giờ mới cắt đuôi được chiếc tắc xi theo dõi kia ra phía sau, trở lại nhà họ Hắc.

Dừng xe xong, cô gục trên tay lái thở ra một hơi thật to.

Đợi đến khi khôi phục lại cảm xúc, lúc này cô mới cảm lấy cặp tài liệu, đi nhanh tới biệt viện bên trái của nhà chính.

"Mẹ ~~~" Khi Hắc Tương Lăng đi vào bên trong biệt viện, một bóng dáng đáng yêu lập tức đánh tới.

Bé gái mặc quần áo phim hoạt hình đáng yêu này gọi là Hắc Mộc Hân, là con gái ruột thịt của Hắc Tương Lăng, năm nay hơn ba tuổi, là do một lần ngoài ý muốn bốn năm trước khiến cô sinh đứa bé. *d0dle.q0y,.don*ch^anch^an*

Vì đứa bé này, cô và cha đã làm một cuộc kháng chiến, cuối cùng dưới sự ủng hộ của anh hai Hắc Tuần, đã bảo vệ đứa bé thuận lợi, hơn nữa còn sinh ra.

Hắc Mộc Hân rất thông minh cũng rất khéo léo, người nhà họ Hắc đều rất thích cô, duy chỉ có cha vẫn không ủng hộ đứa cháu gái này, nên bình thường Hắc Mộc Hân đều ở trong biệt viện với người làm, ít khi chạy đến nhà chính.

"Hân nhi, hôm nay con có ngoan ngoãn không?" Hắc Tương Lăng ngồi chồm xuống, giao cặp tài liệu cho bà vú, ôm lấy con gái của mình, bóng dáng xinh đẹp chậm rãi bước qua đình viện xinh đẹp, đi vào trong nhà.

"Có ạ." Hắc Mộc Hân vui vẻ gật đầu một cái.

Nhìn nụ cười vừa ngây thơ vừa đáng yêu của con gái, tâm tình khẩn trương vừa bị người đàn ông xa lạ không hiểu sao lại đuổi theo, ngay lập tức trở thành hư không.

Cô ôm con gái vào trong phòng chơi, chơi xếp gỗ cùng con gái, ôm Đại Hùng màu hồng đuổi theo ở trong phòng, con gái khiến cô quên hết những gì không vui, để cô tìm lại tâm tình vui vẻ lần nữa.

Bỗng dưng, điện thoại di động trong túi vang lên.

"Hân Nhi ngoan ngoãn đó, mẹ nhận điện thoại." Giao con gái cho bà vú chăm sóc, Hắc Tương Lăng lấy điện thoại di động đi ra bên ngoài, đứng ở cửa nghe điện thoại."Anh hai? Tìm em có chuyện gì không?"

"Tương Lăng, buổi tối em sẽ ở nhà hả? Anh mời một vị bằng hữu ở Đài Loan về làm khách trong nhà, anh ta họ Lôi, chính là cái vị ở Đài Loan lần trước giúp đỡ công ty lấy lại tài liệu cơ mật, sau khi tan việc anh sẽ về thẳng tòa nhà khách, tự mình mời ta dự tiệc, anh hi vọng em cũng có thể ở đó, biết vị bằng hữu kia một chút."

"Anh hai, chúng ta là người trong nhà, em định trở lại công ty xem một chút, nhưng nếu anh hai đã hạ lệnh xuống như vậy em cũng không thể không đến đó một chuyến." Nhìn thử một chút, bảy giờ là bốn giờ rưỡi, xem ra hôm nay cô có thể lười biếng mấy giờ rồi.

"Cứ quyết định như vậy đi, bảy giờ tối gặp lại." Thống nhất với em gái xong, Hắc Tuần lập tức cúp điện thoại.

Vì sau hôn lễ ngày mai, anh sẽ đi châu Âu hưởng tuần trăng mật với vợ mới cưới Thôi Ân Hoài, không thể tự mình cảm tạ Lôi Thiệu Đình tại tiệc, vì vậy tối nay anh đặc biệt chiêu đãi Lôi Thiệu Đình, để cảm ơn Lôi Thiệu Đình đã giúp anh một tay lúc trước.

Mà anh sẽ tổ chức ở nơi tiếp khách của nhà, vì đầu bếp và nhân công của sở chiêu đãi bên kia cũng đang bận bịu chuẩn bị tiệc cưới ngày mai, anh không muốn tăng thêm gánh nặng cho nhân viên sở chiêu đãi nữa, vì vậy đặc biệt mời Lôi Thiệu Đình đến Hắc Trạch dùng cơm, coi anh ta là thượng khách của nhà họ Hắc, cũng đủ mặt mũi cho Lôi Thiệu Đình.

Ở đầu bên kia Hắc Tương Lăng sau khi cúp điện thoại, ưu nhã đi tới gian phòng của mình.

Nếu tối nay có khách quan trọng đến, theo quy củ tiếp khách của nhà họ Hắc, cô phải mặc kimono tham dự bữa tiệc, vì vậy cô đi vào phòng thay quần áo, mang bộ kimono trong hộp tủ, chọn lựa từng món một.

Thân là thiên kim nhà giàu, những thứ kimono đắt giá này đều do chính tay danh sư tạo ra, mỗi bộ ki-mô-nô đều là thủ công làm ra, giá trị xa xỉ, biến hóa theo mùa, ki-mô-nô đều có chuyên gia bảo dưỡng và thay thế kiểu mới nhất.

Cô tốn mười phút, chọn một bộ ki-mô-nô màu tím nhạt có hình anh đào, sau đó trở lại phòng chơi với con gái, tám năm giờ rưỡi ăn bữa tối với con gái bảo bối, cô mới để cho bà vú dẫn con gái đi.

Hắc Tương Lăng một mình trở lại gian phòng thay quần áo, sau khi tắm rửa, tìm một người đến giúp đỡ, giúp cô mặc quần áo vào.

Tốn chút thời gian mặc ki-mô-nô phức tạp vào, phần trang đậm trên mặt và kiểu tóc đều do một mình cô làm.

Đúng 7 giờ, khi cô ưu nhã rời biệt viện tiến về phía nhà chính thì cô không hề biết khi mình xuất hiện, số phận của cô sẽ có thay đổi quan trọng

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tinh Một Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 2.1

Bước vào nhà chính, quần gia lập tức thông báo ở phía trước: "Tiểu thư, Lôi tiên sinh đã đến, đang tản bộ ở ngoài. Nhưng đại thiếu gia còn chưa trở lại vừa rồi đại thiếu gia gọi điện thoại về nói đang kẹt xe trên đường, sợ rằng phải nửa tiếng nữa mới có thể về đến nhà."

"Được rồi, tôi sẽ lập tức đi." Ngay sau đó Hắc Tương Lăng đi xuống hành lang, đi về phía sân trước.

Anh hai không thể chạy về nghênh đón khách quý kịp thời, cô nên tiếp đãi thay để tránh tiếp đón khách không được chu đáo.

Mặc ki-mô-nô đi đi về phía sảnh trước trắng lệt rộng rãi, bây giờ đang là mùa hoa anh đào nở rộ, phong thái xinh đẹp lay động, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

Mỗi người đến nhà họ Hắc làm khách quý, đều bị phong cảnh của đình viện được tỉ mỉ làm theo phong cách Nhật Bản hấp dẫn. Có thể có được tán thưởng của khách, bản thân là một phần của nhà họ Hắc, dĩ nhiên đều cảm thấy kiêu ngạo vì nó.

Mặc ki-mô-nô xinh đẹp động lòng người, Hắc Tương Lăng chậm rãi đi về phía người đàn ông cao lớn đang đứng ở dưới cây anh đào.

Dáng vẻ Lôi tiên sinh cao lớn cường tráng như vậy, tư thế anh ta đứng ở đó là cao ngạo, trong lúc nhìn anh có một loại cảm giác quen thuộc hiện lên trong đầu Hắc Tương Lăng, nhẹ nhàng nhéo ngực cô.

Cô đi chậm lại, cái loại cảm giác kì dị đó càng đến gần bóng dáng to lớn cao ngạo này thì càng mãnh liệt.

"Xin chào, tôi là Lôi Thiệu Đình ——" Lôi Thiệu Đình phát hiện có người đến gần, anh mỉm cười xoay người nhìn người đang tới, vừa nhìn thấy, bỗng dưng đôi mắt sắc xảo kinh ngạc tròn to."Là em!"

Trời ạ! Người anh truy đuổi hơn một giờ, người phụ nữ hại anh chán nản trong suốt ba giờ, rốt cuộc lại bỗng xuất hiện trước mắt anh? !

Đây cũng là gặp gỡ vô tình mà trời cao an bài, xem ra hôm nay anh thật sự được ông trời chiếu cố!

"Lại là anh!" Cô cũng đồng thời kinh hô, dung nhan tuyệt mỹ hiện lên đầy vẻ kinh ngạc và kinh hoàng."Anh chính là khách quý mà anh trai tôi mời tới nay, Lôi tiên sinh?"

Đột nhiên cô rất hi vọng người trước mắt này là người treo tường bỏ vào trong nhà họ Hắc mà không phải là khách quý mà anh hai mời.

"Đúng vậy, là tôi!" Thì ra cô là em gái của Hắc Tuấn! Lôi Thiệu Đình rất vui mừng vì cuối cùng cũng biết thân phận của cô."Trời cao đã an bài cho chúng ta gặp nhau ở đây, có thể thấy chúng ta thật sự rất có duyên phận, tôi thấy em đừng trốn nữa thì hơn."

Dáng vẻ hoang mang sợ hãi của cô thật đáng yêu! Lôi Thiệu Đình không ngờ trong một ngày anh có thể thấy được hai loại phong tình bất đồng của cô.

Lúc cô mặc đồ công sở thì kiêu ngạo già dặn, mặc kimono lại xinh đẹp hấp dẫn, mà đêm bốn năm trước đó, dáng vẻ thanh tú của cô đã in dấu sâu trong ngực anh. Ba bóng dáng ngay lập tức xuất hiện trong mắt, vẻ đẹp, phong tình của cô càng làm anh khắc sâu ấn tượng.

"Cái gì mà chạy trốn chứ? Tôi không thích bị đến gần, mới tránh anh thôi." Anh ta nói chuyện thật lạ, Hắc Tương Lăng cảm thấy nhức đầu."Nhưng nếu anh là khách quý của anh hai, tôi cũng không thể đắc tội, cho nên xin Lôi tiên sinh đừng diễn tiết mục làm quen nhằm chán đó nữa, tôi nay mong anh hưởng thụ chiêu đãi thật tốt thôi."

Không để ý phải thể hiện ưu nhã khi mặc ki-mô-nô, cũng không để ý đạo đãi khách, cô một tay xoa trán hơi đau, xoay người muốn rời đi.

"Đợi đã...!" Nhưng anh lại đi lên trước ngăn cô lại.

Cô không muốn trò chuyện nhiều với anh ta một chút nào, tiếp tục đi về phía trước.

Anh đuổi theo cô."Tôi không phải nhằm chàm đến làm quen với em, em để tôi giải thích rõ chuyện đi, tôi không khiến em hiểu lầm lại tiếp tục hiểu lầm nữa đâu."

Theo thái độ của cô xem ra cô thật sự quên mất chuyện đêm đó, mà hiển nhiên cũng quên mất anh.

"Chúng ta không quen, không có gì để trò chuyện!" Cho dù bị anh theo sát, cô vẫn đi thẳng về phía trước không quay đầu lại như cũ, định trở về biệt viện của mình.

"Chúng ta rất quen thuộc, chỉ là em quên thôi!" Không ngờ cô gái làm anh khắc sâu trong lòng, lại quên mất anh triệt để như thế, điều này làm cho tự ái của Lôi Thiệu Đình bị thương, cũng tức giận nhất định phải để cô nhớ lại.

"Rốt cuộc anh nói xong chưa?"Đột nhiên cô dừng bước quay đầu lại, dung nhan mỹ lệ tỏa ra lửa giận."Tôi với anh không quen thuộc tí nào, mời anh phân rõ ràng được không? !"

"Vẫn chưa nói xong!" Con mắt sắc xảo nheo lại nhìn cô, tiếng nói phát ra từ kẽ răng, Lôi Thiệu Đình quyết định phải giúp cô lấy lại trí nhớ.

"Hắc tiểu thư kiều ngạo, tôi không phải người đàn ông nhằm chán, tôi là người bốn năm trước trải qua một đêm với em ở Yokohama. Đêm hôm đó, tôi kéo cô đang say rượu chạy ra hộp đêm, sợ bị đao của phần tử xấu chém thương, về sau em say đến bất tỉnh nhân sự, không thể nói cho tôi biết em ở đâu, tôi không thể làm gì khác hơn dẫn em trở về khách sạn tôi ở. Ngay trong đêm đó, em chủ động dẫn dụ tôi...xảy ra chuyện thân thiết da thịt, mà điều khiến tôi khắc sâu ấn tượng là —— một đêm kia lại là đêm đầu tiên của em!"

Sự thật kinh người thốt ra từ trong miệng Lôi Thiệu Đình, Hắc Tương Lăng kinh ngạc đến không thể phản ứng kịp, dung nhan xinh đẹp lập tức trắng xanh.

Ngày đó bốn năm trước khi cô tỉnh lại hết hoảng, vô dụng và hoảng sợ, đồng thời đến như thủy triều nhấn chìm cô, d[^]d.l0e0q0u0y0d0o0n tỉnh táo lúc đầu đều biến mất, thân thể không tự chủ run rẩy.

Không ngờ số mạng lại trôi qua như thế, tối nay lại để cho cô gặp người đàn ông đó!

"Anh sao lại đến đây chứ?" Về mặt kinh ngạc và nghi ngờ của cô cùng với sắc mặt trắng bệch, thân thể khẽ phát run, tất cả đều rơi vào trong mắt Lôi Thiệu Đình."Tôi chính là người đàn ông đầu tiên của em."

Giọng nói của anh giống như ma quỷ, đánh vào trong tai của cô, vang vọng không biến mất, khủng hoảng khiến cô không thể nhớ lại khuôn mặt bốn năm trước từ trong kí ức đó.

Hắc Tương Lăng cố gắng đè xuống hết hoảng trong lòng, lấy lại tỉnh táo, cô nắm chặt tay, dùng sức nhắm mắt lại, sau đó mở ra lần nữa, dùng hết hơi sức của cơ thể tự nói với mình không thể nhớ đến!

Kí ức từ từ trở lại. Ông trời! Không sai! Khuôn mặt của người đàn ông này rất giống với trong trí nhớ của cô! Nhưng phần kí ức này bị cô cố ý lựa chọn quên lãng, nếu không phải là anh ta kể lại chuyện cũ, cô thật vẫn không nhận ra.

"Không! Tôi không biết anh. Anh vừa nói gì ở đây, tôi hoàn toàn nghe không hiểu!" Hoảng sợ lùi lại hai bước, cô cắn môi đi về hướng ngược lại, lướt qua anh.

Đời này cô có hai lần kinh hoàng quá mức đều do người đàn ông này ban cho, lần đầu tiên là vào cái đêm bốn năm trước kia, lần thứ hai là hiện tại.

Cô không thể ở chung với người đàn ông này lâu hơn nữa, tâm tình hỗn loạn của cô nhất định phải tìm một chỗ để tỉnh táo lại.

Cô cần tỉnh táo suy nghĩ một chút, đến tốt cùng phải làm cái gì để đối phó với người đàn ông khí thế bức người này? Nhìn anh ta không giống như một người đơn giản, tự tin cùng với cảm giác hiện hữu mãnh liệt của anh, tất cả đều khiến người khác không thể bỏ quên.

Hắc Tương Lăng muốn đi nhanh đến nhà một chút, tự mình trở lại biệt viện, nhưng ki-mô-nô đang mặc trên người này khiến bước chân của cô bị hạn chế, không cách nào đi quá nhanh được.

"Em nghe hiểu, đêm hôm đã khắc sâu kí ức trong tôi, mà em thậm chí còn để lại vật chứng ở chỗ anh! Em để lại một cái áo lót viền tơ cùng quần lót màu trắng ——"Anh sai bước đuổi theo, lời của anh từ đằng sau lọt vào trong tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 2.2

"Anh nói vậy! Rõ ràng tôi đã cầm áo lót đi!" Dùng bước chân lại một chút, cô xoay người sửa lại câu nói của anh."Đáng chết!" Sửa đúng lời nói lại đồng thời khiến chuyện bị lộ, người luôn luôn ăn nói rất tốt như cô mà lại mắng không nên lời.

"Em không nhắc nhở thì tôi lại quên mất, lúc ấy đúng là em chỉ để lại quần lót viền ren." Khoanh tay trước ngực, Lôi Thiệu Đình bày ra vẻ mặt dương dương tự đắc.

Không ngờ chỉ dựa vào một thủ đoạn nhỏ có thể moi ra lời của cô.

"Anh thật đáng giận!" Sắc mặt cô càng tái nhợt thêm, ảo não đến mức nghĩ đào một cái hố để chui vào.

"Em mới đáng giận. Ngày đó em nên ở lại, để chúng ta tỉnh táo đối mặt với nhau, nhưng em lại lựa chọn đi mất, lựa chọn quên lãng cả đêm tốt đẹp đó." Đêm hôm đó khác biệt đến cỡ nào, khi đó anh hôn cô triền miên, ôm cô đến phù hợp và tuyệt vời như thế.

Anh vốn nghĩ tiến thêm một bước để quen biết cô, thậm chí anh cực kỳ muốn cùng đối tượng tình một đêm này chính thức quen nhau, nhưng cô lại không nói tiếng nào rồi đi mất, để duyên phận của hai người chỉ duy trì ngắn ngủn trong một đêm.

Vì có thể gặp cô lần nữa, khi đó anh ở lại Yokohama thêm hai ngày, thậm chí liên tục hai buổi tối chờ đợi ở hộp đêm mà hai người đã gặp nhau, kết quả lại làm người ta thất vọng, cô không xuất hiện.

"Chỉ tính riêng với tôi đi, tôi cũng hoàn toàn quên hết cuộc đêm hôm đó xảy ra chuyện gì. Lôi tiên sinh, nếu anh thật sự là quân tử, tại sao có thể lợi dụng lúc người khác đang gặp khó khăn? Anh biết rõ tôi uống say rồi, say đến bất tỉnh nhân sự, lại còn kéo tôi lên giường? ! Anh biết không, vì cái đêm hoang đường đó, tôi bị khiển trách bao nhiêu?" Vốn chỉ là tình một đêm hoang đường, là quá khứ thì coi như xong, không ngờ lại mang thai ngoài ý muốn, khiến cô bị cha trách mắng.

"Em cho rằng tôi không cự tuyệt sao? Đêm hôm đó tôi thậm chí đi ngủ ở ghế sa lon, thì lại bị em dây dưa đến, cời hết y phục nhảy múa thoát y hấp dẫn, còn nhào tới cời quần áo của tôi, quần lấy muốn hôn tôi, sờ thân thể của tôi. Hắc tiểu thư thân ái, tôi là đáng mày râu bình thường, dưới loại tình huống này, nếu tôi cự tuyệt nữa, vậy tôi nên đi bệnh viện làm kiểm tra rồi."

Kí ức đêm hôm đó vẫn còn mới mẻ, cô dây dưa, vẻ kiêu diễm của cô, hấp dẫn rồi lại trộn lẫn với phong tình ngây thơ, coi như anh có ý chí cứng như sắt cũng khó ngăn cản được.

Hắc Tương Lăng lập tức ngây ngốc! Cảm giác đỉnh đầu có một bầy quạ đen kêu cạc cạc bay qua.

"Anh. . . . anh nói láo đúng không?" Cô cời hết quần áo nhảy múa thoát y? ! Làm sao cô có thể làm ra loại chuyện mất mặt như vậy?" Anh đừng cho là tôi hoàn toàn không nhớ được, tùy tiện bịa chuyện, cái này quá biến thái rồi!"

"Lôi Thiệu Đình tôi chưa bao giờ nói dối, nếu vừa rồi tôi nói có nửa câu dối trá, tình nguyện bị sét đánh!" Anh giơ tay lên, thề.

Đôi mắt đẹp tròn to , Hắc Tương Lăng vừa kinh ngạc, còn tức giận và xấu hổ.

Anh ta lại dám thề, nói cách khác như vậy —— điều anh ta nói đều là sự thật? !

Trời ơi ~~~~~ trời ạ! Làm sao cô sẽ ngây thơ lại mất thể diện như vậy?

Một giây trước dung nhan tuyệt mỹ còn trắng bệch, ngay lập tức chuyển thành xấu hổ đỏ hết mặt, hai tay áp lên gò má nóng hổi của mình, cô ngượng ngùng đến muốn ngất đi.

"Em vẫn ổn chứ?" Nghiêng người tới trước, anh cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt còn tràn đầy quan tâm."Dáng vẻ của em nhue muốn té xỉu vậy, có muốn tôi đỡ hay không?"

Nói xong, anh lo lắng vươn tay.

Anh đến gần một bước, cô bị sợ lùi lại mấy bước, giống như anh là vi khuẩn gây bệnh siêu cấp vậy.

"Không cần! Tôi không phải bị dọa sợ!" Không được! Cô không thể ở chung với anh ta thêm một giây đồng hồ nào nữa, cô phải rời đi, cô cần tỉnh táo."Lôi tiên sinh, xin tha thứ cho vô lễ của tôi, hiện tại tôi không có cách nào để gượng cười tiếp đãi anh, mời anh tự nhiên thôi."

Xoay người rời đi, cô kinh hoàng không có cách nào mang ra đạo đãi khách của nhà họ Hắc với vị khách quý mà anh hai mời này.

Lúc này Lôi Thiệu Đình không đuổi theo nữa, d.d.00lequydon00 nhìn dáng vẻ kinh hoàng quá mức của cô, anh thật sự rất đau lòng.

Cứ để cho cô tỉnh táo suy nghĩ kỹ lại đi, dù sao cũng đã đến gần cô như thế, cũng biết được thân phận của cô, từ nay về sau không sợ không có cơ hội gặp mặt với cô nữa.

Còn tưởng rằng cả đời này cũng chỉ có duyên phận đêm đó với cô, không ngờ tới Tokyo một chuyến, lại bất ngờ gặp được cô, đây là do trời an bài thôi.

Trong đầu nhớ lại hình ảnh tốt đẹp của cô, nhớ lại phong tình đến mê người của cô, hiện tại là bóng hình thanh mát tươi đẹp của cô —— càng thêm hấp dẫn anh hơn cả trong trí nhớ.

Khỏe miệng Lôi Thiệu Đình cười cười, quyết định chắc chắn phải cố gắng theo đuổi cô! Duyên phận gặp lại nhau lần này, anh tuyệt đối không cho phép mình bỏ qua.

Sau khi đã quyết định sau, tâm tình anh trở nên vui vẻ tản bộ trong đình viện, nhân nhả chờ đợi Hắc Tuấn xuất hiện.

Lần này, anh nhất định đưa người phụ nữ khiến anh nhớ thương tận bốn năm theo đuổi đến tay!

Một bộ lễ phục màu vàng kim Saint Laurent, làm cho dáng người Hắc Tương Lăng càng thêm mê người.

Đường cong hoàn hảo, bộ ngực tròn trịa cùng với vòng eo tỉ mỉ, chân thon dài dưới làn váy mạng giày cao gót màu vàng, cô diễm lệ lại mang vẻ đẹp lạnh lùng trong trẻo, cô như vậy đương nhiên trở thành tiêu điểm của tất cả đàn ông là khách tham gia.

Bản thân là thiên kim tiểu thư nhà họ Hắc, Hắc Tương Lăng, là một trong những người thừa kế của "tập đoàn quốc tế Hắc Đằng", từ nhỏ thân phận và

vẻ đẹp của cô, đều khiến cô trở thành tiêu điểm để mọi người chăm chú và bàn luận.

Bất kể là kinh điển, ái mộ, hoặc là ánh mắt ghen tỵ, đều trở thành thói quen, nhưng hôm nay không giống như vậy!

Hắc Tương Lãng một mực trốn tránh ánh mắt từ một người đàn ông, ánh mắt nóng bỏng lại mang hàm ý đặc biệt.

Từ khi hôn lễ của anh hai Hắc Tuấn bắt đầu, cho đến khi buổi lễ kết thúc, tất cả khách đều từ phòng tiệc chuyển tới sảnh, cô đều có một loại cảm giác đứng ngồi không yên.

Cả ngày cô cũng không dám quay đầu nhìn về phía phương hướng của ánh mắt kia, cô chỉ mong được nhanh chạy đi.

Cuối cùng buổi tiệc cũng kết thúc, Hắc Tương Lãng xách váy vội vã bước ra sảnh tiếp khách, đi tới phía cửa an toàn.

Cô cố ý không đi thang máy, đổi sang đi lối thoát hiểm, vì hy vọng có thể thoát khỏi khả năng bị Lôi Thiệu Đình bắt gặp.

Cô trốn, bởi vì từ tối hôm qua đến bây giờ, anh ta vẫn luôn quanh quẩn ở trong đầu cô, khiến cô vẫn ở trong trạng thái hốt hoảng.

Khí thế của anh ta, bộ dáng tràn đầy tự tin, còn có sự thật anh ta đã nói mà cô không có cách nào có thể tiếp nhận, cũng làm cho cô cảm thấy vô cùng lo lắng xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 2.3

Bốn năm qua, cô đều cho rằng Hân Nhi chỉ là của riêng mình, cô cũng nghĩ là không thể nào chạm mặt nữa với anh ta được nữa, có thể vẫn sống cuộc sống thuận lợi như vậy, nhưng tối hôm qua khi anh xuất hiện đã làm nhiều loạn bình tĩnh như nước hồ thu của cô.

Người đàn ông này khác với tất cả những người đàn ông khác mà cô đã gặp qua, anh làm cho cô có cảm giác bị xâm chiếm mạnh mẽ, sức quyến rũ phái nam đặc biệt của anh ta làm người khác khó quên, tự tin của anh càng làm cho cô cảm thấy vô cùng sợ hãi. Một người đàn ông như vậy nếu biết sự tồn tại của Hân Nhi, anh ta tuyệt đối sẽ không buông tay.

Thân ảnh yếu điệu màu vàng kim nhanh chóng bước đi, cô nghĩ mình nhất định có thể né tránh thuận lợi, nhưng điều cô không ngờ tới chính là, khi cô rời bữa tiệc, Lôi Thiệu Đình lập tức đuổi theo.

Bước đi của anh vừa lớn lại ổn định, muốn đuổi kịp bóng người xinh đẹp đằng trước thì không khó khăn chút nào.

Hắc tương lãng đi phía trước, khi nghe thấy tiếng bước chân đằng sau thì thân thể khẽ cứng lại, cô kinh hoàng quay đầu lại nhìn một cái.

Vừa nhìn thấy, khuôn mặt xinh đẹp trúng khê trắng bệch, nàng gần như lập tức căng chân chạy như điên, đẩy cửa thoát hiểm ra rồi nhanh chóng vào bên trong: cô định chốt cửa an toàn lại, đây là phương pháp duy nhất có thể né tránh anh.

Lúc Hắc Tương Lãng đang xoay người chốt then lối thoát hiểm vào thì Lôi Thiệu Đình nhẹ nhàng đuổi theo, anh giơ tay chặn cửa, linh hoạt lách mình, đã bắt chợt ở trong lối thoát hiểm, đi tới cầu thang không có người đi lại.

"Tôi đáng sợ như vậy sao?"

"Anh...tại sao anh lại đuổi theo tôi?" Sợ hãi trùng mắt với anh, Hắc Tương Lãng có loại sợ hãi âm thầm đối với anh; không phải bởi vì từng có tình một đêm giữa hai người bọn họ, mà là sợ anh sau khi biết được sự tồn tại của con gái Hắc Mộc Hân, sẽ làm ra hành động bất lợi với cô. "Lôi tiên sinh, anh không cảm thấy hành động như vậy của anh quá vô lễ sao?"

Cho dù cô hơi sợ hãi khi anh đến gần, Hắc Tương Lãng vẫn dừng cảm chống đỡ.

"Tôi biết rõ tôi chạy đuổi theo em thì đúng là hơi vô lễ, nhưng. . . . em không giải thích đích ý đối với tôi, còn cô ý trốn tránh tôi, cũng rất không có tác phong rồi?" Nhìn cô nhượng bộ lùi lại, đáng vẻ nhìn anh như là quái vật, nội tâm anh thật sự vô cùng không thoải mái, ánh mắt lộ ra một tia không kiên nhẫn.

"Nếu không phải không hiểu vì sao anh đuổi theo tôi...cần gì tôi phải trốn tránh?" Là anh ta vô lễ trước, lại dám nói nói cô không có tác phong, còn không phải bởi vì anh ta đột ngột đuổi theo cô sao?

"Tôi chỉ muốn nói chuyện với em, em có cần phải tránh tôi như vậy không?" Ánh mắt của cô thậm chí không muốn nhìn anh, nhưng lại có thể nói chuyện với người đàn ông khác, điều này làm cho anh ăn hơi nhiều đắng.

"Chúng ta không có lời nào để nói! Lôi tiên sinh, tôi có việc nên phải rời đi trước, từ giờ trở đi anh đừng theo tôi nữa...tôi không muốn quen biết thêm với anh, cũng không muốn có bất kỳ dây dưa rề rã nào với anh, mời ——"

"Tôi không làm được!" Cô còn chưa nói xong, anh đã quăng ra một câu từ chối lạnh lạnh.

"Anh ——" Cô tức giận thở hổn hển, đôi mắt đẹp lóe lên hai ngọn lửa nho nhỏ.

"Tôi muốn theo đuổi em." Anh thẳng thắn nhìn cô, coi như không nhìn về mặt tức giận sắp hồng của cô. "Cái đêm bốn năm trước kia là lúc duyên phận của chúng ta, nếu lúc ấy em không chọn rời đi, tôi sẽ lập tức sẽ theo đuổi em. Mặc dù đã muộn bốn năm, nhưng không sao, tôi tin trời cao nếu an bài chúng ta gặp nhau, đã thể hiện rõ giữa chúng ta có duyên phận đặc biệt."

Trong cơn mắt đêm thâm thúy của anh, hiện lên ánh mắt nóng rực.

Cô bị câu "Giữa chúng ta có duyên phận đặc biệt" dọa khiến trái tim rung động mãnh liệt.

Chẳng lẽ tôi qua anh hai đã nói lời gì không nên nói với anh ta sao?

Không thể nào! Anh hai sẽ không tùy tiện nhắc đến chuyện riêng của cô với người ngoài, liên quan đến sự tồn tại của Hân Nhi, ở nhà họ Hắc là một bí mật không thể công khai ra ngoài.

Bởi vì cha hi vọng cô có thể tiếp nối, cùng gánh vác trách nhiệm của tập đoàn Hắc Đằng với anh hai, nên trong khi cô giữ thân phận phó giám đốc tập đoàn phải tránh để người ngoài biết sự tồn tại của Hân Nhi.

"Hắc, đừng sợ hãi! Lôi Thiệu Đình tôi tuyệt đối không phải là cái tên háo sắc gì, tôi là bạn học thời đại học của anh trai cô, bối cảnh tuyệt đối trong sạch, mở công ty cổ vấn ở Đài Loan mặc dù không có thanh thế to lớn như tập đoàn Hắc Đằng, nhưng dù gì cũng là một công ty tinh anh, nếu xét điều kiện thì chắc chắn có tư cách theo đuổi vị Đại tiểu thư Hắc gia không dễ lung lay này." Lôi Thiệu Đình chỉ nói đến sự nghiệp của mình, lại không nói Lôi gia ở Đài Loan cũng có tài sản và thanh thế kinh người.

Sau khi du học từ Mỹ về, anh kiên trì thoát khỏi sự nghiệp khổng lồ của cha, một mình gây dựng sự nghiệp, là cổ vấn kiêm ông chủ của công ty. Trải qua mấy năm cố gắng, công ty của anh từ từ lớn mạnh, bây giờ đã là công ty cổ vấn nổi tiếng ở Đài Loan, không ít tập đoàn nổi danh tranh nhau mời anh đảm nhiệm vai trò cổ vấn.

"Nói chuyện với người khác khách khí một chút đi! Muốn theo đuổi tôi lại còn phê bình tôi? ! Ta chỗ nào không tốt chứ? Anh nói chuyện như vậy thì ai dám để anh theo đuổi?"

Người này nói chuyện rất đáng đánh đòn, ngo lời muốn theo đuổi cô, mà còn phê bình cô? !

"Ý của em là, chỉ cần tôi nói chuyện khách khí, là có thể đuổi theo em?" Nhìn đáng vẻ tức giận của cô, có một loại phong tình đặc biệt. "Thưa Hắc tiểu thư xinh đẹp dịu dàng lại rất dễ nổi giận, tôi lập tức chỉnh sửa, xin cô đừng để lời tôi vừa nói ở trong lòng."

Lôi Thiệu Đình hài hước nâng khoe môi, anh là muốn tức chết cô.

"Hừ!" Quả nhiên, cô tức giận đến gương mặt đỏ hồng, thờ phỉ phò xoay người bước xuống cầu thang, không muốn phản ứng với anh nữa.

"Thôi thôi thôi, đừng nữa tức giận! Hôm nay em xinh đẹp như vậy, nhưng lại chưng ra mặt lạnh như vậy sẽ dọa đàn ông sợ đấy." Thân thể cường tráng tuần tú nhàn nhã bước đuổi theo, đi đến bên cạnh cô sóng vai mà đi.

"Tôi bị em dọa sợ rồ cách xa tôi một chút, đừng lại gần tôi." Anh nói chuyện quả thật rất đối lập, nếu thật sự mặt lạnh của cô dọa sợ, làm sao lại giống như kẻ cao su dính chặt lấy cô?

"Tôi cũng không bị dọa sợ lắm, trái tim của tôi đặc biệt mạnh mẽ đó." Anh đi sát sau cô xuống lầu.

Cô không lưu tình chút nào nói: "Da mặt rất dày, tất nhiên là nguoi một người đặc biệt rồi."

"Hắc, xem ra em rất hiểu tôi nha." Không ngờ anh lại cực kì đặc ý.

"Anh thật là ——" Cô bị chọc đến dở khóc dở cười, ngừng bước chân lại, nhúc nhích quay lại trừng anh.

"Sao vậy? Thấy tôi vô cùng tuần tú đúng không?" Anh nhếch miệng cười một tiếng, răng trắng bóng. "Tôi biết rõ tôi là người rất có sức quyến rũ của đại soái ca, Hắc tiểu thư thân ái, em thừa nhận đi! Em bị tôi hấp dẫn rồi đúng không." Anh chính là khẳng định, tự tin mười phần.

"Tôi" Nhìn thần thái phấn khởi, nụ cười tự tin của anh ta, nhìn ngũ quan thâm thúy mê người, nhìn ánh mắt hài hước nhẹ nhàng của anh, từ trên người anh cô nhìn thấy bóng dáng của con gái Hắc Mộc Hân.

Hắc Mộc Hân bướng bỉnh lại vui vẻ, cực kỳ giống anh!

Bóng dáng hai cha con chồng lên nhau, Hắc Tương Lăng bắt chợt hơi hoa mắt, tâm tư càng thêm hỗn loạn.

"Nếu bị tôi hấp dẫn rồi, có chịu thương một cái, hẹn hò với tôi một buổi hay không? Ít nhất là so với ở Đài Loan thì chúng ta gần nhau hơn, sau lần gặp mặt cũng không đến mức quá xa lạ, hơn nữa hôm nay tất cả khách quý tham dự lễ cưới tôi đều không biết, trừ chủ rể cùng cô dâu ra, em là người duy nhất tôi biết...nếu em không để ý đến lời tôi nói, vậy tôi đành trở về phòng ngủ ngon, vượt qua một đêm nhằm chán lại nhằm chán thôi, ai ~~~" Anh giả bộ đáng thương, làm bộ mếu máo.

Cái bộ dáng kia y hệt như dáng vẻ lúc con gái Hắc Mộc Hân làm nũng với cô, khiến trái tim Hắc Tương Lãng hơi rung rung, hốc mắt đỏ lên, lập tức xuất hiện nước mắt.

"..... Sẽ không vì đồng tình với tôi mà muốn khóc chứ?" Lôi Thiệu Đình ngây ngô một hồi.

"Tôi bị sao mà muốn đồng tình với anh? Tôi chỉ là đột nhiên cảm thấy mắt không thoải mái, hơi ngứa chút." Vội vã tùy tiện nói lý do, Hắc Tương Lãng nhanh chóng xoay người, cố gắng đè nén cảm xúc xuống.

Nhìn bóng lưng của cô, Lôi Thiệu Đình không rõ tình huống hiện tại, cũng không nói thêm nữa.

Anh lấy ánh mắt quyến luyến nhìn cô, khắc sâu bóng dáng cô trong trái tim hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 3.1

Đi nhiên Hắc Tương Lãng không đồng ý thỉnh cầu hẹn hò của Lôi Thiệu Đình, cô phải về nhà làm bạn con gái.

Vì cha phản đối, nên con gái Hắc Mộc Hân của cô trừ thềm lên gia tộc đi ra bên ngoài, không thể đi công khai ở bất kì nơi nào, cho nên hôm nay Hân Nhi chỉ có thể ở nhà chơi cùng bà vú.

Hân Nhi không thể danh chính ngôn thuận lấy thân phận người nhà họ Hắc tham dự hôn lễ của anh hai, khiến nội tâm Hắc Tương Lãng rất áy náy với con gái, hơn nữa sau khi gặp Lôi Thiệu Đình, đối với người cha mà con gái từ khi ra đời đến nay chưa từng được gặp mặt thì cảm giác áy náy trong lòng càng mãnh liệt.

Vì vậy cô từ chối yêu cầu của Lôi Thiệu Đình, trở lại biệt viện để làm bạn với con gái.

Thay bộ lễ phục ra, Hắc Tương Lãng và con gái cùng mặc đồ màu xanh nhạt, ngồi sau hành lang phòng khách của biệt viện, vừa ăn, vừa thưởng thức ánh trăng sáng ngời.

"Hân Nhi, hôm nay con có vui vẻ không?" Cúi đầu nhìn con gái khả ái của mình, khuôn mặt ngây thơ tròn tròn như quả trứng mang theo một phần tinh nghịch, hiện tại nhìn kỹ, lông mày cong cong, và thần thái tinh nghịch khi cười lộ lên, trông cực kỳ giống Lôi Thiệu Đình.

"Vui vẻ ạ." Hắc Mộc Hân ngẩng đầu nhìn mẹ, trong mắt long lánh ánh sáng. "Mẹ, hôm nay con chơi xếp gỗ, xây nhà đó." Hắc Mộc Hân rất thông minh, năng lực học tập mạnh, cũng có rất nhiều ý tưởng.

"Oa, Hân Nhi thật là giỏi!" Con gái bảo bối của cô thích đồ chơi không giống những bé gái bình thường khác, Hắc Mộc Hân rất thích dùng gỗ xây nhà, lại cảm thấy không hứng thú với búp bê. "Cho mẹ xem một chút Hân Nhi xây phòng ở mới có được hay không?"

"Được, cho mẹ xem phòng một chút, phòng cho mẹ ở." Hắc Mộc Hân gật đầu mạnh một cái, cười rục rịch.

Cặp con người đen kịt sâu xa tràn ngập tia sáng kia, thì ra là di truyền từ Lôi Thiệu Đình! Mà đôi mắt này cực kỳ tự tin có hồn, thỉnh thoảng lóe lên tia sáng tinh nghịch mê người.

Giương mặt Lôi Thiệu Đình lúc này như là mờ ảo chồng lên khuôn mặt của Hân Nhi, nàng nhớ lại thần thái lúc anh ta nói chuyện, nhớ lại ánh mắt tự tin và nụ cười mê người của anh ta, bóng dáng của anh đã bắt tri bắt giác khắc sâu trong lòng của cô.

Mị lực của người đàn ông này thật kinh người, trong một thời gian ngắn ngủi đã chiếm cứ lấy tâm tư của cô, nhiễu loạn lòng cô, mang đến rung động trước nay chưa từng có!

Đêm bốn năm trước ấy, cô cũng vì sức quyến rũ ấy mà thần phục ở dưới ánh sao?

Khuôn mặt ửng đỏ cố gắng nhớ đến kí ức của một đêm kia. Lúc ấy thật sự cô đã đưa ngây thơ trân quý của mình cho anh, mặc dù cô vẫn không nhớ ra mình đã xảy ra quan hệ với anh như thế nào, nhưng rõ ràng qua lời anh kể lại, không khó tưởng tượng hành vi của cô hào phóng biết bao nhiêu.

Xấu hổ gạt những suy nghĩ kia đi, cô đột nhiên giật mình, cô lại sinh ra tình cảm khác thường với anh ta, giống như đối với Hân Nhi vậy.

Cô không bài xích người đàn ông này, không phải chỉ vì anh ta là cha ruột của Hán Nhi, cũng không phải vì anh ta có sức quyến rũ mê người. nếu có anh ta ở bên, cảm giác có thật sự hạnh phúc và vui vẻ không?

Trái tim Hắc Trương Lăng lập tức sáng lên, có một lựa chọn kinh người——

"Hán Nhi, mẹ cho con một người ba có được hay không?" Nhìn cặp mắt đen kịt kia, cô cầm bàn tay nhỏ bé của con gái lên, ôm con gái vào trong ngực, hơi kích động.

"Ba?" Ánh mắt Hắc Mộc Hán lộ ra một tia nghi hoặc.

"Ừ, ba có thể chơi xếp gỗ cùng Hán Nhi, còn xây cả phòng nữa." Cô buông Hắc Mộc Hán ra, cúi đầu nhìn cặp mắt tròn tròn đầy nghi hoặc của con gái, trong lòng Hắc Trương Lăng áy náy thật sâu.

"Được nha! Con muốn ba! Mẹ, mau cho con một người ba." Vừa nhắc tới xếp gỗ xây nhà, nghi hoặc trong mắt Hắc Mộc Hán lập tức biến mất, khoe miệng nâng lên nụ cười mong đợi.

"Được, mẹ cho Hán Nhi một người ba, nhưng Hán Nhi phải ngoan ngoãn nghe lời, trước khi mẹ tìm được ba thì không thể gây ồn ào đó." Nở nụ cười với con gái, ngoài kích động trong tim, còn có phần lo lắng thấp thòm.

Lần đầu tiên, cô nhắc tới nhân vật như "Ba" ở trước mặt con gái, trước khi Lôi Thiệu Đình xuất hiện, cô thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng không ngờ Lôi Thiệu Đình xuất hiện, lại dây dưa, hơn nữa thân nhiên bày tỏ muốn theo đuổi cô khiến cô thay đổi suy nghĩ.

Cô đồng ý cho Hắc Mộc Hán một người ba, cũng đồng ý để Lôi Thiệu Đình theo đuổi, để anh ta bước vào cuộc sống của cô!

Mặc dù cái lựa chọn này không biết là đúng hay sai, cũng không biết sẽ ảnh hưởng bao nhiêu đến cuộc sống tương lai, nhưng điều duy nhất mà cô xác định được bây giờ là muốn anh ta bước vào trong cuộc sống của cô và Hán Nhi.

Lôi Thiệu Đình mà biết cô đồng ý để anh theo đuổi, sẽ vui vẻ cười to chứ?

Nhớ tới nụ cười anh tuần của Lôi Thiệu Đình, nhìn con người trong vắt của con gái, tâm tình cô vừa phức tạp lại mong đợi.

Cô không biết tự quyết định đón nhận sự theo đuổi của Lôi Thiệu Đình có đúng hay không, nhưng ít ra cô có thể để con gái có cơ hội quen biết với Lôi Thiệu Đình, cứ như vậy áy náy của cô với con gái sẽ giảm bớt không?

Được rồi, nếu đã quyết định, thì cô nên suy nghĩ kỹ một chút, phải nên giải quyết người chồng tình một đêm kia như thế nào d.d.le0quy^don0 —— người đàn ông dám hung hăng hù dọa cô hai lần, Lôi Thiệu Đình.

Thật ra thời tiết không phải rất nóng, nhiệt độ chừng 27 độ.

Lôi Thiệu Đình có cơ thể to lớn, luôn luôn sợ nóng, đã cởi áo khoác tây trang, tháo cà vạt ra, nhét vào trong xe.

Từ trên xe thể thao xuống anh cởi hai nút áo sơ mi trên cùng ra, tay áo xắn lên đến cùi chỏ, lộ ra cánh tay ngăm đen bền chắc.

Kẹp mấy hồ sơ ở dưới nách, tay trái anh cầm điện thoại di động màu đen kiểu mới nhất, đôi mày rậm chau lại, bước đi qua bãi đậu xe nóng bức, vào trong thang máy.

Không lâu sau, anh đến được phòng làm việc.

Cửa thang máy vừa mở ra, anh không chờ đợi đã bước ra ngoài, một luồng khí mát mẻ xông vào mặt, khiến khí nóng cả người anh tiêu tán không ít.

"Hừ ~~ loại thời tiết quỷ này thật khó chịu!" Miệng lầm bầm, anh đã quen với nhiệt độ thấp ở Đài Loan rồi.

Tay trái cầm lấy điện thoại di động, nâng cổ áo sơ mi lên liên tục rung, làm cho khí lạnh có thể đi vào trong quần áo, khiến da thịt đang nóng của anh cũng lạnh đi một chút.

Thân thể cao lớn đi qua nơi nhân viên đang vui đùa khô cực làm việc, đi theo hành lang thẳng tắp, đi đến phòng làm việc riêng ở tận cùng bên trong.

Khi anh đưa tay muốn đẩy cánh cửa trước phòng làm việc của mình ra, phía sau đột nhiên phát ra tiếng nói ——

"Lôi Tổng, tối hôm nay muốn đi họp đêm một chút hay không? Bận rộn một tuần lễ rồi, tối nay bọn đàn ông chúng ta cùng buông lỏng một chút thôi."

Anh nhăn lông mày quay đầu nhìn về phía đằng sau, nhìn tên Mạch Trạch Luân ở phòng bên cạnh đang nhô đầu ra. "Tôi không rảnh, tối nay phải tăng ca."

"À? Không thể nào! Lôi Tổng, anh đã liên tục làm thêm giờ vào buổi tối thứ sáu ở đây bốn tuần lễ rồi, cũng từ chối an hem chúng ta bốn lần rồi đó, cái này quá không bình thường!" Mạch Trạch Luân oa oa khiển trách, hoàn toàn đối lập với hình tượng lịch sự của anh ta. "Lôi tổng, anh đừng nói với chúng

tôi là anh đã hoàn lương đó! Kẻ phong lưu Lôi tổng nếu thật sự hoàn lương sẽ làm bao nhiêu phụ nữ phóng đảng tan nát cõi lòng đó!"

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 3.2

"Làm gì mà phong lưu đi phong lưu lại? Ý của cậu là Lôi Thiệu Đình tôi chỉ đủ tư cách xứng với phụ nữ phong lưu?" Long mảy bên phải nhảy lên, vẻ mặt Lôi Thiệu Đình hiện lên khó chịu. "Tôi không thể xứng với thiên kim tiểu thư có khí chất sao?"

"Nữ nhân phong lưu là nữ nhân phong lưu, không có gánh nặng tình cảm, không giống như Lôi tổng sao? Nếu muốn có một thiên kim tiểu thư xứng với Lôi Tổng, sợ rằng sẽ bị Lôi tổng dọa cho chạy?"

Lấy hiểu biết của anh và tất cả nhân viên ở dưới, Lôi Tổng luôn luôn không gánh trách nhiệm tình cảm, nếu nhìn nhau vừa mắt thì sẽ lui tới với nhau mấy tuần lễ, một khi không còn nhiệt tình, sẽ tự nhiên phát tay SAY-GOOD-BYE, đây chính là phong cách của kẻ phong lưu Lôi Tổng.

"Đó chính là cách sống của tôi?" Giọng nói hơi đề cao, Lôi Thiệu Đình lần đầu tiên nghiêm túc nhìn kỹ lại tình cảm của mình.

"Ừ, đúng vậy." Vẻ mặt A Mạch rất nghiêm túc, không hề giống đang nói đùa.

Mặt Lôi Thiệu Đình nặng nề suy nghĩ.

Trước kia anh không nói chuyện tình cảm là vì không có ý định đó, nên có thể ở với những nữ nhân không muốn bị tình cảm ràng buộc như anh.

Nhưng bốn năm trước sau khi ở cùng Hắc Trương Lăng cả đêm, bóng dáng của cô đã in vào trong ngực anh, khiến anh khắc sâu ấn tượng, vì vậy sau khi anh trở về Đài Loan, mặc dù có quen qua mấy người bạn gái, mỗi người đều giống Hắc Trương Lăng, nhưng đó không phải là cô, nên không thể nào khiến nội tâm anh nảy lửa, luôn luôn là chia tay.

Sau khi gặp Hắc Trương Lăng ở Tokyo một tháng trước, anh phát hiện tâm tình của mình đã lặng lẽ thay đổi.

Hiện tại anh đã quyết định nghiêm túc nói chuyện tình cảm, không hề phong lưu thêm nữa.

"Hiện tại tôi quyết định không đi hộp đêm nữa, hơn nữa tôi đã hoàn lương một tháng, chẳng lẽ đến bây giờ mọi người vẫn cho tôi là kẻ phong lưu sao?" Ánh mắt sắc sảo quét một vòng qua phòng làm việc, muốn nghe xem ai tán thành anh thay đổi.

Sau trầm mặc ngắn ngủi ——

"A Mạch nói không sai, phong lưu vĩnh viễn là phong cách của Lôi tổng."

"Hoàn lương không thích hợp với Lôi Tổng, vậy là quá giả tạo rồi!"

"Lôi Tổng mà nói hoàn lương, vậy chúng ta đều sẽ trở thành đàn ông trong trắng rồi."

Mười người đàn ông trong phòng làm việc, tất cả đều cùng nhau hưởng ứng nói.

Nghe những lời phê bình này, trán Lôi Thiệu Đình chảy xuống một giọt mồ hôi đen, khóe mắt co quắp mấy cái.

Cái XX ấy! Hình tượng của anh cứ xuống cấp như vậy? Trong mắt người khác, anh không phải là người đàn ông chung tình cho nên không thể xứng với thiên kim tiểu thư gia giáo?

Thôi! Những người đàn ông không biết cái gì này, không hiểu tâm tư của anh thì anh cũng không thèm chấp nhặt với bọn họ.

Lôi Thiệu Đình âm thầm hứng lấy bị thương, đen mặt mở cửa, vào trong phòng làm việc.

"Ài, Lôi Tổng, rốt cuộc buổi tối có đi không?" Không phải đi hộp đêm uống rượu tán gái luôn luôn là truyền thống của công ty hay sao? Không đi nhìn mấy cô em một chút, cũng quá xin lỗi bọn đàn ông làm việc gian khổ trong công ty một tuần lễ rồi."

"Muốn đi thì tự mình đi, bắt đầu từ bây giờ đừng đến phiền tôi!" Tiếng gầm thét là câu trả lời của anh.

Nặng nề đóng mạnh cánh cửa một tiếng ngăn cách đám đàn ông kia bên ngoài.

Người bên ngoài sững sờ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trên mặt viết —— kẻ phong lưu Lôi Tổng bị quý ám thân rồi ! Hơn nữa con quý này còn không uống rượu, là con quý tốt còn một thân xử nam đấy!

Hai giờ sau ——

Người luôn luôn tinh táo công việc đến khi trời tối, đang nhủ lòng mày nghiên cứu tư liệu Lôi Thiệu Đình, lại bị những người đàn ông bên ngoài kia quấy rầy.

"Lôi Tổng, có vị tiểu thư khí chất xuất chúng muốn tìm anh." Đường điện thoại nội bộ reng reng, tiếng Mạch Trạch Luân chui vào màng nhĩ của anh.

"Cậu thôi làm trò đi! Đừng đến phiền tôi." Câu "khí chất xuất chúng" kia khiến Lôi Thiệu Đình muốn thổ huyết, đưa tay nhấn mạnh bên trán, anh hoàn toàn đưa tin Mạch Trạch Luân báo cáo vào tai này ra tai kia.

Đường điện thoại nội bộ lại kêu lên lần nữa. "Lôi Tổng, tôi nói thật, không phải đùa giỡn anh đâu, vị tiểu thư này rất giống thiên kim danh môn ——"

"Tôi cũng không có đùa giỡn với cậu! Cậu dám làm phiền tôi lần nữa..., tôi sẽ để cậu tối nay ở, lại, tăng, ca, cùng, tôi." Hiện tại Lôi Thiệu Đình không có chút tâm tình đùa giỡn nào cả, chặn đứt đường dây nội bộ, sắc mặt của anh khó coi tới cực điểm.

Quả nhiên! Uy hiếp có hiệu quả!

Đường điện thoại nội bộ không hề vang lên nữa, trong phòng làm việc lại khôi phục yên tĩnh.

Nhưng sự yên tĩnh này lại khiến Lôi Thiệu Đình bắt đầu phiền não.

Ý định làm biệc bị cắt đứt, thân thể cao lớn của anh đứng dậy từ trên ghế da, sải bước lượn quanh bàn rộng lớn, phiền não gãi gãi tóc đen, đi tới trước cửa sổ sắt đất hút thuốc giải buồn.

Cốc cốc! Vừa mới quét đôi phương xong, lại có người không sợ chết tới gõ cửa.

Những tên đàn ông ngai sống lâu này! Xem ra không giáo huấn dạy dỗ bọn họ, bọn họ sẽ không nghe lời!

Thân thể cao lớn xoay một cái, Lôi Thiệu Đình tức giận đứng đứng đi về phía cửa, tay phải cầm lấy khóa cửa, mạnh mẽ mở ra.

"Họ Mạch kia, cậu có phải chán sống rồi hay không? Bảo cậu đừng đến phiền tôi nữa, cậu còn dám tới? ! Tìm chết à!" Nước miếng tức giận phun, Mạch Trạch Luân đứng ở ngoài cửa, vừa đứng bị mắng.

"Ách. Lôi Tổng, nhưng thật sự có một vị tiểu thư rất có khí chất chỉ danh muốn tìm anh, anh thật sự không định gặp vị Hắc tiểu thư đến từ Tokyo này sao?"

Vô duyên vô cớ bị mắng, Mạch Trạch Luân xanh cả mặt đưa tay chỉ sang Hắc Tương Lăng đang ngồi ở một bên, d.d.l.q.d0chanchan cô cực kì xinh đẹp khiến tất cả đàn ông phòng làm việc cực kỳ than thở.

Đôi mắt sắc bén đen láy của Lôi Thiệu Đình lập tức trợn lớn như trâu, miệng gầm thét cũng mở lớn. "Cô ấy cô ấy cô ấy. tại sao lại ở chỗ này?"

"Vị Hắc tiểu thư này tự xưng là bằng hữu của anh, từ Tokyo tới, nói tiếng Trung cũng không tệ lắm, mang một ít tiếng Nhật Bản rất dễ nghe."

Aha! Còn nói không thấy? ! Kết quả vừa nhìn thấy mỹ nữ đã lộ ra vẻ mặt bất nhả, làm bộ dạng muốn lập tức nhào qua.

"Lôi Tổng. Miệng của anh có muốn đóng lại trước hay không? Cẩn thận có con ruồi bay vào." Kéo Lôi Tổng vì quá kinh ngạc mà không bình thường, Mạch Trạch Luân tốt bụng nhỏ giọng nhắc nhở cấp trên, tránh cho hình tượng của anh trước mặt người đẹp giảm xuống quá nhiều.

"Cậu cũng câm miệng cho tôi, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất tránh sang bên đi!" Lôi Thiệu Đình lập tức ngậm miệng, nhưng sau đó phát huy uy nghiêm làm lão đại, đuổi A Mạch khiến người ta ghét đi.

"Rõ" Mạch Trạch Luân làm vẻ mặt chuẩn bị xem kịch vui, cười trộm tránh ra.

Theo anh suy đoán, vị tiểu thư xinh đẹp đến từ Tokyo này chính là nguyên nhân khiến Lôi Tổng tu thân dưỡng tính trong một tháng này đi!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tinh Một Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 3.3

Mà trong phòng làm việc những nhân viên nam khác cũng có suy nghĩ y hệt Mạch Trạch Luân, khi bọn họ nhìn về mặt mỉm cười như điên đi đến chỗ Hắc Tiểu Thư của sếp thì cũng biết tất cả bọn họ đều đoán đúng!

Thì ra Lôi Tổng thật sự đôi tính, thật sự bây giờ sếp không muốn xứng với phụ nữ phóng đảng, mà muốn xứng với thiên kim tiểu thư có khí chất.

"Hắc tiểu thư, em đặc biệt đến Đài Loan là để gặp tôi sao?" Người phụ nữ nhớ nhưng một tháng qua, đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, Tồi Thiệu Đình không biết nên hình dung tâm trạng mừng rỡ của chính mình như thế nào.

Con người của anh sáng lên thường thức nhìn cô, vẻ đẹp của cô, cơ thể uyển chuyển của cô như đã đoạt hô hấp của anh đi.

"Đúng, tôi có lời muốn nói với anh." Đối mặt với Lôi Thiệu Đình, tâm tình kích động của Hắc Tương Lăng cũng khó có thể dùng lời để diễn tả.

Sở dĩ cô lựa chọn chủ động đến bên cạnh anh, hiện tại cuối cùng cũng gặp được anh, nhìn con người giống y hệt của Hân Nhi kia, tâm tình cô kích động và lo lắng, không biết anh ta sẽ có gì phản ứng gì với sự xuất hiện của cô?

"Tôi hỏi anh hai địa chỉ của công ty anh, đặc biệt bay tới đây muốn nói chuyện với anh. Ách. Nói chuyện riêng một chút." Cố gắng đè nén nội tâm kích động xuống, cô ngẩng đầu lên nói chuyện với Lôi Thiệu Đình, nhưng vừa mới nói được nửa câu, cô phát hiện ra những người khác trong phòng làm việc đang dựng thẳng lỗ tai, kéo cổ dài nghe ngóng hại cô cực kì xấu hổ.

"Nếu như mọi người muốn ở lại tối nay làm thêm giờ, thì nghe cũng không sao." Đôi mắt sắc bén của Lôi Thiệu Đình lại, quét về phía những người rành rang không có chuyện gì làm, ánh mắt còn mang theo sát khí.

Đám người rành việc kia sợ bị chém đầu, nên nhanh chóng rút cổ lại.

"Hắc tiểu thư, tôi rất vui lòng nói chuyện với cô. Hay như vậy đi, dù sao hiện tại tôi cũng rất rảnh rồi, không bằng hôm nay, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện riêng được không." Dời tầm mắt trở lại, anh mang theo nụ cười tiêu sái nói chuyện với Hắc Tương Lăng nói chuyện, luồng sát khí hoàn toàn vô dụng trước khí chất trên người mỹ nữ, giọng nói ôn nhu dị thường.

Tất cả nhân viên nam vui ở trong phòng, cùng một suy nghĩ cực kì muốn ới, với sự đối xử bất bình đẳng này cảm thấy vô cùng cảm giận bất bình.

Nhưng Lôi Thiệu Đình không quan nhiều như vậy, dù thế nào đi nữa anh là ông chủ, ở nơi này anh lớn nhất, tất cả mọi chuyện đều do anh định đoạt.

Nhanh nhẹn vào trong phòng làm việc đang nổi bão tố cầm chìa khóa xe lên, mọi công nhân viên trong phòng đều âm thầm phi nhỏ Lôi Thiệu Đình, định mang theo đại mỹ nữ siêu cấp từ Tokyo đến chạy sao!

Tóc dài mềm mại, eo yếu điệu thướt tha, bắp chân trắng như tuyết, Hắc Tương Lăng phủ bằng áo đầm màu đen phối hợp với giày xăng-đan màu đen, toàn thân cô không có chỗ nào không mê người, không chỗ nào không đẹp.

Lôi Thiệu Đình ngồi ở trong phòng riêng, từ cánh cửa rộng mở nhìn quán trà trên đường thường đi qua, đang thường thức bóng người xinh đẹp như mỹ nhân triều Đường kia.

Uống trà không phải là phong cách của anh, ở quán trà tràn đầy cổ điển Trung Quốc lịch sự tao nhã mà uống trà, là lần đầu tiên anh thử từ khi sinh ra! Nhưng hôm nay anh lại tới cam tâm tình nguyện, vì nơi này cực kì phù hợp với phong cách của Hắc Tương Lăng, vẻ đẹp của cô, khí chất của cô cực kì thích hợp với nơi này.

"Nơi này rất đẹp." Sau khi đi một vòng quanh hành lang gấp khúc, Hắc Tương Lăng ưu nhã trở lại trong phòng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, ngồi xuống bên cạnh anh. "Anh thường tới nơi này sao?"

Cô cực kì thích nơi này, mặc kệ là kiến trúc cổ điển Nhật Bản đẹp, hay là phong cách trang nhã của Trung quốc đẹp, đều khiến cô phải than thở.

"Không dấu cô, tôi lớn như vậy nhưng là lần đầu tiên bước vào nơi như thế này." Vì cô anh sẽ có ngoại lệ. "Bình thường tôi thường đi quầy rượu." Như nơi mà hai người bọn họ gặp nhau lần đầu tiên.

"Vậy tại sao hôm nay lại muốn dẫn tôi tới nơi này?" Cô rất kinh ngạc, cũng rất tò mò tại sao anh lại lựa chọn nơi này.

"Vì chúng ta cần nói chuyện mà không bị quấy rầy, nên ở đây tuyệt đối là loại địa phương tốt." Phòng riêng, chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách, hoàn cảnh thanh tĩnh như vậy rất thích hợp để nói chuyện.

"Thực sự." Anh nói không sai một chút nào. "Vậy bây giờ anh có chuẩn bị muốn biết vì sao tôi từ Tokyo bay tới đây tìm anh không?"

"Tôi đã nóng lòng không kịp đợi rồi." Đôi tay đặt ở trước bàn gỗ tử đàn, không nhìn ấm trà thủy tinh còn đựng nước nóng bên cạnh, anh chỉ muốn biết nguyên nhân cô tới đây.

"Tôi đã nghĩ rất lâu, anh đã là người đàn ông duy nhất trong đời tôi, anh không quên tôi, mà tôi cũng không muốn dính dáng đến những người đàn ông khác, nếu như vậy sao chúng ta không thử quen nhau xem sao?"

Khuôn mặt xinh đẹp mang theo kiên quyết bất cứ giá nào, nhưng ở phần kiên quyết kia, lại ẩn giấu vẻ khản trương.

Cô luôn luôn lấy sự nghiệp làm trọng, chưa từng chính thức lui tới với bất kì người đàn ông nào, cho dù từng có thử quen nhưng với những người đàn ông khiến cô không có cảm giác kia cô luôn cự tuyệt thẳng thắn.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động đưa ra đề nghị hẹn hò với đàn ông, Lôi Thiệu Đình có đồng ý không? Sau khi cô mang ra tất cả dũng khí trước mặt anh, anh sẽ cự tuyệt hay là tiếp nhận?

Khản trương đến mức tay cũng đỏ mề hời, Hắc Trương Lăng nín thở chờ đợi đáp án của anh.

"Em muốn cùng qua lại với anh?" Cả người Lôi Thiệu Đình đông cứng, không ngờ khi cô nói chuyện sẽ rõ ràng quả quyết như thế, thẳng thắn bày tỏ tâm ý muốn quen với anh.

Cái kia là vẻ mặt gì? Lăng lẽ nắm chặt bàn tay đang đỏ mề hời, Hắc Trương Lăng thử lí giải cái vẻ mặt ngạc nhiên kia.

"Anh đồng ý không? Nếu anh không muốn quen với tôi, anh có thể cự tuyệt không cần phải khách khí." Cô không phải đến đây để ép buộc anh, chuyện tình cảm như thế này phải cam tâm tình nguyện mới được.

Chỉ là. ngộ nhờ đáp án của anh ta là không muốn? Cô nên tự xử sự như thế nào?

Hắc Trương Lăng không dám tưởng tượng ra phản ứng tiếp theo của mình như thế nào mới đúng, cô chỉ có thể cố gắng lấy tự tin đối mặt với anh.

"Tôi đồng ý." Chợt hồi hồn, anh lập tức đồng ý, còn sợ cô sẽ đổi ý."Thật sự tôi vẫn không thể quên tình cảm với em, cho dù em quên cái đêm kia của chúng ta cũng không sao, sau khi chúng ta quen nhau sẽ nhớ lại, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp em khôi phục trí nhớ." Câu trả lời của anh rất quả quyết, không hề dài dòng dây dưa.

Anh đồng ý! Hắc Trương Lăng thầm thở ra một hơi.

Xem ra, lần này cô tới là đúng rồi!

"Tôi rất vui mừng khi anh đồng ý quen với tôi, chỉ là. tôi thấy anh và phụ nữ khi nói chuyện tình cảm đều rất nhanh chóng sao?" Anh không đồng ý chậm chễ chút nào khiến cho cô mừng rỡ, nhưng nghe anh nói tới đêm đó, làm gương mặt của cô ửng đỏ, đồng thời cũng mang cho cô một cảm xúc không xác định được.

"Tôi chưa bao giờ thật sự nói chuyện tình cảm với bất kì người phụ nữ nào, cho nên cái vấn đề này của em tôi không thể trả lời."Hoi nâng vai rộng lên, anh cười cười.

"Ý của anh là. thói quen của anh là chơi bời hoa tòng nên không để tình cảm trên bất kì người phụ nữ nào sao?" Điều này thì phải làm sao bây giờ? Một giây trước cô còn chìm ngập trong vui sướng vì anh đồng ý, một giây tiếp theo lại bị lời của anh làm cho tắt hết cả vui vẻ.

Nếu anh không có thói quen trao tình cảm cho người khác, anh đồng ý quen với cô chỉ là nhất thời vui vẻ, có thể cô còn phải xem xét lại lần nữa rốt cuộc đánh cuộc tình cảm trên người anh có đáng giá hay không?

Chân mày tí mị nhíu lên, nhẹ nhàng cắn môi hồng, d.d0le0quy0don0 về mặt Hắc Trương Lăng khổ não mang theo một tia u buồn, hồi tiếc.

"Không nên suy diễn lời tôi nói được không..., ý của tôi là chưa có người phụ nữ nào tôi quen phù hợp để tôi trao tình cảm ra, em là người duy nhất." Không thích nhìn nét mặt buồn bực không vui của cô, anh trịnh trọng giải thích.

"Ừ, vậy thì tốt." Giải thích của anh đạt được tán thành của cô.

"Cứ quyết định như vậy đi! Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta là quan hệ bạn trai bạn gái lui tới, để ăn mừng chúng ta bắt đầu quen nhau, chúng ta cạn ly ——"Vui vẻ và hả hê dâng lên, anh quên mất mình đang ở trong quán trà, còn cạn ly nữa.

"Chúng ta nên uống trà mới đúng." Hắc Trương Lăng bị lời nói ngớ ngẩn của anh chọc cười, bên má ửng đỏ, lúm đồng tiền xinh đẹp đã đoạt đi hô hấp của anh.

Anh ngừng hơi thở lại, trái tim có cảm giác như đang điên cuồng đập, không có cách nào dời ánh mắt khỏi mặt cô.

Lôi Thiệu Đình không kiềm được nắm lấy tay của cô, kéo cô gần mình."Lăng, nếu như hiện tại anh hôn em, em có bị sợ đến chạy trốn hay không?"

Anh đưa ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, thân mật khẽ gọi tên cô, Lôi Thiệu Đình chưa từng động tâm như vậy với bất kì người phụ nữ nào.

"Tôi."Gương mặt đỏ bừng kinh ngạc một hồi, cô không biết nên phản ứng như thế nào?

"Mặc kệ, cứ coi như em sẽ bị dọa chạy, anh cũng không muốn bỏ qua cơ hội hôn em."

Nhẹ nhàng kéo, cô bị kéo đến trước mắt anh, anh cúi đầu ngậm chặt hai mảnh môi đỏ tron bóng, độc chiếm thật lâu thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tinh Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 4.1

Sáng sớm, một mảnh mờ mịt, ánh sáng nhàn nhạt dần dần lên đầu núi, cũng nhanh chóng lộ ra từ sau đỉnh núi.

Hắc Tương Lăng dậy sớm, mặc áo ngủ màu hồng, ưu nhã đứng chỗ khung cửa cao ngất, mắt hạnh nhìn cảnh đẹp sáng sớm phía xa.

Trong phòng cuối lầu của khách sạn hoàng gia, tầm nhìn cực kỳ đẹp, dãy núi màu xanh lá cây bị vẩy lên một mảnh sắc vàng nhàn nhạt, cảnh đẹp sáng sớm của mùa hạ thật sự đánh bại mùa thu.

Nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, ngón tay trắng mịn của cô đặt trên đôi môi căng mọng, hai mảnh môi hình như còn giữ lại hơi ấm nhàn nhạt Lôi Thiệu Đình hôn cô ngày hôm qua.

Nụ hôn kia tốt đẹp như thế, thân mật như thế, là lần đầu từ khi cô sinh ra lãnh hội được cảm giác thân mật giữa nam và nữ.

Nói ra lại buồn cười, cô cũng sinh đứa bé rồi, mà cũng không biết tư vị của nụ hôn, ngày hôm qua cô bị hôn thì cả người đều ngu ngơ, đợi đến khi Lôi Thiệu Đình buông cô ra thì cô đã bị hôn đến choáng váng đầu óc, thân thể mềm nhũn tựa vào trong ngực rộng rãi ấm áp của anh.

Ngực của anh thật thoải mái, bị anh ôm vào trong ngực, loại cảm giác đó giống như lấy được chỗ dựa tốt nhất vậy, người luôn luôn độc lập như cô, lặng lẽ rúc vào trong ngực anh.

"Thì ra yêu một người đàn ông, là chuyện dễ dàng như vậy." Môi hồng nhàn nhạt thờ dài, cô rời khỏi cửa bước xuống đất, xoay người đi ra phòng ngủ, đi tới phòng bếp rộng rãi tiện nghi tự pha cho mình pha một tách cà phê.

Bỏ cà phê vào máy tự động nghiền cà phê, khi từ từ rót cà phê vào cái cốc màu trắng thì hương cà phê nồng nặc tràn ngập cả bên trong phòng.

Cô cầm quai tách lên, cầm cốc cà phê đi ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, phòng khách mang phong cách châu Âu cổ điển đột nhiên vang lên tiếng điện thoại, bóng dáng mảnh khảnh lập tức đi lên trước, để cà phê xuống nhận điện thoại.

"Alo." Vì có thể bất cứ lúc nào cũng có thể nghe điện thoại của người vú từ Tokyo gọi tới, Hắc Tương Lăng đặc biệt giao phó quầy khách sạn, bất kể vào bất kỳ lúc nào có điện thoại của cô, đều có thể trực tiếp chuyển vào bên trong phòng cô, không cần ngăn chặn.

"Chào buổi sáng." Giọng nói trầm trầm, mang theo điện từ đầu bên kia truyền vào trong tai cô.

"Anh. Làm sao gọi điện thoại tới sớm như vậy?" Hơi kinh ngạc, cô cho là mình sẽ nghe thấy giọng người vú hoặc là giọng nói non nớt của trẻ con, không ngờ lại nghe thấy giọng nói trầm thấp có sức sống của Lôi Thiệu Đình.

"Anh có thói quen sáng sớm năm giờ rưỡi rời giường chạy bộ, hôm nay chạy bộ xong sau vội lấy xe trực tiếp đến đây, muốn đón em du lịch." Ngày hôm qua đưa cô trở về khách sạn thì anh nhớ lấy số phòng của cô, sáng sớm hôm nay vội đi tới đây thử vận khí một chút, không ngờ vận số cũng không tệ lắm.

"Sớm như vậy?" Sáu giờ sáng muốn đi du lịch? Hắc Tương Lăng do dự nhìn sắc trời bên ngoài một chút.

"Buổi sáng thì không khí tốt hơn, em xuống nhanh lên một chút, anh dẫn em đi xung quanh đây ăn cơm dã ngoại." Anh đã tính toán rất tốt rồi, đi mua hai phần bữa ăn sáng trước, sau đó cùng nhau lên trên núi ăn cơm dã ngoại.

"Anh muốn mang em đi ăn cơm dã ngoại?" Trải nghiệm cực kì mới mẻ này, khiến thiên kim đại tiểu thư chưa từng ăn cơm dã ngoại bên ngoài động lòng.

"Nếu như em thích thì nhanh xuống, nhưng nhớ mặc quần dài, áo khoác mỏng, sau đó kẹp tóc dài đẹp để của em lên, bởi vì anh gửi xe trên núi, đợi lát nữa em phải ngồi sau với anh đi lên núi đón gió." Anh lớn gan suy đoán, vị này thiên kim đại tiểu thư này tám phần không có ngồi qua xe máy.

"Được, anh chờ em một chút." Trong phòng, Hắc Tương Lăng đột nhiên rất chờ mong được anh mời.

Vì anh mời cô hoàn toàn khác với những quý công tử đã từng ước hẹn yêu thương với cô trong quá khứ, không có xe hơi nổi tiếng nào, không có câu nề.

Cúp điện thoại, cô rất nghe lời ăn mặc thoải mái, cầm áo khoác bằng len màu tro lên, nhẹ nhàng đeo giày xăng-đan vào, cầm lấy điện thoại di động lập tức đi xuống lầu.

Bước ra khỏi thang máy, cô đã nhìn thấy Lôi Thiệu Đình một thân quần áo thể thao màu tro, anh tuấn cao lớn, hăng hái đứng ở trước quầy đại sảnh, sai bước đến gần cô, giơ tay chào hỏi cô.

"Anh nghĩ là anh sẽ phải chờ rất lâu, không ngờ động tác của em lại nhanh như vậy." Thường thức nhìn ăn mặc thoải mái của cô, khi không có son phấn gương mặt của cô phát ra sáng ngời.

"Em như vậy có được không?" Từ ánh mắt tán thưởng của anh, xem ra, trang phục của cô phù hợp với tiêu chuẩn của anh, nhưng cô không biết vì sao lại muốn cố ý hỏi một lần.

"Mặc như vậy rất đẹp." Anh huyết sáo, vươn cánh tay hào phóng ôm eo của cô. "Anh thích nhất là cùng tiểu thư xinh đẹp này hẹn hò." Mắt đen thâm thúy mắt đen chớp chớp, đuôi mắt của anh hiện lên nếp nhăn mê người khi cười.

Cô nhìn khuôn mặt tươi cười có mấy phần giống khuôn mặt của con gái kia, tim khẽ run lên, nhìn mê mẩn.

"Sao vậy? Nhìn nhập thần như vậy là vì anh quá đẹp trai đúng không?" Lời nói đầy tự tin.d0d.;q.đôn.

Cô vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu một cái, bị anh chọc cho rất vui vẻ.

"Không phải bởi vì anh đẹp trai? Vậy anh cứ nhìn thẳng anh làm gì, hai mắt nhìn đắm đắm luôn?" Mày rậm khẽ nhủ một cái, anh kéo cô đi ra đại sảnh khách sạn.

"Em chỉ là đang nghĩ, anh đã hẹn hò với bao nhiêu người phụ nữ xinh đẹp rồi? Mười có thể đánh giá thấp anh quá hay không? Hay là. có hai mươi trở lên?"

"Hà?" Chân dài dừng một chút, anh không ngờ mình lại dần như thế, tự cảm tăng đá đập chân của mình. "Cái này. là chuyện đã qua, đừng nói lại nữa. Chẳng qua anh có thể xác định em là người phụ nữ duy nhất có vinh hạnh ngồi đằng sau anh trên chiếc xe mô tô này."

Đi tới bãi đậu xe bên ngoài, anh dùng tư thái anh tuấn đi lấy chiếc xe mô tô màu đen lóa mắt dưới ánh nắng sớm.

Cầm mũ bảo hiểm lên, vỗ vỗ ghế ngồi bằng da thật, anh kiêu ngạo khoe đồ quý.

Nhưng Hắc Tương Lãng lại bị ngoại hình màu đen sáng bóng của chiếc mô tô này dọa sợ.

Cô thật sự phải đội mũ bảo hiểm ngồi lên chiếc xe này sao?

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tinh Một Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 4.2

"Em có thể cực tuyệt làm người phụ nữ duy nhất này không?" Cô lộ vẻ khó xử nhìn anh và chiếc mũ bảo hiểm màu đen trên tay anh.

Mũ bảo hiểm này nhìn thật nặng nề, không biết được có ép vỡ cổ mảnh khảnh trắng nõn của cô hay không?

"Xin lỗi, em đã trúng tuyển, bây giờ mới từ chối thì không kịp nữa rồi." Đưa mũ bảo hiểm kín đáo cho cô, anh nở nụ cười thật tươi với cô. "Mặc áo khoác vào, rồi mới được đội mũ, sau đó lên xe, nhớ phải ôm chặt eo của anh, một phút sau chúng ta lên đường!"

Anh tuyên bố, nhanh lẹ đội mũ bảo hiểm của mình lên, tư thái cực kì tiêu sái lên xe, nổ máy, ừm ừm.

Hắc Tương Lãng trừng mắt nhìn anh, vẫn còn do dự chưa quyết định.

Khi đến một phút, Lôi Thiệu Đình không nhìn nổi nữa, đành phải tự mình giúp cô đội mũ bảo hiểm lên, bế cô lên xe, kéo hai cánh tay cô từ phía sau qua, thân thiết ôm eo cường tráng của anh.

"A ~~~" Khi xe mô tô phóng đi thì tiếng hét chói tai lập tức truyền đến từ phía sau lưng anh.

Anh cười to, một đường đi nhanh lên núi, đón gió hưởng thụ khoái cảm, nhưng càng hưởng thụ cảm giác đẹp đẽ khi thân thể mềm mại dán mình.

Đây là cảm giác như thế nào? Là cảm giác hạnh phúc sao?

Hạnh phúc ~ lần đầu có một người phụ nữ khiến anh muốn nắm chắc, không để cho tâm mình yên tĩnh, hơn nữa còn giao ra chân tâm của anh!

Khuôn mặt anh tuấn như được chạm khắc, da thịt ngăm đen khỏe mạnh, bả vai rộng lớn, eo rắn chắc, cùng với một đôi chân dài kiêu tráng, người đàn ông trước mắt này tuyệt đối có vốn để làm phụ nữ mê đảo.

Trong thế giới của cô, đàn ông vây quanh bên cạnh đều là lịch sự nhã nhặn, phủ tây trang đắt tiền, làm ra tư thái quý tộc cao quý không thể chạm đến.

Những người đàn ông kia luôn muốn đến gần cô, thường thường sẽ tổ chức bữa tối lãng mạn dưới nến, mời nàng đến nơi hẹn, nhưng không có một người nào có thể thu được ưu ái của cô, cô không có một chút cảm giác nào với những người đàn ông đó.

Người đàn ông duy nhất có thể làm cho cô có cảm giác, chỉ có người đàn ông tính cách phóng túng trước mặt —— Lôi Thiệu Đình.

"Em nhìn chòng chọc anh lâu như vậy, có nhìn ra cái gì để tâm đắc không?"

Lôi Thiệu Đình nằm trên cỏ nhắm mắt giả vờ ngủ say, đột nhiên mở lớn cặp mắt đen sắc bén, động tác bất ngờ này của anh, đã thành công đuổi kịp tầm mắt của Hắc Tương Lăng.

"Không phải anh vẫn đang nhắm mắt." Xấu hổ một hồi, cô có cảm giác gương mặt mình nóng bừng lên.

"Lòng anh có thể tự cảm nhận." Đầu tựa vào phía sau, khẽ gọi nâng lên một bên khóe miệng, nụ cười này của anh du dương lại mười phần mê người. "Anh rất muốn biết, cảm giác của em với anh."

Cảm giác à? !

Cũng rất mê người, rất tự nhiên, d.d.le~quy~don phóng đảng không kèm chế như anh chắc phải có rất nhiều phụ nữ quỳ dưới quần tây của anh rồi chứ? Mà cô, cũng giống như bị anh làm điện giật rồi.

Không có thói quen tiết lộ ý nghĩ trong lòng cho người khác, trong lòng Hắc Tương Lăng có rất nhiều lời nói, nhưng lại không dám nói ra khỏi miệng.

Xoay tầm mắt, cô ôm đầu gối ngồi, lúng túng nhìn dãy núi ở phương xa. Cảnh sắc hùng đông thật hấp dẫn lòng người, cô nên chuyên tâm thưởng thức phong cảnh mới đúng, làm sao cứ nhìn anh chòng chọc chứ? Thật sự mất phẩm chất của phụ nữ mà.

"Em không nói thì làm sao anh biết suy nghĩ trong lòng em? Anh không cho là chỉ bằng kí ức tình một đêm giữa chúng ta, em sẽ nguyện ý đi tới bên cạnh anh." Ngồi dậy từ trên bãi cỏ, anh quay đầu nhìn gò má xinh đẹp của cô. "Anh có chỗ nào đặc biệt với em, mới có thể để em sau một tháng suy nghĩ, quyết định tới Đài Loan tìm anh."

Anh đoán trúng tâm tư của cô, cô sau khi quyết tâm tới Đài Loan tìm anh, chính xác là do quan hệ của con gái.

"Anh cho rằng là như vậy sao? Em tới tìm anh, nhất định là có nguyên nhân đặc biệt?"

Bởi vì bị anh đoán trúng, bả vai nhỏ yếu bỗng nhúc nhích, Hắc Tương Lăng hơi chấn động, kinh ngạc từ đáy lòng xông lên, cảm xúc có chút phức tạp.

"Anh cho là anh đã đoán đúng! Ở Tokyo, em chỉ sợ không được tránh xa tôi, tự nhiên một tháng sau lại thay đổi suy nghĩ, chủ động đến tìm anh yêu cầu quen nhau, đây như là quả tặc trên trời rơi xuống, anh không phải cho là do sức quyến rũ của anh rất lớn, nếu không bốn năm trước em cũng sẽ không chào mà đi, ném một mình anh ở trong khách sạn." Anh sắc bén chú ý tới phản ứng của cô, hiển nhiên anh đã nói trúng tâm tư của cô.

"Liên quan đến chuyện này, xin cho em một chút thời gian, chờ em xác định lúc nên nói, em sẽ nói cho anh biết." Nếu bị người đàn ông này đoán trúng ý định, cô cũng không muốn giấu giếm quá nhiều, dù sao anh sớm muộn sẽ biết chuyện này, có lẽ cho anh một chút nhắc nhở, là một bắt đầu tốt.

"Cái người này sao lại để cho anh có cảm giác bị lợi dụng vậy chứ." Cảm giác này không phải tốt, nhưng cô lại có thể làm cho anh tâm cam tình nguyện chờ đợi. "Được rồi, em đã quyết định không nói, anh cũng không miễn cưỡng, chỉ là anh nghĩ phải có ngon ngọt gì đó để cho anh can tâm tình nguyện ____"

Cánh tay của anh thân mật ôm lên đầu vai đơn bạc của cô, đưa cô về phía mình.

"Ngon ngọt?" Thân thể của cô nghiêng về phía anh, vai phải dán lên ngực anh, gương mặt mỹ lệ kinh ngạc, tầm mắt rơi vào trên môi mỏng đang giương lên nụ cười tà ác của anh.

"Hôn em." Chính là điều ngon ngọt mà anh nghĩ.

Môi của anh trong lúc cô đang nghi hoặc, kinh ngạc thì dán lên hai mánh môi anh đào hồng nhuận mềm non của cô.

Lúc bắt đầu chỉ là dịu dàng hôn, về sau anh đưa ra lưỡi cạy miệng của cô ra, thăm dò vào trong, đồng thời rót hơi thở của chính mình vào trong miệng cô, thuận thế đẩy lưỡi mềm của cô, đảo loạn ái tình một hồi.

Hơi thở của anh mê người như thế, nụ hôn của anh làm cô run sợ như thế, cô bị dụ hoặc rồi, cả người tựa vào trong ngực rộng rãi của anh, động tác theo

anh từ từ nằm trên cô, nàng nằm trên thân thể bền chắc của anh, dán chặt với anh, hơi thở chặt chẽ quấn quít.

Cô cảm giác ngón tay của anh vòng qua sau đầu cô, không giữ chặt cô nữa, ngón tay của anh xuyên vào bên trong tóc, vương vào những sợi tóc.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 4.3

"Lặng Môi của em thật sự làm anh điên cuồng." Anh thì thầm bên môi cô, lẩm nhẩm kia xông vào trong đầu cô làm cô hốt hoảng "Lặng, anh muốn em thân mật gọi tên anh." Miệng cực nóng của anh tạm thời rời đi môi cô, khát khao thiết tha yêu cầu.

Cô bị dụ hoặc, mở đôi mắt sương mù nhìn anh đang nằm ở phía dưới, con ngươi của anh tràn đầy khát vọng và mong đợi.

Ánh mắt kia, giống con gái như đúc! Mà từ trước đến giờ cô không có cách nào cự tuyệt ánh mắt mong đợi này của con gái, nên do vậy, cô phát hiện mình không có cách nào cự tuyệt anh.

". Lôi." Cô ôm ái thân mật kêu.

"Hôn anh." Anh lại nói lên một yêu cầu khác.

Mà cô, vẫn là không có cách nào cự tuyệt, chủ động cúi đầu, đôi môi mềm mại dán lên đôi môi ấm áp của anh.

Anh điên cuồng, lật người đè cô dưới cơ thể mình, dưới sự chứng kiến của bầu trời và mặt đất bao la, anh nhiệt tình hôn cô, làm cô không nhận được lộ ra tiếng run rẩy.

"Lôi đại ca, tại sao lâu như vậy rồi mà không thấy anh đến tiệm của chúng em ngồi một chút?" Một mỹ nữ tóc ngắn hấp dẫn, sau 4 giờ trưa, xuất hiện trong công ty của Lôi Thiệu Đình.

Cô là Phí Ái Nghiê, là con gái duy nhất nhà họ Phí có quan hệ thân cận mấy đời nay với Lôi gia, là một trong những nàng dâu tương được lựa chọn mà được mẹ Lôi Thiệu Đình ưng ý nhất.

Tháng trước sau khi nghỉ phép trở về từ Nhật Bản, anh đã từng được an bài xem mắt với cô, mặc dù về sau hai người cũng không suy nghĩ muốn lui tới, nhưng lại duy trì lễ độ qua lại với nhau.

Thỉnh thoảng anh sẽ mang bạn bè đến ăn cơm chỗ cô kinh doanh nhà hàng để cổ vũ cho cô, mà khi đó cô sẽ mang chút trà đến để đưa cho các nhân viên trong công ty của Lôi Thiệu Đình, sau đó tâm sự với Lôi Thiệu Đình.

Trong một tháng này, Phí Ái Nghiê và Lôi Thiệu Đình duy trì quan hệ không lạnh không nóng, cô ngẫu nhiên xuất hiện cũng làm một đám đàn ông trong phòng làm việc có thể buông lỏng tâm tình một chút, thương thức mỹ nữ hấp dẫn ở bên ngoài, còn có thể hưởng dụng trà chiều của tiệm nữa.

"Gần đây khá bận rộn." Mặc áo sơ mi cũng không đeo caravat, tay áo xắn lên đến cùi chỏ, xem ra Lôi Thiệu Đình không câu nệ, chỉ bỏ ra hai giây ngẩng đầu nhìn vị khách tạm thời này một cái, sau đó tiếp tục nhìn tư liệu trên màn hình máy vi tính. "Em ngồi đi, anh có việc vội, không thể tiếp đãi em rồi."

Nói xong, anh thật sự tiếp tục làm việc của mình, d.d.lê quý đôn ném chuyển đặc biệt đến thăm của Phí Ái Nghiê sang một bên.

Trước kia dù anh có vội thế nào, cũng sẽ khách sáo hàn huyên một chút tình trạng gần đây với cô, lần này lại hoàn toàn không để ý đến cô, Phí Ái Nghiê cứ ngồi ở trong phòng làm việc như vậy, bị chịu lạnh nhạt.

"Lôi đại ca, anh đã nói có việc bận, vậy em đi trước, anh có rảnh rồi thì đến nhà hàng của em ngồi một chút, gần đây mới đổi đầu bếp, nhà hàng cũng thêm một số món ăn mới, có một số công thức món ăn Nhật, anh nhất định phải đến nếm thử một chút, giúp em đánh giá đó."

Ngồi trên ghế sofa mười phút giống như một người ngọc, Phí Ái Nghiê ưu nhã đứng dậy, đi tới trước bàn làm việc, mỉm cười nói lời từ biệt với anh.

Cho dù bị lạnh nhạt, có hơi lúng túng, nhưng cô vẫn rất phong độ không biểu lộ bất mãn.

"Công thức món ăn Nhật sao. Vậy cũng không tệ! Như vậy đi, sáu giờ tối nay giữ chỗ ngồi cho anh, anh mang vị bằng hữu Nhật Bản đến, cô ấy chắc chắn hiểu đồ ăn Nhật hơn anh, để cô ấy đánh giá là chủ ý không chê chút nào được." Vừa nghe đến đồ ăn Nhật, cuối cùng anh cũng chịu ngừng đầu lên trò chuyện với vị khách này.

"Tối nay anh. có xác định rảnh không?" Cô mới nói phải đi, anh lập tức rảnh rồi, hơn nữa bây giờ cách sáu giờ chỉ còn hai giờ, công việc của anh

có thể trong vòng hai canh giờ ngắn ngủi này làm xong sao?

"Ăn một bữa cơm còn có thể dời ra chút thời gian, hiện tại mới đặt bàn với em có thể làm khó dễ em quá hay không? Nếu em không có cách nào, có thể lùi thời gian đến năm giờ, chỉ cần có chỗ ngồi là được."

Anh muốn mang Hắc Trương Lăng đi ngồi một chút, ngày mai nàng trở về Tokyo rồi, anh cần phải hỏi lúc hai người chung sống.

"Bây giờ cách năm giờ chỉ còn một giờ, anh ——"

"Anh xong việc rồi." Bây giờ anh bắt đầu rảnh rồi rồi. Lôi Thiệu Đình tắt máy vi tính, đứng dậy sắp xếp lại bàn. "Nếu quả thật làm khó, vậy cũng không cần sắp xếp, anh xem nếu sau này có cơ hội thì sẽ dẫn bạn anh đến lần nữa."

Anh mang theo nụ cười sáng lạng nói chuyện với Phí Ái Nghê, cũng không vì vừa lạnh nhạt với cô mà cảm thấy ngượng ngùng hoặc mắc nợ cái gì.

"Không làm khó chút nào, chỉ cần anh đưa cho em thời gian, em lúc nào cũng hoan nghênh anh tới dùng cơm." Rốt cuộc anh có hiểu lòng của cô hay không? Thời gian này cô đang cố gắng duy trì quan hệ giữa hai người, chính là vì có thể lấy được ưu ái của anh, hi vọng hai người có thể tiến thêm một bước, nhưng hình như anh cũng không hăng hái như vậy, luôn luôn lạnh nhạt với cô.

"Vậy cảm ơn em trước, lúc sáu giờ anh sẽ đi qua."

Nhìn bên ngoài một chút, bây giờ là hơn bốn giờ, trước tiên anh có thể gọi điện thoại đến khách sạn cho Hắc Trương Lăng, cho cô có một tiếng chuẩn bị, sau đó đi đón cô xuống núi là được rồi.

Anh lạnh nhạt khiến Phí Ái Nghê thầm than thở. "Ừ, vậy em về nhà hàng trước." Cô thật ra cũng không hiểu được mình có phải cực kì thích anh hay không, nhưng cô thật sự yêu thích anh, cho nên mới chủ động đến gần anh nhiều lần như vậy.

Cô hi vọng anh có thể chú ý tới cô, nhưng trải qua cố gắng mấy ngày nay, phản ứng của hắn cũng không như cô đã mong đợi.

"Tối nay gặp lại." Lôi Thiệu Đình đưa cô đến cửa phòng làm việc.

Phí Ái Nghê mặc áo đầm màu trắng, dáng người khêu gọi dẫn theo ánh mắt ái mộ của tất cả đàn ông rời đi.

Nhưng Lôi Thiệu Đình tuyệt đối không quyến luyến cô, lập tức đóng cửa phòng làm việc lại, xoay người trở về trước bàn làm việc, cầm điện thoại lên, gọi cho Hắc Trương Lăng hẹn thời gian.

Tối nay muốn đến nhà hàng cao cấp, cho nên anh sẽ lái xe đến khách sạn đón cô.

Đầu kia, Hắc Trương Lăng an tâm, vì cô không thích ngồi trên chiếc mô tô của anh, cái loại cảm giác bộn tri đó quá mức kích thích, không thích hợp với cô, lần trước sau khi ngồi qua một lần, Hắc Trương Lăng đã nghiêm chỉnh cự tuyệt lời mời của anh, từ đó không động vào cái xe máy đen bóng kia nữa.

Điểm này khiến Lôi Thiệu Đình khá nhức đầu, nhưng nếu bạn gái không thích, anh cũng không thể miễn cưỡng, không thể làm gì khác hơn là nhịn đau tạm thời đóng băng "Tiểu lão bà" của mình!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tinh Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 5.1

Tại sao một người đàn ông lại có nhiều bộ mặt như vậy?

Tiếp xúc với Lôi Thiệu Đình đến nay đã năm ngày, phần lớn thời gian anh đều ăn mặc cực kỳ thoải mái đơn giản, giống như là người buông thả không chịu gò bó, ngay sau khi lái xe mô tô thì anh sẽ xuất hiện với xe thể thao mở nóc, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ hiện thân với âu phục phẳng phiu đẹp trai.

Mặc tây trang vào thì anh sẽ lại đi một chiếc xe màu đen từ Đức, tạo ra bộ dáng một tinh anh của công ty, khí thế bất phàm.

Anh hẹn hò với cô thì phần lớn là hẹn hò buổi tối sau khi tan tầm, nhưng thỉnh thoảng anh cũng hẹn cô vào buổi trưa ở trong khách sạn để ăn trưa với cô.

Ở Đài Loan năm ngày, cô cảm thấy mình được anh chú trọng, năm ngày này ở đây được anh tích cực hẹn hò, hai người đã quen thuộc thêm không ít, đã không còn lạnh nhạt lúc vừa mới bắt đầu kia, hai người còn giống người yêu đang hẹn hò thật sự, sau đó chia sẻ nụ hôn ngọt ngào cho nhau.

Cô phát hiện càng ngày mình càng quen với việc có anh làm bạn, hơn nữa còn phát hiện càng ngày cô càng quen với nụ hôn của anh.

Như hiện tại, cô vừa ra khỏi đại sảnh của khách sạn, đi nhờ xe của anh, anh đã kéo cô vào trong ngực, cúi đầu cho cô một nụ hôn nhiệt tình như lửa.

Nụ hôn của anh rất bá đạo, rất hoang dã, giống như tính cách buông thả không gò bó của anh vậy.

Sau mỗi lần hôn nhau, anh sẽ đưa ngón tay hơi thô ráp của mình nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi mềm mại của cô, con ngươi màu đen cực nóng của anh sẽ nhìn cô chăm chú hồi lâu, động tác này khiến cô hơi run sợ.

"Ừ." Bị nhiệt tình tàn sát qua bờ môi đỏ mọng, phát ra tiếng y hệt tiếng rên rỉ, gương mặt cô dán vào ngực anh, cô đã hoàn toàn đổ dưới sức quyến rũ phái nam của anh rồi.

Chắc bốn năm trước cô giao mình cho anh cũng vì không địch lại được sức quyến rũ phái nam mãnh liệt tự nhiên này của anh! Nếu không với tính cách dè dặt của cô, không thể chỉ vì uống rượu đã loạn tính, tùy tiện kéo một người đàn ông lên giường.

"Xem ra em cũng giống như anh, rất thích nụ hôn này." Bàn tay rắn chắc tí mĩ vuốt ve lưng của cô, mắt đen lóe lên tia sáng, cúi đầu nhìn người phụ nữ trong ngực.

Vừa nãy nhìn thấy cô đi ra từ đại sảnh, áo đầm màu đen bó sát thân hình mảnh khảnh mà hấp dẫn của cô, làn váy ở đùi đẹp hơi phiêu động, giày cao gót màu đen khiến đường cong của cô trở nên đẹp hơn, tối nay cô ăn mặc lãnh diễm lại ưu nhã, khiến Lôi Thiệu Đình cực kì kinh ngạc.

Bởi vì kinh ngạc, vì khát vọng, nên sau khi cô vừa ngồi lên xe, anh liền không giữ được đói khát của mình, kéo cô vào trong ngực, tùy ý cuồng dã hôn.

Nụ hôn này đã khiến khát vọng phái nam của anh thỏa mãn một ít, nhưng nhiệt tình trong người anh không phải chỉ có một cái hôn là có thể tiêu trừ hết.

Anh muốn cô, muốn cảm thụ cặp chân đẹp của cô vòng quanh bên hông mình, muốn da thịt tí mĩ của cô thân mật dính chặt với anh, khát vọng của anh mãnh liệt như thế, nhưng không có cách nào lập tức thực hiện ngay được.

Vì bốn năm trước nhiệt tình nóng bỏng của hai người đã hù cô chạy, hiện tại không dễ dàng để hai người có cơ hội lui tới với nhau, anh phải kiên nhẫn từng bước tiến hành trao đổi tình cảm giữa hai bên, sau khi hoàn toàn bắt được lòng của cô, anh có thể chân chính có toàn bộ cô rồi.

Tiếng cười đắc ý của anh truyền vào trong tai cô, Hắc Trương Lăng vừa vát và điều chỉnh hơi thở xong, gương mặt xông lên hơi nóng."Không phải đã đặt phòng ăn rồi sao? Còn không đi mau đi?"

Rời khỏi ngực của anh, cô lúng túng ngồi thẳng dậy, cúi đầu thắt chặt dây an toàn, không dám chống lại hai con ngươi cực nóng kia.

"Em khiến anh luyến tiếc làm lãng phí thời gian lái xe, chỉ muốn hôn em thôi." Anh cười, từ môi mòng phát ra lời khen ngợi, mập mờ lan tràn ra trong không gian ái muội kín đáo này.

"Đã hôn đủ rồi, anh lái xe nhanh lên một chút có được hay không?" Tim cô đập rộn lên, mang tai nóng bừng một hồi, tiếng cầu xin như con mèo nhỏ khiến cô đang lạnh lùng kiêu diễm đột nhiên biến thành cô gái đáng yêu ngây thơ.

"Được rồi." Nhìn đồ ửng từ mang tai đã lan tràn đến gương mặt cô, nghe tiếng cầu khẩn khả ái của cô, trong tim anh tràn đầy cảm giác hạnh phúc khó có thể dùng lời để diễn tả.

Nổ máy lần nữa, lấy tư thái trầm ổn lái xe lượn xuống theo đường núi.

Dọc theo đường đi, bọn họ cũng không đặc biệt nói chuyện với nhau, không khí ái muội kéo dài trong xe, nhưng lại từ lúng túng chuyển thành an tĩnh, trong không gian an tĩnh chỉ còn dư lại hơi thở giao nhau.

Bốn mươi phút sau, xe đến nhà hàng.

Lôi Thiệu Đình xuống xe, giao xe cho người ở bãi đỗ xe, sau đó thân mật cầm lấy tay cô, hai người có ngoại hình xuất sắc tương xứng đi về phía nhà hàng cao cấp.

"Lôi đại ca, hoan nghênh ——"

Phí Ái Nghê đang đợi Lôi Thiệu Đình xuất hiện, vừa đứng lúc đi ra khỏi quầy, cô một thân áo đầm tuyết trắng, nhìn thấy Lôi Thiệu Đình xuống xe, lập tức vui vẻ nghênh đón, nhưng sau khi nhìn bạn gái mỹ lệ bên cạnh Lôi Thiệu Đình thì nụ cười xinh đẹp của cô bỗng ngưng cứng đờ.

Nụ cười ngay lập tức biến mất khỏi khóe miệng, Phí Ái Nghê giật mình nhìn Lôi Thiệu Đình với cô gái kia đang thân mật cảm tay nhau.

"Phí tiểu thư, đây là bạn gái anh, Hắc Trương Lăng." Lôi Thiệu Đình như không nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc này của Phí Ái Nghê, anh vui vẻ giới thiệu Hắc Trương Lăng cho cô biết, cũng giới thiệu thân phận Phí Ái Nghê cho Hắc Trương Lăng."Lăng, đây là Phí tiểu thư, là con gái bạn tốt của cha mẹ anh, khách sạn này là do Phí tiểu thư tự mình kinh doanh, chỗ ngồi tối nay cũng là do Phí tiểu thư đặc biệt hỗ trợ an bài."

"Xin chào, khiến Phí tiểu thư đã mất công, thật ngại." Hắc Trương Lăng nói tiếng Trung cực kỳ dễ nghe.

Thật ra cô đã sớm chú ý thấy nụ cười của Phí Ái Nghê nhìn thấy Lôi Thiệu Đình cũng xuất hiện với cô thì chợt biến mất, chuyển thành vẻ mặt thất vọng. Hiển nhiên vị Phí tiểu thư này thích Lôi Thiệu Đình, nhưng Lôi Thiệu Đình không biết chuyện này, hay là giả bộ ngu ngơ không trả lời đối phương.

Hắc Tương Lãng nhìn ánh mắt âm thầm của Phí Ái Nghiê, lại lặng lẽ dò khóe miệng đang nâng lên cười sáng lạng của Lôi Thiệu Đình, lấy giác quan thứ sáu bén nhạy của phụ nữ là nhìn thấu đầu mối.

"Đâu có, Lôi đại ca có dành thời gian đến nhà hàng của tôi ngồi một chút, là tôi đã rất quý trọng rồi, tôi tất nhiên phải an bài thật tốt." Phí Ái Nghiê miễn cưỡng duy trì nụ cười, vẻ mặt mang theo chút cô đơn. "Lôi đại ca, Hắc tiểu thư, để phục vụ dẫn dắt hai vị đến chỗ ngồi, tôi đã đặc biệt giữ chỗ ngồi rồi, nơi đó sẽ không bị tiếng nói chuyện của các khách khác quấy rầy, là một trong bốn vị trí dùng cơm tốt nhất."

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 5.2

Cô luôn an bài tốt nhất cho Lôi Thiệu Đình, kết quả lấy được lại là bị anh bỏ rơi.

Phí Ái Nghiê bị đá kích, tâm tình không khỏi hơi khó chịu.

Nhìn Lôi Thiệu Đình thân mật cầm tay Hắc Tương Lãng ngồi vào chỗ, Phí Ái Nghiê trốn vào trong phòng làm việc riêng của mình, một mình đối mặt với cảm xúc khó giải phức tạp này.

Lôi Thiệu Đình đặc biệt mang phụ nữ xuất hiện trước mặt cô, chính là muốn cho cô biết, đừng... có ảo tưởng gì trong tình cảm với anh nữa phải không?

Phí Ái Nghiê vẫn luôn hy vọng có thể lấy được quan tâm của Lôi Thiệu Đình, một mình núp trong phòng làm việc thương tâm khổ sở.

"Lôi, anh làm lòng của cô ấy bị thương rồi, anh có biết không?" Vừa ngồi xuống, sau khi phục vụ đi khỏi, Hắc Tương Lãng ngồi đối diện Lôi Thiệu Đình hỏi.

Cô không biết, rốt cuộc là anh không hiểu, hay cố ý giả bộ ngu?

"Anh làm như vậy không đúng sao? Muốn cho người phụ nữ anh không có hứng thú chết tâm, đây là phương pháp tốt nhất." Anh thật sự cố ý làm như vậy, phương thức tuyên cáo này sẽ khiến Phí Ái Nghiê vẫn còn hi vọng với anh hoàn toàn chết tâm.

"Phương pháp anh dùng thật sự không tốt lắm đâu?" Đều là nữ nhân giống nhau, Hắc Tương Lãng có cảm giác cực kì mãnh liệt.

"Anh không có ý với vị Phí tiểu thư này, chỉ duy trì quan hệ bạn bè với cô ấy, đơn giản chỉ dựa vào giao tình của các trường bối, anh phải nhanh chóng khiến cô ấy hiểu, giữa anh và cô ấy không thể phát triển tình cảm. Đối tượng làm anh muốn nghiêm túc nói chuyện tình cảm, chỉ có em thôi."

Trái với con người cực nóng của anh, Hắc Tương Lãng ngoài cảm thấy đồng tình với Phí Ái Nghiê, thì trong lòng cũng rất cảm động.

"Lôi, ngày mai em phải trở về Tokyo rồi, sau này." Bọn họ sắp tách ra, trước khi trải qua khảo nghiệm yêu xa trong tương lai, thật ra cô hơi lo lắng.

"Khoảng cách từ Đài Bắc tới Tokyo cũng không xa lắm." Anh nghiêm nghị cắt đứt lo lắng của cô. "Chỉ cần em không quên anh, chỉ cần em đừng cho những người theo đuổi khác có cơ hội, chúng ta lúc nào cũng có thể gặp mặt, bồi dưỡng tình cảm."

Hiển nhiên trong lòng anh cũng rất lo lắng, chợt bắt đầu phiền não đến khả năng cô ở Tokyo bị người khác theo đuổi.

"Anh. . . . đây là đang lo lắng sao?" Vẻ mặt của anh đột nhiên chuyển thành khổ não, khiến Hắc Tương Tăng bật cười.

Quen nhau mấy ngày nay, cô chưa từng nhìn thấy anh chỉ có một vẻ mặt, không ngờ người luôn luôn tràn đầy tự tin như anh, lại có vẻ mặt bất an và ưu buồn như vậy.

"Đúng! Anh đang lo lắng muốn chết đây, mà em lại còn há hê cười anh? ! Em thật ác ——" Người phụ nữ này nên bị trừng phạt một chút.

Đưa tay lướt qua mặt bàn, ngón tay thon dài thô nhám chợt giữ chặt cảm đẹp nhọn xinh của cô, môi của anh bất ngờ in vào hai mảnh mềm mại phấn nộn kia, nhiệt tình hành hạ đôi môi của cô, phát tiết lửa giận nho nhỏ trong lòng.

Cô kinh ngạc nói không ra lời, không ngờ anh lại có thể to gan trước mặt mọi người trong nhà hàng hôn cô.

Gương mặt cô đỏ rực như tôm luộc chín, Hắc Tương Lãng lúng túng xấu hổ muốn tránh khỏi, nhưng cầm lại bị anh giữ chặt, không sao bỏ chạy được.

Phòng theo phong cách Nhật, nhìn ra xa bên ngoài từ hành lang, là có thể nhìn thấy cảnh sắc đình viện mê người.

Bầu trời trong xanh, màu xanh lá cây tạo khung cảnh, cùng với tiếng nước chảy róc rách, làm cho người ta chỉ cần đặt mình ở chỗ này, tâm tình sẽ cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Lôi Thiệu Đình mặc quần áo nhẹ nhàng đứng trên hành lang, ánh mắt như đang chuyên chú thưởng thức cảnh trí ở đình viện, nhưng thật sự anh không có một chút tâm tình thưởng thức cảnh đẹp nào cả, anh đang đợi bạn gái đã mấy ngày không gặp mặt.

Hắc Trương Lăng trở lại Tokyo đã ba tháng rồi, trong đoạn thời gian này, mỗi tuần anh và cô sẽ hẹn gặp mặt ở chỗ này.

Mỗi tuần cố định bay tới Tokyo vào chủ nhật, trong lúc tình cảm hai người càng thăng nhất, lâm vào trong tình yêu cuồng nhiệt.

Chưa từng có một người phụ nữ nào có thể làm cho anh nhớ thương như vậy, khát vọng gặp mặt như vậy.

Kể từ sau khi hai người quyết định quen nhau, khát vọng anh đối với Hắc Trương Lăng càng ngày càng sâu, tất cả nhớ nhung và hi vọng tích lũy tràn đầy trong ngực.

Nhưng mà anh lại sợ của nhiệt tình của mình sẽ dọa Hắc Trương Lăng, cho nên anh từng bước một trao ra tình cảm, tích lũy từng chút cảm giác thân mật giữa hai người, để cho cô thích ứng mình.

Sự kiên nhẫn của anh quả nhiên là đúng, lần trước lúc hai người gặp mặt thì Hắc Trương Lăng đã không còn kháng cự nộ hôn và hành động thân mật của anh, mặc dù anh không yêu cầu tiến thêm bước nữa, nhưng đây chỉ là để cho cô có nhiều thời gian mà chuẩn bị hơn thôi.

Vất vả chịu đựng qua một tuần lễ, anh không kịp chờ đợi, buổi chiều ngày thứ sáu lập tức ngồi máy bay đi đến Tokyo, giờ phút này anh đang ở trong khách sạn, chờ đợi Hắc Trương Lăng từ công ty đi đến nơi này để gặp anh.

Cốc cốc.

Bên ngoài, vang lên tiếng gõ cửa.

Thân hình cao lớn lập tức xoay người, bước chân tự tin ngang tang vội đi, nhanh chóng đến trước cửa, mở cửa phòng ra.

Bóng dáng ưu nhã anh đang chờ đợi, giờ phút này đang đứng ở ngoài cửa, khuôn mặt xinh đẹp trái xoan nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, bốn mắt lập tức giao nhau, ánh mắt của anh chuyển thành sâu nồng.

"Lôi"

"Anh nhớ em." Kéo cô vào trong phòng, anh đóng cửa phòng đồng thời cúi đầu tìm kiếm môi thơm mềm mại của cô, khí phách hôn cô.

Cô không định kháng cự chút nào cả, nhắm mắt đón nộ hôn của anh, cặp tài liệu trong tay rơi xuống, rơi trên mặt đất, thân thể mềm mại của cô tiến sát vào trong bộ ngực rộng rãi của người làm cho cô nhớ nhung kia, tất cả nhớ nhung đều hòa tan trong nộ hôn nhiệt tình này.

Nhiệt tình của anh đã bộc ra thì không thể ngăn cản, nộ hôn của anh từ môi của cô quanh co khúc khuỷu mà xuống, rơi vào cô trắng như tuyết, xương quai xanh mê người.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 5.3

Hắc Trương Lăng hút không khí rên rỉ, cô mờ mịch nhìn lấy trần nhà, đầu vì kích tình mà trở nên trống rỗng.

Mị lực của ngời đàn ông này khiến cô mất lý trí, mà cô cam tâm tình nguyện bị lạc trong tình yêu của anh.

Để anh chờ đợi ba tháng, đã đủ rồi.

Trong một tuần ở nơi này, cô vẫn có một phần chờ mong, mong đợi hai người gặp mặt lần nữa thì sẽ không quan hệ như vậy nữa. Mà đêm nay, chính là đêm quan trọng sẽ thay đổi quan hệ của cả hai.

Lôi Thiệu Đình ôm cô vào trong phòng ngủ, đặt thân thể xinh đẹp của cô ở trên giường, anh quỳ gối bên cạnh cô, bỏ quần áo trên người đi.

Dục vọng khiến toàn thân cô nóng ran, nổi lên một màu phấn hồng, cô liếm liếm môi khô, đôi đôi mắt đẹp không kiềm hãm được thưởng thức thân thể nam tính làm người ta điên cuồng kia.

"Ma nữ này, cô ý hấp dẫn anh có đúng không?" Anh cắn răng, thân thể cường tráng khí phách đặt lên thân thể mềm mại của cô, khăn khăn thì thấm bên tai cô, bàn tay không kịp chờ đợi bỏ quần áo của cô đi.

Nàng không có cách nào để nói, thân thể vì anh đụng chạm mà nhẹ nhàng run rẩy.

Anh thích cô vì anh mà bộ dáng hưng phấn, khi anh rút đi vật che đậy thân thể cuối cùng của cô thì thân thể đã tràn đầy dục vọng lập tức kết chặt với da thịt của cô, ngay lập tức hai người cùng hít vào một hơi.

"Em chuẩn bị xong chưa?" Anh ngẩng đầu, mắt đen tràn đầy khát vọng, nhìn thẳng tấp vào trong con ngươi xinh đẹp của cô.

". Ừ." gương mặt Hắc Trương Lăng nóng lên đỏ bừng, trong đôi mắt đẹp chứa đầy vẻ mong đợi, nhẹ nhàng gập đầu.

Cô đáp lại khiến Lôi Thiệu Đình điên cuồng, cúi đầu bắt lại môi thơm ngọt ngào của cô lần nữa.

Trong phòng kiểu Nhật tràn đầy phong tình, Lôi Thiệu Đình dẫn dắt cô không lưu loát, cảm nhận kích thích giữa nam nữ lần nữa.

Kỉ ức bốn năm trước, cô không nhớ rõ, nhưng anh lại khắc sâu.

Đêm nay làm lại lần nữa, anh dùng hết nhiệt tình trên người, không biết bao nhiêu lần trao đổi nhiệt độ cho nhau.

Để có ngày này, anh đã đợi hơn bốn năm rồi.

"Lăng, anh yêu em——" Lại vững chắc xuyên qua cơ thể cô lần nữa, Lôi Thiệu Đình khó kìm nổi cắn vành tai trắng nõn của cô, thổ lộ lời yêu thương.

Đời này, anh chỉ nói yêu với Hắc Trương Lăng, anh thật lòng yêu cô.

Hắc Trương Lăng ở dưới anh, vì kích thích mà để móng tay bám lấy lưng rộng lớn của anh, trong nháy mắt khi hai người kết hợp, cô hít một hơi thật mạnh, tế bào toàn thân hưng phấn khó đè nén.

"Lôi, em cũng yêu anh. em yêu anh." Cô run rẩy đáp lại lời yêu thương của anh.

Lôi Thiệu Đình cúi đầu hôn đôi môi run rẩy của cô, dẫn dắt hai người cùng nhau lên cảnh giới mất hồn cực hạn.

Hai giờ sáng, Lôi Thiệu Đình đang ngủ đưa tay tìm kiếm, muốn ôm nữ nhân đang ở xa vào trong lồng ngực lần nữa.

Cánh tay dài lục lọi vị trí bên người chỉ mò đến hơi ấm bên cạnh, nhưng không bắt được thân thể mềm mại như anh nghĩ.

Bỗng dung mở mắt ra, một trận kinh hoàng xông vào trong đầu anh.

Thân thể trắng kiêu nam tính ngồi dậy từ trên giường, anh trừng mắt nhìn giường ngủ vắng vẻ bên cạnh, sự ảo não hiện lên trên khuôn mặt còn sót lại buồn ngủ của anh.

Cô lại rời đi sao?

Người phụ nữ này lại không nói tiếng nào thừa dịp lúc anh ngủ say mà rời đi hả?

Cảm xúc ảo não và tức giận lần lượt thay đổi, anh phiền não bỏ chăn mỏng đắp lên thất lưng xuống, xoay người muốn xuống giường.

"Người phụ nữ đáng giận!" Trong miệng phát ra tiếng gầm gừ, tay của anh bới tóc, mặt đầy tức giận.

"Anh làm sao vậy?" Quay người lại, cô gái xinh đẹp mà anh cho là đã rời đi, lại phủ lên mình áo choàng tắm màu xanh dương của khách sạn, đứng trước mắt anh thật mê người.

"Em—— vẫn còn ở lại." Kinh ngạc nhìn lại một đôi thủy mâu xinh đẹp của cô.

"Chẳng lẽ. anh hi vọng em thừa dịp lúc anh ngủ thì tự động biến mất lần nữa hả?" Vừa rồi Hắc Trương Lăng đi nhà vệ sinh một chuyến, lòng này tí mỉ vì suy đoán tâm tư của anh mà nhẹ chau lại.

Tức giận trên khuôn mặt tuấn tú ngay lập tức đã không thấy đâu, anh kéo cô vào trong ngực. "Không! Vĩnh viễn không cho phép em lại không nói lời nào mà rời khỏi anh!"

Giọng nói kiên quyết của anh giống như một dòng nước ấm lướt qua tim cô.

Thì ra vừa rồi anh tức giận, là vì cho rằng cô lại lặng lẽ rời đi sao.

"Vâng." Ngồi trên đùi của anh, tay mìn vòng lên eo bẽn lẽn của anh, cô cười đồng ý.

"Anh tin em chắc chắn có thể nói được làm được." Một ngón tay nâng cằm trắng nõn xinh đẹp của cô lên, anh cúi đầu ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô, tăng thêm sức lực hôn như một trừng phạt nho nhỏ cho cô.

Nụ hôn này càng lúc càng xâm nhập, tia lửa kích tình giữa hai người cũng càng lúc càng nồng đậm.

Anh ôm cô ngửa về sau nằm chết dí trên đệm, cô dạng chân ở trên thắt lưng cường tráng của anh, tóc dài xoa trên vai, cúi đầu nhìn vào đáy mắt sâu thẳm của anh.

"Lặng em có muốn ôn tập lại tất cả đêm bốn năm trước hay không?" Bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt đen láy của anh lóe lên hai ánh lửa khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 5.4

Thủy mâu và mắt đen nhìn chăm chú, trải qua một lúc lâu, cuối cùng cô cũng ngưng ngưng gạt đầu.

Trong nháy mắt khi cô gạt đầu, Lôi Thiệu Đình đã không kịp chờ đợi lột bỏ áo tắm đơn bạc trên người cô, anh để cô ngồi trên người mình, sau đó kéo cô vào trong ngực, hai thân thể trần truồng kề nhau chặt chẽ, anh nhẹ nói bên tai cô về tình cảnh cả đêm hôm đó của hai người, anh dùng thân thể để khơi gợi lại trí nhớ của cô.

Đêm hôm ấy, cô say rượu cực kì to gan, giống như nữ vương mà chế phục anh ở phía dưới, lúc cô và anh kết hợp, cô từng đau đến rơi nước mắt, nhưng cô lại không giảm ý muốn khống chế dục vọng của anh.

Một đêm kia, Lôi Thiệu Đình buông tay để cô kêu gọi, mĩ lệ chủ đạo tất cả.

Hiện tại, anh nhu thuận ngửa ra, hướng dẫn cô lấy lại quyền không chế lần nữa.

Vừa khiếp sợ vừa xấu hổ Hắc Trương Lăng quần bách, lúc anh hướng dẫn, tim đập đỏ mặt ôn lại trí nhớ đêm thân mật của hai người.

Sau khi kích tình ngừng lại, Hắc Trương Lăng cực kỳ yếu đuối nằm ở trên thân thể ướt mồ hôi của anh, cô mệt mỏi thờ dốc, mồ hôi ướt đầm sợi tóc, mấy sợi tóc dính trên lồng ngực của anh.

Lôi Thiệu Đình có thể lực kinh người nên tuyệt không cảm thấy mệt mỏi, dục vọng thỏa mãn khiến toàn thân anh thoải mái.

Từ trên giường ôm cô lên, sải bước đi vào bên trong phòng tắm, hai người ngâm mình trong bồn tắm, hưởng thụ thời gian tắm rửa thân mật riêng tư.

Sau khi cô khôi phục lại hơi thở hỗn loạn, anh cũng giúp cô tẩy mồ hôi hoan ái trên người đi, lấy khăn tắm bao lấy thân thể trắng nõn của cô, sau đó ôm cô trở về trong phòng.

Anh thân mật nằm bên cạnh cô, muốn ôm cô ngủ lại, nhưng lúc này điện thoại của Hắc Trương Lăng lại vang lên.

Tiếng nhạc phá hư không khí tĩnh lặng lúc này.

"Là điện thoại di động của em đang kêu." Nhẹ nhàng rời cái ôm trong ngực anh, Hắc Trương Lăng muốn rời khỏi gian phòng đi tìm điện thoại di động.

"Đừng nhận, em cần nghỉ ngơi cho khỏe, hồi phục thể lực." Anh bá đạo ngăn lại, khiến cô đang muốn đứng lên ôm vào lòng lần nữa.

Trong thời khắc hai người hưởng thụ ước hẹn thân mật, anh không cho phép cô vì bất cứ chuyện gì mà phân tâm.

"Có thể là điện thoại quan trọng ——" Cô khó khăn nhìn anh, bởi vì cuộc điện thoại này có thể là do người vú gọi đến, từ trước đến giờ cô sợ nhất là đề ỡm điện thoại có liên quan đến con gái.

"Được rồi, được rồi." Anh cau mày, bị ánh mắt khẩn cầu của cô đánh bại.

Cánh tay bèn chắc buông eo mảnh khảnh trắng nõn của cô ra, anh để cô thoát khỏi cái ôm trong ngực; không có cô làm bạn, anh cũng không buồn ngủ, thông thả ung dung xuống giường.

Hắc Trương Lăng nhanh chóng đứng dậy, phủ khăn tắm lên lao ra khỏi phòng, tìm được túi da của mình ở trong phòng khách.

Khi cô tìm thấy điện thoại di động thì tiếng chuông lại ngừng.

Cô cầm điện thoại di động lên nhìn, dãy số hiển thị trên màn hình là số điện thoại của người vú.

"Tôi là Trương Lăng đây, bà vú, vừa rồi là bà gọi điện thoại tìm tôi sao?" Cô lập tức gọi điện thoại về, không phát hiện Lôi Thiệu Đình cũng đi ra từ gian phòng, đứng sau lưng cô. "Cái gì? Hân Nhi bị sốt? Khi nào thì bắt đầu? Bác sĩ gia đình đã tới chưa? Được, rồi. Tôi biết rồi, tôi lập tức trở về! Bà dặn Hân Nhi đừng khóc, tôi sẽ nhanh về đến nhà thôi."

Thân thể của con gái khó chịu khiến Hắc Trương Lăng lo lắng.

Hân Nhi là ai, sao để cho cô hốt hoảng như vậy? Lôi Thiệu Đình đứng phía sau cô, nghe thấy giọng nói lo lắng của cô, nghi hoặc cau mày lại.

Hắc Trương Lăng cúp điện thoại di động, hốt hoảng xoay người muốn vào phòng tìm quần áo, lúc đang quay đầu thì va vào lồng ngực kiên cố của Lôi Thiệu Đình.

"A ~ anh...sao anh đứng ở chỗ này?" Anh nghe thấy rồi sao? Đôi mắt đẹp kinh ngạc tròn to, cô thấp thỏm nhìn anh đang khẽ nhũn mày.

"Hân Nhi là ai? Mà khiến em khẩn trương phải lập tức trở về như vậy?" Là ai khiến cô thả bỏ anh lại, lập tức chạy về nhà?

"Hân Nhi. là một người rất quan trọng với em. Lôi, thân thể Hân Nhi không thoải mái, em phải về nhà đi thăm nó! Xin lỗi, em sợ không thể ở lại tiếp tục cuộc hẹn của chúng ta ——" Vội vàng đi về phía trong phòng, cô phải mặc quần áo lên trước.

"Nếu là người rất quan trọng với em, vậy với anh cũng quan trọng như thế." Bất được cánh tay của cô, kéo cô trở lại đối mặt với mình. "Lăng, anh trở về với em."

Anh muốn biết Hân Nhi là nhân vật nào, từ vẻ mặt kinh hoảng của cô thì xem ra, hình như cô rất quan tâm đến Hân Nhi này, hơn nữa còn quan tâm hơn quan tâm anh gấp bội.

Một trận ghen tuông phát ra từ đáy lòng, Lôi Thiệu Đình cảm thấy cực kỳ không có tư vị.

Hắc Trương Lăng không nói nhìn anh, cảm xúc phức tạp trong nội tâm sôi trào.

Đến tận cùng cô có nên dẫn anh đi gặp Hân Nhi hay không? Hiện tại có phải là lúc thích hợp không?

Vốn là đang chủ động đến gần anh, sau khi nói yêu cầu qua lại thì cô sẽ suy tính nói cho anh biết sự tồn tại của Hân Nhi, nhưng cô hy vọng có thể nói sau khi quan hệ của hai người càng thêm ổn định, rồi tìm một cơ hội an bài cho Hân Nhi và anh gặp mặt.

Nhưng tình huống bây giờ lại thay đổi, kế hoạch để Hân Nhi và hân gặp mặt có lẽ phải làm trước.

Như vậy thật sự có được không? Anh có thể tiếp nhận Hân Nhi hay không?

Nội tâm Hắc Trương Lăng giãy dụa, suy tư hồi lâu, cuối cùng cô cũng quyết định ——

"Được, em dẫn anh đi gặp Hân Nhi."

Được rồi, nếu số mạng đã an bài để anh có cơ hội gặp Hân Nhi vào lúc này, cô cần gì phải cản trở? Không bằng thuận theo tự nhiên thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 6.1

"Hân Nhi, con khá hơn chút nào không?" Ngồi ở cạnh giường nhỏ đáng yêu màu hồng, Hắc Trương Lăng đưa tay vuốt ve cái trán trắng nõn của con gái.

Đây là phòng ngủ của Hân Nhi, Hắc Trương Lăng ngồi ở mép giường lo lắng nhìn con gái đang bị bệnh, nội tâm vô cùng áy náy.

Trong lúc con gái bị cảm phát sốt thì cô lại ở trong khách sạn với Lôi Thiệu Đình, hoàn toàn không có trách nhiệm của người làm mẹ.

"Mẹ. Hân Nhi lạnh quá." Da thịt vì phát sốt mà nóng lên, nhưng Hắc Mộc Hân lại cảm thấy toàn thân lạnh buốt, giọng nói non nớt không còn hơi sức, đôi mắt to linh hoạt giờ phút này hiện đầy mệt mỏi.

"Mẹ giúp con phủ thêm một cái chăn bông nha, Hân Nhi cũng sẽ đỡ lạnh." Con gái luôn luôn hoạt bát hiếu động bị bệnh, cô khổ sở lo lắng, khóe mắt xuất hiện nước mắt.

Không muốn khóc trước mặt con gái, Hắc Trương Lăng nhanh chóng rời khỏi mép giường, đi tới trước tủ treo quần áo, lấy ra một cái chăn bông dự bị từ trong tủ quần áo.

Lau hết nước mắt khóe mắt, lại trở về bên giường, giúp con gái đắp chăn bông lên, cô cúi người hôn một cái bên má con gái.

"Hân Nhi, mẹ dẫn ba mang đến đó, con có muốn trò chuyện với ba hay không?" Trong giọng nói dịu dàng, có thấp thỏm với lo lắng.

"Ba đến sao ạ? Con muốn nói chuyện với ba, con còn muốn ba xếp gối với con!" Hân Nhi bỗng đứng mở to cặp mắt một mỏi, tinh thần lập tức khôi phục được một chút. "Mẹ, con muốn ba ——"

Trong mấy tháng này, mẹ vẫn nói với cô chuyện của ba, khiến Hắc Mộc Hân rất mong đợi nhìn thấy ba của mình.

"Được, con ngoan ngoãn nằm xuống đi, mẹ đi gọi ba vào, chờ Hân Nhi thân thể tốt lên rồi ba sẽ chơi xếp gối với Hân Nhi." Hắc Trương Lăng tự giữ bình tĩnh, thật ra cô hoàn toàn không biết sau khi Lôi Thiệu Đình biết được mình có một đứa con gái sẽ có phản ứng gì?

Vừa rồi ở trên đường cô một mực nhắc nhở anh, Hân Nhi là người cô yêu nhất trong cuộc đời, cô hi vọng Lôi Thiệu Đình cũng có thể giống cô, yêu Hân Nhi.

Lôi Thiệu Đình đồng ý, anh nói cho cô biết, chỉ cần không phải là tình địch của anh, anh sẽ thuận theo hi vọng của cô, yêu lấy người nàng yêu nhất trong cuộc đời này.

Hắc Trương Lăng xoay người ra khỏi phòng, cô đi tới trước mặt Lôi Thiệu Đình, ánh mắt kích động lại lo lắng nhìn anh.

"Hiện tại, em đồng ý để cho anh thấy Hân Nhi rồi sao?" Lôi Thiệu Đình không muốn suy đoán thêm, vì anh yêu cô, suy đoán nhiều sẽ chỉ làm mình có thêm chất vấn với cô.

Anh không muốn chất vấn người phụ nữ mình yêu, lựa chọn chờ đợi cô tự nói ra sự thật.

"Lôi, trước khi anh vào phòng gặp Hân Nhi, em muốn nói cho anh biết ——" Cô hít một hơi thật sâu, nổi lên dũng khí lớn nhất của mình, vứt bỏ hết cảm xúc giằng co giữa trong nội tâm. "Hân Nhi là con gái em mang thai mười tháng sinh ra, cha của con bé. là anh!"

Chấn động kéo đến, khiến Lôi Thiệu Đình bùng nổ kinh ngạc không thôi.

Anh không dám tin từng mắt nhìn Hắc Trương Lăng, cặp mắt đen thâm trầm kia trừ khiếp sợ chỉ còn khiếp sợ. "Em nói lại lần nữa đi! Hân Nhi là ——"

"Hân Nhi là do chúng ta có vào đêm bốn năm trước, em đã mang thai đứa bé. Nó là một bé gái, là đứa bé của em và anh." Nhìn phản ứng của anh, Hắc Trương Lăng hoàn toàn không biết rốt cuộc anh có thể tiếp nhận sự thật này hay không.

"Chúng ta. Có một đứa bé? !"

Cái này còn khó tin hơn so với bị sét đánh ! Lôi Thiệu Đình từ trước đến giờ lý trí tỉnh táo, lần đầu không biết làm sao, không biết xử sự như thế nào.

"Lôi, mặc kệ anh có chấp nhận hay không, xem như em cầu xin người, đi xem con bé một chút! Con bé biết nó có một người ba, em vừa nói cho Hân Nhi, anh sẽ vào xem nó ——" Không chắc chắn rằng anh có thể tiếp nhận sự tồn tại của Hân Nhi hay không, Hắc Trương Lăng luôn có lòng tự ái cao, cực kì kiêu ngạo, lại nắm lấy cánh tay của anh, mềm giọng cầu khẩn.

Tâm tình của anh phức tạp, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Về mặt của cô kích động, cùng với ánh mắt yếu thế này, khiến Lôi Thiệu Đình đang sững sờ tạm thời lấy lại lý trí từ trong sương mù.

"Em cùng vào với anh." Anh nắm lấy cánh tay của cô, đẩy cửa phòng ra, sai bước bước vào bên trong gian phòng.

Đi tới bên giường, anh nhìn thấy một bé gái đáng yêu xinh xắn, một cảm thụ mãnh liệt khác thường xẹt qua trái tim ——

Bé gái trước mắt, cực kỳ giống phiên bản của Hắc Trương Lăng, nhưng lại có một đôi lông mày anh vũ giống anh, và đôi con ngươi thâm thúy.

Anh nhìn mắt Hắc Mộc Hân, cảm xúc càng phức tạp thêm gấp trăm lần; mà Hắc Mộc Hân đang dùng ánh mắt mong đợi nhìn anh, trong đồng tử lộ ra ngạc nhiên và mừng rỡ rờ ràng.

Hắc Trương Lăng không nhịn được nước mắt chảy xuống từ khóe mắt, cô nhìn hai cha con cuối cùng cũng gặp nhau, kích động đến không thể nói lên lời.

"Ba ba ôm." Hắc Mộc Hân phá vỡ trầm mặc, cô đơn thuần không hiểu cảm xúc sôi trào của người lớn, cô nhìn ba giống như người khổng lồ, tất cả mong đợi hóa thành hưng phấn, tất cả đều hiện ra trong hai cánh tay nhỏ mảnh khảnh đang vươn ra.

Hắc Trương Lăng quay đầu nhìn phản ứng của Lôi Thiệu Đình, cô hi vọng Lôi Thiệu Đình có thể ôm con gái, nhưng đó chỉ là mong đợi của cô, cô chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi ——

Cuối cùng, người đàn ông cao lớn đứng ở bên giường, cử động.

Lôi Thiệu Đình tiến lên một bước, anh cúi xuống thân thể cao lớn run rẩy đưa cánh tay mạnh mẽ mà có lực, ôm lấy thân thể mềm mại của cô gái nhỏ vào trong ngực.

"Hân Nhi. Hân Nhi." Trong giọng nói của anh cũng tràn đầy run rẩy.

Vật nhỏ mềm mại trong ngực anh, là cốt nhục anh, là đứa con của anh!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 6.2

Trời ạ! Số mạng đang trêu đùa anh sao? Anh và Hắc Trương Lăng chia xa bốn năm, khi anh tìm được cô thì cô lại đồng thời mang thai sinh đứa bé? !

Nếu giữa bọn họ không có cơ duyên gặp nhau này? Như vậy chẳng phải cả đời anh sẽ không được gặp con gái của mình, mà cô và con gái cũng không thể quen biết với anh?

Vừa nghĩ đến đây, anh càng thêm sợ hãi mà run rẩy.

"Ba đừng sợ, con không phải đứa bé xấu, con là Hân Nhi, con rất ngoan rất biết điều đó." Cảm nhận được run rẩy của cơ thể to lớn này, Hắc Mộc Hân ngây thơ an ủi ba .

"Không phải ba sợ, ba vì quá vui mừng." Lôi Thiệu Đình từ khi lớn như vậy đến tận bây giờ đây là lần đầu tiên không khống chế được cảm xúc, vành mắt đỏ lên.

Nghe Lôi Thiệu Đình nói, tảng đá lớn bất an trong lòng Hắc Trương Lăng cuối cùng cũng rơi xuống.

Anh tiếp nhận Hân Nhi rồi !

Nàng kích động cần môi khóc, mà ôm nữ nhi lôi thiệu đình nhắm mắt lại, đem nội tâm phức tạp tâm tình kích động đè nén xuống .

Hắc Mộc Hân không biết vì sao mẹ lại khóc? Cũng không hiểu tại sao ta phải ôm cô chặt như vậy? Đôi mắt tò mò nhìn người lớn thân cận nhất của mình, vẻ mặt khó hiểu.

Trong đình viện yên tĩnh, ánh trăng chiếu xuống trên thân thể cao lớn của Lôi Thiệu Đình, anh đưa lưng về phía Hắc Trương Lăng, sau khi trầm mặc hồi lâu, nói ra quyết định của anh ——

"Anh muốn mang Hân Nhi về Đài Loan, ở bên cạnh anh."

"Hân Nhi không thể đi Đài Loan với anh! Anh không thể dẫn con bé đi!" Anh muốn chia rẽ cô và Hân Nhi? Làm sao có thể chứ!

Đứng ở phía sau anh, Hắc Trương Lăng đợi một chút mới mở miệng nói chuyện, không ngờ tới anh lại có tính toán như vậy.

"Anh đã bỏ lỡ lúc Hân Nhi lớn lên rồi, em còn muốn anh bỏ qua bao lâu nữa? Để Hân Nhi ở lại chỗ này, anh không thể lúc nào cũng nhìn thấy con bé." Tâm tình của anh lúc này rất phức tạp khó giải, vì Hắc Trương Lăng lựa chọn sinh hạ con gái cho anh, một đứa bé chảy trong mình dòng máu của anh.

"Lôi, bắt đầu từ bây giờ, anh có thể lấy thân phận cha ruột mà lúc nào cũng có thể gặp mặt Hân Nhi, em cũng sẽ không ngăn trở anh, nhưng xin anh đừng mang Hân Nhi từ bên cạnh em đi." Cô tuyệt đối sẽ không lấy bất kỳ lý do gì mà ngăn trở cha con gặp nhau, dù sao cô đã đồng ý với con gái, cho nó một người cha.

Nhưng cô đã nghĩ quá ngây thơ! Cô không có dự đoán được Lôi Thiệu Đình sẽ lập tức quyết định mang Hân Nhi về Đài Loan, quyết định này quá nhanh!

"Anh biết rõ em sẽ không ngăn trở anh, nếu không tối nay anh cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này. Nhưng em chủ động đến Đài Loan tiếp cận anh, nói lên yêu cầu muốn hẹn hò, d.d'leq'ư'y'd'o'n chỉ là vì Hân Nhi thôi sao?" Không phải bởi vì yêu anh sao?

Lúc này anh đang chất vấn dụng ý của cô, hoài nghi cô qua lại với anh, thậm chí xảy ra quan hệ thân mật lần nữa, không phải vì thật sự yêu anh, mà là. . .

"Em thừa nhận nguyên nhân em chủ động đến tìm anh, phần lớn là vì Hân Nhi, nhưng tình huống về sau đã thay đổi, nếu không phải vì yêu anh, em sẽ

không giao mình ra lần nữa!" Anh đang hoài nghi tình cảm của cô, Hắc Tương Lãng không muốn làm cho anh hiểu lầm, cần phải giải thích rõ nhất có thể.

"Anh tin lời của em." Bóng lưng cường tráng cao ngạo ngang tàng quay lại, ánh mắt của anh sáng rõ nhìn cô, vẻ mặt nóng nảy của cô in vào trong đáy mắt anh. "Nếu như em thật sự yêu anh, thì nên để anh mang Hân Nhi về Đài Loan."

"Nếu anh mang Hân Nhi đi. . . . em phải làm sao đây chứ?" Hắc Tương Lãng khỏ sở nhìn sắc mặt thâm trầm của anh.

"Lãng, em cũng phải cùng sống với anh ở Đài Loan! Anh muốn mang Hân Nhi trở về, cũng muốn em làm bạn với anh, một nhà ba người chúng ta phải được đoàn tụ." Nhìn vẻ mặt lo sợ không yên của cô, tim Lôi Thiệu Đình khẽ đau; thì ra cô hiểu lầm lời của anh, mới xuất hiện vẻ mặt làm đau lòng người như vậy.

"Anh có ý gì? Không phải anh muốn giành Hân Nhi với em sao." Tâm tình khó chịu kích động, thì ra trong kế hoạch anh nói muốn mang Hân Nhi đi, cũng có sự tồn tại của cô.

"Anh muốn Hân Nhi, càng muốn em hơn...em đừng suy nghĩ lung tung." Giọng điệu của anh chắc chắn cũng không cho nghi ngờ. "Lãng, em nguyện ý đi cùng anh đến Đài Loan không?"

Quyết tâm phải có cô và Hân Nhi, cùng chung sống như một gia đình, điều này đối với người từ trước đến giờ không tính toán như anh là một lựa chọn cực lớn! Chưa từng có người phụ nữ nào có thể trói chặt anh, trừ Hắc Tương Lãng.

Từ đêm bốn năm trước, đã quyết định duyên phận của bọn họ. Bốn năm sau gặp nhau lần nữa, đến tận đến bây giờ, anh càng xác định được người mình muốn chính là cô!

Nếu hôm nay không có sự tồn tại của Hân Nhi, anh sẽ đi chậm để theo đuổi cô, cho đến khi tình cảm của hai người chín muồi, nhưng hôm nay đã có Hân Nhi khá ái, khiến anh bất chợt cực kì muốn có một gia đình.

Lựa chọn này đối với một người bị coi là lãng tử như anh, là không thể tưởng tượng nổi đến cỡ nào, nhưng anh vẫn quyết định như vậy.

Đối với quyết định này, anh sẽ không hối hận, đó là vì anh biết mình yêu cô.

"Nhưng. . . . Sự nghiệp của em ở đây, em không thể nói đi liền rồi đi." Hắc Tương Lãng vừa mừng rỡ vừa cực kì khó khăn, trong lòng xuất hiện mong đợi của cha với cô, còn sự nghiệp lớn của nhà họ Hắc.

"Anh biết em không thể dứt bỏ tất cả ở nơi này, nhưng nếu mấy tháng trước em đã nghĩ muốn đến gần anh, đồng ý quen với anh, thậm chí đồng ý cho Hân Nhi một gia đình đầy đủ, nên chắc chắn em phải đổi mặt với quyết định của anh." Bản thân là cha của đứa bé, đương nhiên anh muốn đoàn tụ với đứa bé, cùng nhau chung sống.

Đúng vậy! Anh nói không sai một chút nào!

Nhưng chuyện này cô lại không cần thận suy nghĩ kĩ. Lúc ấy cô chỉ suy nghĩ đến phía bên ngoài, chỉ vì cảm giác anh cho cô rất tốt, càng vì cần đền bù Hân Nhi không có cha.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 6.3

Hơn ba tháng này, cô toàn tâm toàn ý chỉ muốn cho Hân Nhi biết về cha của mình, cô chìm đắm trong tình yêu ngọt ngào, quên đi chuyện sau khi ở cùng với anh, sau khi cho Hân Nhi biết anh, và tất cả sự việc có thể phát triển tiếp tục.

"Lãng, anh cho em thời gian chuẩn bị là một tuần lễ, tuần sau anh sẽ tự mình đến đón em và Hân Nhi đi Đài Loan, đến lúc đó anh hi vọng em sẽ không khiến anh thất vọng." Anh kiên trì giữ quyết định của mình, anh muốn mang Hân Nhi đi, cũng càng muốn mang cô đi.

Không có cô, tất cả đều vô nghĩa, cho nên quyết định này không sai!

"Một tuần lễ? Thế thì quá nhanh rồi, em nên nói với cha như thế nào đây? Còn anh hai nữa."

"Chuyện này cứ để anh lo. Hiện tại anh về khách sạn trước, sáng sớm ngày mai anh sẽ đi qua chơi với Hân Nhi, thuận tiện nói chuyện với cha em." Anh muốn tự mình nói rõ quan hệ của mình và Hân Nhi với cha Hắc, hơn nữa tự thông báo quyết định của mình. "Với cả bên phía của anh hai em cũng vậy, anh sẽ tìm cơ hội đề cập với anh ấy." Bên phía Hắc Tuấn thì giải quyết khá dễ.

Nhắc tới cha, Hắc Tương Lãng hơi sợ hãi lắc đầu mãnh liệt. "Không được! Phía cha em không thể nói, như vậy là tùy tiện quá mức ——"

Mặc dù sự ra đời của Hân Nhi khiến cha thất vọng với cô, nhưng cha vẫn hi vọng cô có thể cùng thừa kế sự nghiệp nhà họ Hắc với anh hai, với lại cha cũng đang chậm chậm tiếp nhận Hân Nhi.

Nhưng bây giờ Lôi Thiệu Đình lại yêu cầu Hân Nhi và cô phải rời khỏi Tokyo, thế thì cô phải mở miệng với cha như thế nào đây chứ?

"Vì phải có Hân Nhi và em, sáng sớm ngày mai anh sẽ đi gặp cha em." Anh muốn dùng cảm đối mặt với trường bối, mà cô phải lựa chọn giữa sự nghiệp của mình và tình."Anh về trước đây, ngày mai gặp, nói tiếng ngu ngon Hân Nhi hộ anh, hôn nó thay anh."

Đi đến, anh ôm cô, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi lạnh của cô nói.

Nụ hôn này không có nhiệt tình, chỉ đơn thuần khế hôn một cái.

Sau đó buông cô ra, anh cao lớn kiên quyết lập tức xoay người, đi những bước chân thật lớn, rời khỏi biệt viện tinh xảo mà xinh đẹp.

Lôi Thiệu Đình trở về khách sạn, tỉnh táo suy nghĩ về tương lai của bọn họ một chút, một đêm này, anh nằm trên giường nhưng hoàn toàn không thể ngủ say.

Mà Hắc Tương Lăng cũng thế, đối với sự cố ý quyết định lại bá đạo của Lôi Thiệu Đình, còn có vẻ mặt phức tạp khó giải lúc rời đi của anh, cũng làm cho cô nhức đầu.

Nằm ở bên cạnh con gái, cô đã mấy lần dấy vuốt ve trán của con gái xem nhiệt độ, đến khi xác định Hân Nhi không phát sốt lại nữa, cô mới thoáng thở phào một cái.

Nhìn trần nhà, cô vẫn phiền não theo những lời nói của Lôi Thiệu Đình, không chớp mắt cho đến khi trời sáng, cuối cùng cô không chịu được mỗi một nửa, chậm rãi nhắm mắt lại, từ từ đi vào mộng đẹp.

"Hừ, Hân Nhi ngoan, nhanh dậy đi nào. Hân Nhi để ba ôm, chúng ta đi ăn điểm tâm trước, sau khi ăn điểm tâm xong ba sẽ cùng Hân Nhi đến phòng chơi xếp gỗ có được hay không?"

"Được, ba ôm ôm"

"Đúng rồi, ba mua bữa ăn sáng tới đây, Hân Nhi ăn điểm tâm xong còn phải ngoan ngoãn uống thuốc mới được đó."

"Hân Nhi sẽ ngoan ngoãn uống thuốc."

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, cô như nghe thấy Hân Nhi đang nói chuyện với ai đó.

Hắc Tương Lăng đang mơ màng nằm ở trên giường, nỗ lực mở mí mắt của mình ra, cái bóng một lớn một nhỏ mơ hồ dần dần hiện ra trước mắt.

Khi cô vất vả thoát khỏi mơ màng tỉnh táo lại, từ trên giường ngồi dậy thì cửa phòng đã đóng, mà Hân Nhi vốn đang ngủ bên cạnh cũng không thấy bóng người.

Hân Nhi đâu rồi?

Lúc này vẫn còn sớm, người vũ vẫn chưa đến mới đúng, vậy người nào mang Hân Nhi đi chứ?

Vội vàng xuống giường, chộp một cái áo khoác ngủ mặc lên, Hắc Tương Lăng không nhìn bộ dáng tóc tai xốc xếch của mình, mở cửa phòng chạy ra ngoài.

"Hân Nhi?" Trong phòng khách không có ai, cô chạy đến phòng ăn."Hân ——"

Tiếng gọi con gái đột nhiên ngừng lại. Không ngờ vừa vào đến trong nhà ăn, đập vào mắt cô lại là bóng dáng Lôi Thiệu Đình!

Anh ôm con gái đang muốn ngồi lên ghế, trên bàn đã bày sẵn bữa sáng, có sandwich đơn giản, sữa tươi cùng với cà phê.

"Hân Nhi, xem ra chúng ta đã đánh thức mẹ rồi." Ngẩng đầu nhìn người đang ở cửa, vẻ mặt Hắc Tương Lăng kinh ngạc, cô khoác lên áo ngủ sáng sớm, bộ dáng này thật mê người."Bà xã, chào buổi sáng."

Nhẹ nhàng đặt con gái vào ghế ngồi chuyên dụng xong, anh tự nhiên đi tới, kéo cô vào trong ngực, ấn một nụ hôn chào buổi sáng lên.

Anh gọi cô là cái gì?

Hình như vừa rồi cô nghe anh gọi cô là. bà xã?

"Bà xã, bất kể lúc nào em đều rất đẹp." Vừa hôn xong, tiếng Lôi Thiệu Đình khàn khàn vang lên bên tai cô, tay của anh say sưa vuốt ve cổ mảnh khảnh của cô, ngón tay dài quần lấy sợi tóc xốc xếch của cô."Tối hôm qua một mình anh vẫn không ngủ được, rất muốn ôm em ngủ đó ——"

Anh tiết lộ cho cô biết khát vọng trong nội tâm của mình.

Sau kinh nghiệm khiếp sợ tối hôm qua, cũng sau khi tình yêu của trái tim mình trải qua một đêm, anh phát giác mình đã lập tức yêu ngay nhiên mà Hắc Trương Lăng mang đến cho — một con gái bảo bối khả ái.

Điều này có nghĩa là anh sẽ danh chính ngôn thuận khiến cô trở thành người phụ nữ riêng của mình, anh sắp có được cô, anh sắp có quyền sống chung một chỗ với cô và con gái.

"Đợi. Đợi chút." Bàn tay nhỏ bé ngăn cách giữa áo, chống đỡ lồng ngực cứng rắn của anh, tâm tình của anh biến chuyển lớn như vậy, khiến Hắc Trương Lăng nhất thời chưa thể thích ứng.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tinh Một Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 6.4

Đêm qua thái độ của anh kiên trì và nghiêm túc, sáng sớm hôm nay lại thể hiện tình cảm với cô.

"Nếu không phải là có con gái ở đây, anh không thể chờ lâu thêm một giây đồng hồ nào nữa." Lúc này không nên thân thiết ở đây, Lôi Thiệu Đình nhớ cô cả đêm, hơi ảo não trừng mắt nhìn cô.

"Anh ——" Cô da mặt mỏng, gương mặt đỏ lên.

"Hôm qua anh cả đêm không ngủ, vì không ngủ được nên phải sáng sớm đến đây với em và Hân Nhi. Anh mua bữa ăn sáng tới đây, em ăn chung không?" Một nhà ba người cùng nhau hưởng dụng bữa ăn sáng, hình ảnh đó tốt đẹp dường nào! Lôi Thiệu Đình mong đợi cúi đầu nhìn cô.

Nhìn hai ánh mắt mong đợi của anh, đối mặt với ánh mắt tương tự như của Hân Nhi, Hắc Trương Lăng không có cách nào nói cự tuyệt.

"Được, em đi rửa mặt một lát lập tức tới ngay."

"Đừng để anh và Hân Nhi chờ đợi quá lâu đó." Buông eo cô ra, anh nhìn cô xoay người rời khỏi phòng ăn.

Quay đầu lại, anh ngồi ở bên cạnh con gái, cùng con gái nói chuyện phiếm, nhìn con gái mình như quả táo khả ái cười lộ ra lúm đồng tiền, một cảm giác thỏa mãn của người cha tự nhiên sinh ra.

Chờ lúc anh mang Hân Nhi về Đài Loan cho mẹ anh nhìn, chắc hẳn lão nhân gia sẽ vui mừng đến nghiêng ngả.

Chỉ chốc lát sau, Hắc Trương Lăng lại trở về phòng ăn.

Anh kéo cô ngồi trên đùi mình, ba người thân mật ăn bữa sáng.

Hình ảnh hoà thuận vui vẻ khiến Hắc Trương Lăng rất cảm động, mà khi Lôi Thiệu Đình đánh lén lên môi của cô, thỏ lộ tình ý ở bên tai cô thì đã khiến cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Cô biết anh đang dùng tâm mà quan tâm chăm sóc, anh làm như vậy là muốn cho cô hiểu, ba người bọn họ có thể cùng nhau sống là chuyện tốt đẹp đến dường nào.

Lôi Thiệu Đình mạnh mẽ biểu đạt ý đồ của mình —— anh không ngăn cách hai mẹ con các cô ở hai nơi, cho dù không chuẩn bị tâm tư khi biết mình được làm cha, nhưng anh vẫn mau chóng quyết định phải gánh vác trách nhiệm làm cha và làm chồng này.

Hắc Trương Lăng đã động đến khát vọng thật sâu trong người Lôi Thiệu Đình.

Bữa ăn sáng kết thúc, khi Lôi Thiệu Đình cho con gái uống thuốc xong, muốn ôm con gái đến phòng chơi thì Hắc Trương Lăng đi tới bên cạnh anh.

"Chờ sau khi người vú tới đây chăm sóc Hân Nhi, em sẽ dẫn anh đi gặp cha." Lúc này, tình yêu quan trọng hơn với chuyện thừa kế sản nghiệp nhà họ Hắc.

Hắc Trương Lăng quyết định ở Đài Loan lâu dài với anh, cho Hân Nhi một gia đình hoàn chỉnh.

"Cám ơn quyết định của em, chuyện liên quan tới phía cha em, em không cần quá lo lắng, anh đã nói chuyện điện thoại với anh trai em, anh ấy đã biết anh là cha của Hân Nhi rồi, anh ấy đồng ý đứng về phía anh để nói chuyện." Tròng mắt đen thâm thúy nhìn cô thật sâu.

Anh đã đưa ra thỉnh cầu với Hắc Tuấn trong điện thoại, vừa đúng lúc Hắc Tuấn thiếu anh một nhân tình, lúc này anh ta trả lại nhân thì không phải là quá thích hợp rồi sao.

"Thì ra anh đã chuẩn bị kỹ lưỡng." Hắc Tương Lãng hơi tức giận mắng trừng anh, nhưng chuyện anh gánh hết trách nhiệm lại khiến cô cảm thấy uất ức.

"Vì có thể cùng bà xã và con gái chung sống, anh đã dụng tâm lương khổ đó." Anh nháy mắt mấy cái với cô, ánh mắt anh nhìn cô bao hàm nóng bỏng khiến người ta không thể chống đỡ nổi.

"Được rồi, anh đã an bài tốt rồi, thì anh đi nói với cha em thôi." Bị anh đưa mắt nhìn khiến tim cô đập rộn lên, Hắc Tương Lãng xoay người tránh đi, tránh ra khỏi đôi mắt nóng bỏng này, cô quyết định ném tất cả mọi chuyện cho anh gánh chịu.

"Không thành vấn đề, anh nguyện ý vì em và Hân Nhi mà gánh vác tất cả trách nhiệm." Anh là đàn ông, anh nguyện ý khiêng tất cả chuyện khó giải quyết lên.

Bước chân rồi đi bỗng dừng lại, cô quay đầu đụng vào tầm mắt anh, hai cặp mắt dây dưa ẩn chứa hạnh phúc và cảm động.

"Cám ơn." Cô đi đến, chủ động ôm lấy anh và con gái.

"Anh sẽ cho em hạnh phúc." Anh cúi đầu hôn trán của cô, cho cô bảo đảm chắc chắn.

Trái tim Hắc Tương Lãng ảm áp, cô cảm động đến mức lại muốn khóc, hít hít mũi, vai khẽ run lên.

"Hân Nhi, có phải mẹ rất thích khóc hay không vậy?" Lôi Thiệu Đình trêu ghẹo hát đầu hỏi tiểu bảo bối ôm trong ngực.

Nữ nhi bảo bối lắc đầu một cái."Mẹ không thích khóc."

"Vậy thì hồngбет rồi! Hình như là cha chọc mẹ khóc." Vì đền bù nội tâm áy náy, Lôi Thiệu Đình buông con gái bảo bối xuống."Hân Nhi đi tới phòng chơi lấy gỗ xếp ra trước có được hay không? Sau khi ba nói xin lỗi với mẹ sẽ lập tức đến chơi với con."

"Được ạ." Hắc Mộc Hân vui sướng đồng ý, triệu chứng cảm của cô đã hơi chuyển biến tốt, gương mặt không hề tái nhợt như vậy nữa, khôi phục khí sắc khả ái.

"Hân Nhi thật biết nghe lời!" Bàn tay xoa xoa sợi tóc mềm mại của con gái, khi Hắc Mộc Hân nhảy nhót nhót đi vào phòng chơi, Lôi Thiệu Đình lập tức nắm chặt cơ hội khó có được này, kéo người phụ nữ thích khóc vào trong ngực."Thật xin lỗi, anh làm em khóc, là anh không đúng ——"

Khi thân thể mảnh khảnh mềm mại tựa vào trong ngực của mình, anh biểu đạt phương thức áy náy, chính là nhiệt liệt hôn hai mảnh môi hồng mê người của cô.

Ở ngoài cửa phòng chơi, anh tận tình hôn người phụ nữ mà mình yêu, cho đến khi cả hai đều không thờ nổi, trước lúc sắp mất khống chế, anh mới thả đôi môi mê người của cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 7.1

Chuyện vô cùng không thuận lợi!

Liên tục hai ngày nghỉ trong bốn tuần lễ, anh đều bay tới Tokyo, trong một tháng này, anh đã gặp cha của Hắc Tương Lãng nhiều lần, đi lại nhiều lần, nhưng vẫn không chiếm được đồng ý của lão nhân gia.

Cha Hắc bác bỏ hôn sự, chỉ cho phép anh có thể tự do ra vào nhà họ Hắc, thăm Hắc Tương Lãng và Hân Nhi, cũng không cho phép anh mang hai người về Đài Loan, sắc mặt Lôi Thiệu Đình âm trầm, tâm tình phiền não đi tới đi lui ở trong phòng khách.

Mỗi tuần lễ chỉ có thể đoàn tụ với vợ con hai ngày, không thể thỏa mãn anh.

Anh muốn nhiều hơn, anh muốn Hắc Tương Lãng và Hân Nhi mỗi ngày đều làm bạn ở bên cạnh anh, dưới sự bảo vệ và thương yêu của anh.

"Anh cần ngồi xuống uống trà trước không?" Hắc Tuấn bắt đắ dĩ ngồi trên ghế sa lon, nhìn vị khách nhân nhân không mời mà tới đang khổ não này.

Với việc Lôi Thiệu Đình đã nhiều lần mang đến kinh ngạc cho anh và cha, Hắc Tuấn có lòng nhưng không đủ lực, muốn giúp mà không giúp gì được.

"Rốt cuộc anh có hết sức nói giúp tôi hay không?" Lôi Thiệu Đình phiền não ngừng bước chân lại một chút, ánh mắt sắc bén về phía quý công tử lịch sự kia.

"Tôi đã dùng hết lời ngon ngọt rồi, nhưng cha tôi hoàn toàn không tán thành, lão nhân gia ông từ trước đến giờ thương yêu em gái, muốn ông gật đầu đồng ý để em gái đến Đài Loan ở lâu dài, thật sự là một chuyện rất khó khăn." Kể từ sau khi làm cha, Hắc Tuấn càng hiểu hơn tâm tình yêu thương con gái của cha. "Nếu hôm nay có một tiểu tử thú đi xin tôi gả con gái đến Đài Loan, tôi cũng không muốn gật đầu."

Nhớ năm đó em gái có ý sinh đứa bé ra, ngay cả cha không vui, nhưng vẫn đồng ý. Mặc dù cha ra điều kiện không để Hân Nhi xuất hiện trước mặt người ngoài, nhưng trên thực tế chăm sóc Hân Nhi vô cùng dụng tâm, tất cả đều vì cha quá yêu thương em gái, chỉ sợ em gái sẽ bị chịu khổ chịu tội thôi.

Giữa cha con có tình cảm sâu nặng, cho dù thiếu Lôi Thiệu Đình một ân tình lớn Hắc Tuấn cố gắng nói tốt giúp, nhưng vẫn không đã động đến trái tim của cha Hắc.

Thấy Lôi Thiệu Đình đã nỗ lực một tháng, Hắc Tuấn lĩnh ngộ được —— nhìn cha lúc này đang quyết tâm không thả em gái rời khỏi Nhật Bản, cho dù Lôi Thiệu Đình là cha ruột của Hân Nhi cũng thế thôi.

"Cha yêu thương con gái thì tôi không vậy sao? Hân Nhi là con gái của tôi, tôi muốn đoàn tụ với bà xã và con gái, chẳng lẽ có lỗi sao?" Lúc này Lôi Thiệu Đình giận dữ ngất trời, anh giống như một con gấu nóng nảy, cố ý muốn tới đập phá sàn nhà Hắc Tuấn.

"Đúng vậy, anh không sai." Hai tay vuốt trán, Hắc Tuấn không thể làm gì.

Anh đã giúp hết sức rồi, nhưng không chiếm được kết quả như mong muốn, đó cũng là chuyện không có cách nào khác.

"Tôi không sai, nhưng tôi lại không thể đoàn tụ với vợ và con gái, đây quả thực là ——" Cổ họng phát ra mấy âm tiết bất nhã, Lôi Thiệu Đình đã bị làm đến phát bực, tức giận gần như bộc phát ra hết.

"Xin lỗi, xin tiết chế xuống." Hắc Tuấn nhắc nhở anh. "Còn nữa, xin giảm nhẹ âm lượng và tiếng bước chân xuống, đừng quấy rầy bảo bảo nhà tôi." Còn có bà xã thân ái của anh Thôi Ân Hoài nữa.

Lôi Thiệu Đình giận đến trừng anh. "Hiện tại tâm tình tôi đang cực kỳ khó chịu, anh không thể dằn xép một chút hả?" Dám ở lúc lửa cháy đổ thêm dầu, anh thấy thật ngứa mắt.

Anh không nhìn được tức giận, còn muốn găm thét nằng cho nghiền, lúc này nữ chủ nhân ôm bảo bảo khả ái đi xuống từ trên lầu, diennaan-lequy'don-chan hiển nhiên cô bị con hồ lớn dưới lầu này đánh thức.

"Thật xin lỗi, tôi có quấy nhiễu hai người nói chuyện không?"

"Ân Hoài, em và bảo bảo bị đánh thức à?" Nhìn thấy vợ yêu hiện thân, Hắc Tuấn lập tức tiến lên, cung chiêu kéo bà xã, cúi đầu cho cô một cái hôn dịu dàng. "Chào buổi sáng."

Gương mặt Thôi Ân Hoài ửng đỏ tránh cái ôm của chồng ra, vì có Lôi Thiệu Đình ở đây, cử động quá thân của anh khiến cô hơi lúng túng.

"Các người có thể hôn tiếp không quan hệ tới tôi." Cẩn rằng nghiêng lợi! Nhìn đáng vẻ một nhà ấm áp ôm hôn, anh cũng muốn mà! Nghĩ đến đã điên rồi!

Bất đắc dĩ nhìn bà xã đang đỏ mặt một cái, Hắc Tuấn buông vợ và đứa bé ra, kéo cô cùng ngồi xuống.

"Lôi Thiệu Đình, tôi thật sự không có biện pháp giúp anh, kế tiếp vẫn phải dựa vào bản thân thôi." Người khách không mời mà đến này không biết bao giờ mới có thể đi, Hắc Tuấn đành nói thẳng, để Lôi Thiệu Đình biết khó mà lui, biết rằng tìm anh giúp một tay cũng vô dụng thôi.

Hả? ! Không giúp cho anh rồi sao? Vậy tính toán đoàn tụ của anh với Hắc Tương Lãng và con gái không phải càng khó khăn thêm sao?

"Hắc Tuấn, câu này của anh có ý gì?"

"Ý tứ của Tuấn cũng giống ý của tôi, chuyện này anh không thể dựa vào bất kì ai giúp một tay, Lôi đại ca, anh phải lấy thành ý để biểu hiện cho cha nhìn. Tôi nghĩ, cha nhất định muốn thử nghiệm anh thôi, đang xác minh xem anh có thật lòng yêu Tương Lãng và Hân Nhi, mà không phải vì Tương Lãng thừa kế tài sản, cha nhất định sẽ bị thành ý của anh đã động, gật đầu đồng ý thỉnh cầu của anh." Còn là tâm tư của phụ nữ nữa.

Hai đảng này râu thông minh suy nghĩ biện pháp cả một tháng, mỗi lần ra tay đều không được mà về, vẫn không tìm được điểm mấu chốt, không ngờ kết luận lại bị Thôi Ân Hoài nói ra ngoài dễ dàng.

Một câu thức tỉnh người trong mộng! Lôi Thiệu Đình kinh ngạc trừng mắt nhìn Thôi Ân Hoài, mà khuôn mặt Hắc Tuấn cũng tán thưởng nhìn bà xã của mình.

"Ân Hoài, cảm ơn cô đã nhắc nhở, tôi biết làm thế nào rồi!" Một giây tiếp theo, Lôi Thiệu Đình đã chạy đến, ngồi xổm xuống nhiệt tình ôm Thôi Ân Hoài và tiểu bảo bảo, cảm kích nói cảm ơn với cô.

Hắc Tuấn ghen ghét mặt tối sầm lại, lập tức hất Lôi Thiệu Đình ra. "Biết phải làm gì thì nhanh đi thực hành đi, đừng lãng phí thời gian ở chỗ này nữa."

Bà xã và con của hắn không thể cho người khác ô nhiễm được, dù đối phương là em rể tương lai cũng vậy.

"Tôi đi đây!" Không cần Hắc Tuấn đuổi, Lôi Thiệu Đình lập tức đứng dậy mà rời đi.

Anh huyết sáo bước nhanh rồi đi, tâm tình không hề phiền muộn như vậy nữa.

"Cảm tạ ông trời, cuối cùng cũng không ai quấy rầy chúng ta." Cuối cùng khách không mời mà đến cũng đi, Hắc Tuấn kéo bà xã vào trong ngực lần nữa, cúi đầu cho cô một cái hôn nhiệt tình chạy dài.

Sân nhà rộng rãi của Hắc gia, cây hoa anh đào chưa nở rộ cùng với cây phong mang đến cho sân nhà một loại phong tình khác lạ.

Một ông lão mặc tây trang màu đêm đang đứng nghiêm ở trong vườn hoa, ông đang thưởng thức sân nhà, vẻ mặt vô cùng chuyên chú.

Nhưng lúc này Lôi Thiệu Đình xuất hiện, phá vỡ yên tĩnh này.

"Bác trai, cháu là Lôi Thiệu Đình, thật xin lỗi, lại tới quấy rầy bác rồi." Cho dù cha Hắc lấy thái độ không chịu đồng ý với anh, nhưng Lôi Thiệu Đình vẫn lấy ra tôn trọng với trưởng bối, cung kính đứng ở phía sau ông lão.

"Làm sao cậu lại tới?" Hắc Mộc Thác chậm rãi xoay người, giọng lãnh túc giống y hệt con mắt lạnh lùng của ông, không có thiện chí với Lôi Thiệu Đình. "Tôi không muốn nhìn thấy cậu."

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 7.2

Thằng nhóc này đã tới gặp mặt nhiều lần, một lòng muốn mang con gái và cháu ngoại của ông đi, điều này khiến Hắc Mộc Thác vô cùng không vui.

"Bác trai, cháu đã quyết định một chuyện rất quan trọng, nên đặc biệt tới tìm bác, muốn nói cho bác." Vì tôn trọng, nên anh quyết định nói ra kế hoạch kế tiếp của mình cho vị trưởng bối kính trọng này.

Hắc Mộc Thác không lên tiếng, con người thâm trầm nhìn chòng chọc vào người trẻ tuổi đang hăm hở này.

Dù ông có mấy phần tán thưởng với Lôi Thiệu Đình, nhưng không biểu hiện ra, ai bảo cậu ta cứ phụng ngữ ngàn kẻ muốn mang con gái bảo bối mà Hắc Mộc Thác ông yêu thương từ nhỏ thương chứ.

"Nếu bác trai không chịu gạt đầu để cháu đoàn tụ với Trương Lăng và Hân Nhi ở Đài Loan thì cháu chỉ có thể ở lại, trước khi bác chưa thấy rõ thành ý yêu thương thật lòng của cháu, cháu sẽ ở bên cạnh Trương Lăng và Hân Nhi, chăm sóc họ."

"Không cần công việc để kiếm tiền thì tương lai cậu lấy cái gì để chăm sóc họ hả?"

Một khi lấy được con gái của Hắc Mộc Thác ông, sẽ chờ với lấy được quyền thừa kế gia sản, không phải tiểu tử này tính toán rất kỹ rồi hả!

"Chuyện công tác thì cháu đã an bài rồi, các nhân viên của cháu đều là tinh anh, tất nhiên sẽ vận hành công ty thật tốt." Anh thiết lập phòng làm việc tạm thời ở nơi này, vận hành công ty qua webcome. "Bác trai, cháu xin bác hãy tin tưởng ánh mắt của con gái mình, cháu yêu Trương Lăng tuyệt đối không phải là ham muốn bất kỳ ích lợi gì của cô ấy, với bối cảnh tài sản của cháu thì không cần lợi dụng tài sản của nhà họ Hắc để thêm gấm thêm hoa."

Thông báo quyết định ở ngoài, còn giải thích.

Lời nói của Thôi Ân Hoài đã đánh thức Lôi Thiệu Đình, cũng vì vậy anh cả gan đi tới trước mặt lão nhân gia lần nữa, biểu thị thật lòng của anh, tuyệt đối không để điều đó bị nghĩ khác đi.

"Thật sao? Được, vậy tôi nhìn xem." Tán thưởng lóe lên ở trong cặp mắt thâm trầm của Hắc Mộc Thác, vẻ mặt lão nhân gia vẫn vô cùng lãnh túc như cũ.

"Cháu sẽ không để cho bác thất vọng, càng không làm tổn thương Trương Lăng và Hân Nhi." Ánh mắt kiên định, tư thái ngang tang, Lôi Thiệu Đình hoàn toàn không sợ ánh mắt sắc bén của Hắc Mộc Thác. "Cháu đi trước, hẹn gặp lại."

Sau khi tạm biệt, bước chân anh vội vàng đi tới biệt viện nhà họ Hắc.

Hướng đi đó, là nơi Hắc Trương Lăng và Hắc Mộc Hân đang ở.

Hắc Mộc Thác nhìn bóng lưng cao lớn cường tráng của Lôi Thiệu Đình, khoe miệng chậm rãi nâng lên nụ cười thâm trầm

Thật ra ông đã phái người đi điều tra qua lai lịch Lôi Thiệu Đình từ sớm rồi, với gia tài và bối cảnh của anh ta, ông lại không rõ lắm.

"Tiểu tử này thật không đơn giản!" Thân là một người thừa kế thế lực của một gia tộc khổng lồ, nhưng anh ta lại không có tiếp quản công ty dưới sự che chở của cha mà còn tự đi gây dựng sự nghiệp, còn làm đến phát triển, giống như một người đàn ông có thể đảm đương tất cả, tuyệt đối đúng tiêu chuẩn con rể của ông.

Chỉ là. lịch sử của tiểu tử này quá phong lưu, khiến Hắc Mộc Thác hơi không quá tán thành, vì vậy ông cần phải khiến tiểu tử này ném chút đau khổ, mới tự mình thấy rõ ràng đến cùng anh ta có đúng thật lòng yêu Trương Lăng hay không?

Hắc Mộc Thác đứng tại chỗ, tâm cơ thâm trầm.

Tôi Thiệu Đình bước nhanh đi, đột nhiên anh có loại cảm giác không ổn, mà cảm giác đó đến từ ánh mắt sắc bén phía sau lưng kia.

Thấy cha vợ tương lai thật sự không dễ giải quyết, Lôi Thiệu Đình tự nhủ mình phải cẩn thận đi từng bước, tuyệt đối không thể đấu thua lão nhân gia.

Lôi Thiệu Đình! Hãy lấy ra kiên quyết của đàn ông! Cố gắng lên!

Đi tới biệt viện, đã lập tức nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh nhỏ nhỏ đang chờ ở trong sân kia.

Anh tiến đến, bàn tay nắm eo nhỏ nhắn tí mĩ, mà cô cũng chủ động tựa vào trong lồng ngực rộng của anh, ngửa lên nhìn cái cằm nhọn tinh xảo của anh, thấy mâu mang một ít ưu buồn nhìn anh.

"Hôm nay anh đến khá trễ." Cô chờ anh cả một buổi trưa, con gái đợi cũng ngủ mất rồi, nên bị cô ôm trở về trong phòng.

"Anh đi tìm Hắc Tuấn nói chuyện, vừa rồi cũng gặp mặt cha em." Đây là nguyên nhân anh đến trễ.

"Em biết ngay mà." Nhẹ nhàng thờ dãi một hơi, kiên trì của người đàn ông này khiến cô rất kinh ngạc."Chuyện không có khả năng có thể theo ý nguyện, em cảm thấy tình hình của chúng ta như bây giờ cũng không có gì không ổn mà, sao không thuận theo ý của ba em——"

"Không thể nào!" Quả quyết gạt bỏ.

Một tuần chỉ có thể gặp con gái và vợ hai ngày, không hề thỏa mãn anh một tí nào, huống chi ngày gặp nhau anh lại không thể ở lại trong nhà họ Hắc, buổi tối anh đều phải một thân một mình ở trong khách sạn, thật thê lương mà!

"Không thể cũng phải làm theo, em dĩ nhiên biết tính khí của cha em." Cô lại than thở, cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo ở huyết thái dương, trận chiến tranh giữa cha và anh này khiến cho cô rất nhức đầu.

"Có biết hơn nữa thì một ngày nào đó chuyện này sẽ được giải quyết." Một ngón tay nâng lên gương mặt trắng nõn đang buồn bực không vui của cô, anh không muốn nhìn dáng vẻ ưu buồn của cô như thế, cúi đầu tìm kiếm môi của cô, dịu dàng hôn lên."Hân Nhi ngủ thật rồi sao?"

Cái hôn dịu dàng tình tứ chỉ là bắt đầu kích tình, anh buông cô ra, nhìn về mặt phẫn hồng của cô.

"Ừ, Hân Nhi mới vừa ngủ." Cô gạt đầu một cái, đưa mắt nhìn ngọn lửa không có cách nào ản núp trong mắt anh, cảm giác tế bào toàn thân bị gọi tỉnh, thân thể càng lúc càng nóng lên.

Trong thời gian này, ban đêm hai người xa cách, cô ở trong khu nhà cao cấp của Hắc gia, mà anh phải đơn độc vui ở khách sạn, vì vậy anh luôn nắm chặt thời gian ban ngày gặp nhau, cùng triển miên một chỗ. Cho nên thời gian Hân Nhi ngủ trưa, tự nhiên thành thời gian bọn họ hưởng thụ riêng tư.

"Thưa lúc này để anh ôm em một cái." Xoay ngang người ôm cô lên, anh ôm cô mềm mại nhẹ nhàng đi vào trong nhà, đi tới phòng ngủ của cô.

Anh chiếm cứ giường của cô, mà cô thì bị thân thể cao lớn của hắn áp che ở phía dưới.

Cô biết anh khát vọng, lấy thế lực kinh người của anh, tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn ngủi ở chung một chỗ có thể thỏa mãn anh; vì trấn an cảm xúc phiền não của anh, Hắc Trương Lăng dùng hết khả năng để phối hợp anh, cũng không cự tuyệt hi vọng của anh, mà anh cũng không làm cô thất vọng, mỗi lần triển miên luôn cho cô thể nghiệm đến thoải mái như thay đổi da thịt.

Vì vậy người đàn ông này đã làm cho cô lãnh hội được cảm giác hạnh phúc giữa nam nữ thân mật.

Thân thể ướt mồ hôi ngấm đen quần lấy thân thể tuyết trắng mềm mại chặt chẽ, sau khi kích tình, cô yêu kiều thờ hờn hển nằm trên ngực kiên cố của anh.

Tay của anh quyến luyến vuốt ve mỗi tác đường cong tí mĩ trên thân thể cô, giống như trận hoan ái kia còn chưa đủ vậy, anh lại muốn lật cô đè ở phía dưới, hưng hăng yêu một lần nữa.

"Không được. Hân Nhi sắp tỉnh rồi, em phải đi qua nhìn một chút." Tay trắng mịn đẩy lồng ngực của anh ra, gương mặt cô đỏ lên, e lệ ngăn cản

suy nghĩ xâm lược một lần nữa của anh.

"Lúc nào anh mới có thể yêu em thỏa mãn đây?" Áo nã dòi khỏi thân thể cô, anh nằm ngang bên người cô, không che giấu thân thể loã lồ cường tráng chút nào.

Cô kéo cái chăn rồi ngồi dậy, đồng tình nhìn anh. "Anh phải kiên nhẫn, sẽ đến một ngày nào đó thôi ——"

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 7.3

"Không! Anh không đợi nữa! Hay chúng ta đi tìm phòng, tìm một căn phòng thích hợp ở gần đây để ở." Ngồi dậy, anh trịnh trọng nhìn cô, tâm ý đã quyết.

"Anh ngàn vạn lần đừng làm theo cảm tính, anh căn bản không cần làm như vậy!" Anh muốn ở lại, vì cha tạm thời không muốn để cô đi! Vậy công việc của anh phải làm thế nào? "Lôi, anh nên hiểu rõ ràng đã, anh một mình ở nơi này mà suy nghĩ kĩ lại đi."

Phủ lên mền giường, cô để cho anh một không gian tĩnh táo.

Khom lưng nhặt quần áo từ trên sàn nhà, sau khi nhanh chóng mặc vào, Hắc Trương Lăng chuẩn bị đi nhanh ra phòng ngủ.

Khi tay cô đang muốn mở cửa thì giọng nói kiên quyết của anh truyền đến từ phía sau ——

"Anh đã quyết định rồi, mà quyết định này anh sẽ xin phép cha, nếu cha em không phản đối, thì chính là ngầm cho phép anh làm như vậy."

Anh hiểu được, cha Hắc muốn thấy anh thể hiện thành ý, đã như vậy, anh sẽ thuận theo ý muốn của lão nhân gia, khiến lão nhân gia thấy rõ tim của anh.

Anh thật lòng yêu người phụ nữ này, tuyệt đối không phải trò đùa.

"Anh thật sự nghiêm túc?" Quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông cường tráng đang ngồi trên giường, kinh ngạc tràn ngập trong tim cô.

"Anh chưa từng có hư tình giả ý với em." Ngắm nhìn người phụ nữ mình yêu, trong con ngươi cực nóng của Lôi Thiệu Đình có chuyên chú và cố chấp.

Có một người đàn ông yêu cô như vậy, Hắc Trương Lăng không còn cầu gì khác rồi.

Cô kích động xoay người dựa đầu vào ngực của anh, trước khi con gái tỉnh lại, cô muốn cho người đàn ông này nhiều an ủi hơn! Cô chủ động hôn anh, mừng rỡ như điên.

Có Hắc Trương Lăng tán thành và Hắc Tuấn giúp một tay, Lôi Thiệu Đình tìm được chỗ đặt chân dễ như trở bàn tay.

Căn nhà của anh ở sát vách với biệt thự theo kiểu Châu Âu của Hắc Tuấn, ngôi biệt thự kia không lâu trước đây mới bán vì chủ nhà đi nơi khác.

Hắc Tuấn bỏ tay ra mua về, định sau khi con gái lớn lên một chút, sẽ xây dựng lại hai ngôi biệt thự thành một nóc, để vợ và con gái có không gian ở rộng rãi hơn.

Hiện tại để Lôi Thiệu Đình ở nhờ.

Cho nên Lôi Thiệu Đình không cần tốn nhiều sức, dừng chân ở Tokyo, mà mang Hắc Trương Lăng và Hân Nhi cùng đến biệt thự này.

Vì để cho một nhà ba người đoàn tụ, anh còn tốn cả ngày mua dụng cụ cho nhà mới, hơn nữa bằng tốc độ nhanh nhất mời công ty nổi danh gắn thiết bị webcam, để ngày sau tiện xem việc buôn bán bên phía công ty ở Đài Loan, dễ dàng mở hội nghị với nhân viên ở Đài Loan.

Thứ hai, Lôi Thiệu Đình bay trở về Đài Loan, tuyên bố trước công ty tạm thời dời đến Tokyo ở, sau khi hoạch định và an bài một chút, thứ năm anh lại bay trở về Tokyo, một nhà ba người hoà thuận vui vẻ đoàn tụ ở Tokyo.

Sau hai tháng, Lôi Thiệu Đình không sợ vất vả, bình thường qua webcam để liên hệ những hạng mục quan trọng với công ty, mỗi tuần sẽ cố định một ngày bay trở về Đài Loan họp.

Hắc Trương Lăng vẫn từ nhà đến công ty đi làm như bình thường, vào chủ nhật cô và Lôi Thiệu Đình sẽ mang theo Hắc Mộc Hân trở về nhà chính để ăn cơm chung, mà Hắc Tuấn như một người bạn thân, mỗi tuần đều đến tiếp khách, nghiêm nhiên dùng hành động để ủng hộ vị em rể chính thống tương lai

này.

Hắc Mộc Thác để thành tâm của Lôi Thiệu Đình ở trong mắt, nhưng hơn hai tháng này tới bây giờ, vẫn không đề cập đến chuyện để hai người kết hôn rồi đến Đài Loan sinh sống.

Xem ra, Lôi Thiệu Đình vẫn phải tiếp tục cố gắng thôi.

"Lôi, tối nay em sẽ về trễ một chút, làm phiền anh đỡ Hân nhi ngủ, nhớ trước khi ngủ đưa một ly sữa tươi cho nó uống..., như vậy Hân Nhi sẽ ngủ tốt hơn." Mấy ngày qua, cuộc sống một nhà ba người rất đơn thuần, người vú vẫn sẽ đến chăm sóc Hân Nhi mỗi ngày như cũ, buổi tối sau khi người vú về nhà, trách nhiệm chăm sóc Hân Nhi rất tự nhiên mà rơi vào trên người hai người bọn họ.

Mỗi đêm, sau khi dỗ con gái ngủ, kế tiếp sẽ là thời gian riêng của hai người, sau đó bọn họ sẽ ngủ chung trên giường lớn.

Nhưng tình huống tối nay hơi khác, vì cô phải tham dự một buổi dạ tiệc từ thiện với cha.

"Nếu anh mệt mỏi thì ngủ trước đi, không cần chờ em đâu, bữa tiệc tối nay sẽ kết thúc rất trễ, tài xế sẽ chờ em về."

"Sao đột nhiên lại muốn tham gia tiệc? Buổi sáng lúc ra cửa em không có nhắc tới chuyện này mà?" Đang ở trong thư phòng xem công văn qua webcome, Lôi Thiệu Đình xử lý công chuyện xong, tạm thời ngừng công việc, vì cuộc điện thoại này của cô mà chân mày anh khóa lại.

"Đây là công việc cha tạm thời giao xuống, dạ tiệc từ thiện này do cha và mấy người bạn cùng tổ chức, khách được mời có rất nhiều khách hàng đều là chỗ quen biết của em, theo lí em phải tham dự cùng cha." Hắc Tương Lãng nhẹ giọng giải thích cho anh nghe.

"Em có chắc cha em chỉ đơn giản muốn em đi dự tiệc? Không có mục đích khác sao?" Điện thoại vừa truyền đến, Lôi Thiệu Đình đột nhiên xông lên cảm giác lo lắng.

Với sự thông minh của anh thì làm sao không biết Hắc Mộc Thác có mục đích khác chứ? Lão nhân gia ông ấy hơn hai tháng cũng không ra tay, rõ ràng là đợi thời cơ thích hợp.

"Lôi, không nên nghĩ cha em đáng sợ như vậy như vậy." Đó là hai người đàn ông cô yêu sâu đậm, Hắc Tương Lãng thật sự cảm thấy thật khó khăn, không biết nên đứng ở bên nào mới phải.

"Được rồi, anh sẽ tự thuyết phục mình, không thêm nghĩ nghĩ đến người khiêu gợi nữ lệ như em ở bữa tiệc đó sẽ bắt lại bao nhiêu ánh mắt của đàn ông nữa, anh cũng sẽ tận lực không thêm nghĩ nữa, cha em có an bài một vài thanh niên tài tuấn cho em biết hay không ——" Anh nói xong rất uất ức, giọng nói cũng rất chua.

"Lôi, anh có cần phải nghĩ theo hướng xấu như thế không?" Qua điện thoại, Hắc Tương Lãng cũng nghĩ thấy được mùi dấm chua dày đặc của anh.

"Anh không nghĩ về lý do tốt, là vì anh nỗ lực muốn cho cha em nhìn thấy anh rất yêu em và Hân Nhi, nhưng cha em vẫn xem thường." Ở Tokyo cố gắng làm hơn hai tháng, nhưng không dă động đến tâm lão nhân gia một chút nào, điều này làm cho Lôi Thiệu Đình bắt đầu phiền não.

"Cái người này nói gì vậy. Là vì vậy thì anh sẽ mất đi kiên nhẫn hả?" Anh phiền não khiến cô rất lo lắng, dù sao cũng là cô giữ lấy anh.

Trong lòng cô rất lo lắng, rốt cuộc anh nguyện ý vì cô mà bỏ ra bao nhiêu? Ranh giới cuối cùng của anh ở đâu? Liên quan đến yêu cầu của cha, anh sẽ làm đến cùng tất cả sao? Với lại cuối cùng có một ngày anh sẽ mất đi kiên nhẫn rồi đi không?

Lặng lẽ thờ dài một cái ở trong lòng, Hắc Tương Lãng trầm mặc.

Sự trầm mặc của cô lan tràn đến đầu kia của điện thoại, Lôi Thiệu Đình mới giật mình, anh cho cô áp lực và lo lắng quá lớn rồi.

"Thôi, cứ coi như anh chưa nói những lời đó đi. Em đi đi, làm thật tốt nhé, buổi tối nhất định phải để tài xế đưa về nhà an toàn mới được, biết không?" Anh mở miệng trấn an cảm xúc đang xuống thấp của cô, trong lòng mình lại đè nén lo lắng lớn hơn.

"Ừ, em hiểu rồi." Nói thêm gì nữa thì chỉ bộc phát tranh chấp không cần thiết, Hắc Tương Lãng đành cúp điện thoại.

Cắt đứt liên lạc, hai người theo đuổi tâm tư của mình ngồi trở lại chỗ ngồi, Lôi Thiệu Đình thâm trầm suy tư muốn biết đến tột cùng Hắc Mộc Thác muốn an bài như thế nào? Mà Hắc Tương Lãng lo lắng Lôi Thiệu Đình còn có thể ở lại Tokyo bao lâu?

Lo lắng, ở trong lòng lan tràn ra, ngồi nỏ chôn sâu bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tinh Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 8.1

Vào thu, nhiệt độ hơi lạnh lẽo, cây phong trong sân nhà chập chờn trong đêm đen.

Lôi Thiệu Đình không có cách nào ngủ, anh đứng trong đình viện, ẩn mình trong bóng tối, không tiếng động hút thuốc, ánh mắt lạnh lùng nhìn cửa khắc hoa.

Mười một giờ rưỡi đêm khuya rồi mà cô còn chưa trở lại, chẳng lẽ bữa tiệc trễ như vậy vẫn chưa kết thúc sao?

Phiền nào hút xong một điếu lại thêm một điếu, trên trái chân đã có mấy tàn thuốc.

Rốt cuộc lúc nào thì cô mới chịu về nhà?

Kiên nhẫn của Lôi Thiệu Đình gần như đến cực hạn, sắc mặt của anh theo thời gian trôi qua mà càng âm trầm.

Bỗng dưng, hai cái đèn xe chiếu đến, cuối cùng chiếc xe kia dừng ở cửa biệt thự.

Đứng ở bên cửa, Lôi Thiệu Đình giờ tay che đi tia sáng đặc biệt chói mắt ở trong bóng tối này, anh nheo tròng mắt đen lại chậm rãi đến gần, nhìn người đến từ xe đua màu bạc.

Một người đàn ông trẻ tuổi bước xuống từ trên xe, ăn mặc rất thoải mái, không hề giống tài xế nhà họ Hắc.

Lôi Thiệu Đình tới gần hơn nữa, hí mắt tránh chum tia sáng nhức mắt kia ra, muốn nhìn rõ người đàn ông kia, nhưng còn chưa nhìn đến mặt anh ta, chỉ thấy anh ta sai bước vòng qua đầu xe, mở cửa xe bên kia ra, thân mật đỡ Hắc Tương Lãng xuống xe.

Hắc Tương Lãng đứng không vững, thân thể mềm mại mặc lễ phục màu vàng óng hoàn toàn dựa vào trên người đàn ông kia, mà tay người đàn ông kia tay còn thân mật đặt ở eo cô, cử động thân mật giữa hai người, khiến tính nhẫn nại của Lôi Thiệu Đình cũng bị cắt đứt.

"Tiểu thư Tương Lãng, em không sao chứ?" Thôn Thượng Chính Dã đang cúi đầu quan tâm hỏi thăm.

Trước kia, anh đã từng nhiều lần muốn đến gần cô, thậm chí bày tỏ tình cảm ngay trước mặt nhưng đều bị Hắc Tương Lãng cự tuyệt, vì thế anh bị trường bồi trong gia tộc nói nhiều lần, vì gia đình vẫn rất hi vọng anh có thể cưới Tương Lãng vào cửa, một mặt có thể lấy được che chắn nhà họ Hắc, mặt khác còn có thể nhờ tài năng quản lý sở trường của Hắc Tương Lãng, để công ty nhà họ Thôn bước cao lên.

Tối nay, dựa vào lời kéo từ bác trai Hắc, cơ hội hiếm có đưa giai nhân về nhà này, anh đương nhiên muốn nắm chặt nó.

"Cám ơn. Tôi vẫn tốt." Hắc Tương Lãng có tư lượng kém, đầu mơ màng mà xuống xe, bước chân cực kì không vững, may là có Thôn Thượng Chính Dã đang dìu cô, không để cho cô đứng không vững mà ngã nhào.

"Nhưng em xem em đứng không vững lắm, có cần tôi ——"

"Không cần!" Cửa khắc vốn đang đóng chặt bỗng dưng mở ra, một bóng dáng cao lớn khô ngô đột nhiên xuất hiện từ bên trong. "Người cô cần là tôi, không phải cậu!"

Mắt sắc lạnh nhìn về phía Thôn Thượng Chính Dã đang đứng ở đó, một tay Lôi Thiệu Đình thô lỗ kéo thân thể mềm mại nhu nhược ở trước ngực anh ta về!

Hắc Tương Lãng ngã xui ngã vào trên người Lôi Thiệu Đình, bị một cánh tay sắt quán lấy chặt chẽ, ý thức dần rơi vào trạng thái bất tỉnh, hoàn toàn không rõ bây giờ phát sinh chuyện gì.

"Anh...anh là ai?" Thôn Thượng Chính Dã đang bị khí thế lạnh lùng của người đàn ông kia hù dọa dần tỉnh táo lại, anh không hiểu nhìn Hắc Tương Lãng bị kéo đi, ánh mắt kinh ngạc di động giữa Lôi Thiệu Đình và Hắc Tương Lãng đang bất tỉnh. "Anh mau buông tiểu thư Tương Lãng ra, đừng... vô lễ với cô ấy, cô ấy đường đường là thiên kim tiểu thư nhà họ Hắc, không phải người anh có thể chọc nổi."

Khí thế và đầu óc của Thôn Thượng Chính Dã đang dần thấp xuống, đưa tay muốn cứu giai nhân say rượu trở về, tuy nhiên bị ánh mắt sắc bén của Lôi Thiệu Đình trừng lại rụt về, đành dựa vào miệng kêu la, muốn dọa Lôi Thiệu Đình một chút, nhưng lại hoàn toàn không có hiệu quả.

"Cô ấy trừ là thiên kim tiểu thư nhà họ Hắc, còn là mẹ của con tôi, và là bà xã của tôi, là người phụ nữ anh không thể chọc, nếu anh còn muốn lưu lại mạng nhỏ, tốt nhất mau rút!" Tức đến gần phát điên, giọng nói Lôi Thiệu Đình rít gào trong đêm đen giống như mãnh thú gào thét.

Thôn Thượng Chính Dã lui về sau một bước dài, kinh ngạc tựa vào đầu xe, thủ tiêu hóa lời nói của Lôi Thiệu Đình.

Hắc Tương Lãng có con rồi hả? Mà người đàn ông khí thế kia lạnh lùng trước mắt là cha đứa bé? ! Đây là trò đùa gì chứ?

Nhưng Nhìn thái độ cứng rắn của người đàn ông này, tuyệt không giống đang đùa giỡn với anh.

"Anh còn không đi! Có muốn tôi dùng nắm đấm tiễn anh lên xe không?" Nắm đấm dưới ánh đèn đường lơ mơ bắt đầu phát động.

Thôn Thượng Chính Dã sợ hãi lên xe, nhanh chóng nổ máy lái xe đi, chỉ sợ Lôi Thiệu Đình thật sự dùng nắm đấm hỏi thăm.

Nhưng Thôn Thượng Chính Dã cuống quýt lái xe thể thao rồi đi cũng không cho lời Lôi Thiệu Đình nói là sự thật, anh quyết định tự mình tìm Hắc Mộc Thác chứng thực.

"Lôi Là anh sao? Anh ồn ào thật đó." Khi Thôn Thượng Chính Dã bị dọa sợ chạy đi, Hắc Trương Lăng miễn cưỡng ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp mờ mờ, nhìn về phía bóng dáng mờ mờ của người đàn ông trước mắt.

"Hắc Trương Lăng, em tỉnh táo lại cho anh!" Tròng mắt đen sắc bén tức giận bắn về phía người phụ nữ đang có vẻ mặt vô tội này.

Đáng chết! Gương mặt cô uống rượu say ửng hồng, ánh mắt mờ mờ, quả thật hấp dẫn mê người, khó trách người đàn ông kia nóng lòng muốn lấy lòng.

Nghĩ đến bộ dáng này của cô bị một người đàn ông khác nhìn thấy, thậm chí trong lúc vô ý quyến rũ người đàn ông kia, cây đuốc ở ngực Lôi Thiệu Đình nhanh chóng bốc cháy cuồng liệt.

"Em không thoải mái." Một tay nắm lấy cánh tay bên trái của anh, một cánh tay bạch ngọc khác đột nhiên giữ lấy môi, thân thể mảnh khảnh uốn cong eo, bộ dáng muốn hôn nữa.

"Em——" Đôi mày rậm nhướng lên thật chặt, lo lắng thay thế một nửa tức giận, lửa thiêu đốt ở ngực nhất thời bị tiêu biến một nửa. "Nhấn nhẹ xuống, anh ôm em đến phòng tắm."

Anh bồng cô lên, vọt vào bên trong nhà, chạy lên phòng ngủ chính lầu hai, bước chân mới đi đến cửa phòng tắm, còn chưa kịp đặt cô xuống, cô cũng vì không chịu nổi vừa rồi anh lắc lư, nghiêng đầu phun ra.

"Em không được —— ợc ~—" Ói ra ở trên cánh tay anh, đi xuống ven theo quần áo anh, làm dơ chân của anh và sàn nhà phòng tắm.

Khuôn mặt lạnh lùng xanh lét một hồi, Lôi Thiệu Đình nhìn người phụ nữ đang khó chịu trong ngực, nhìn lại chân mình và sàn nhà một chút, thân thể cao lớn cường tráng đông cứng, tâm tình tồi tệ tăng vọt lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 8.2

Edit: hongheechan

Nửa giờ sau ——

Hắc Trương Lăng say rượu nôn mửa, cả người đã sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái nằm ở trên giường, cô được uống trà nóng giải rượu, cảm giác say dần biến mất.

Lôi Thiệu Đình cũng lao tâm lao lực cần rửa lau dọn phòng tắm xong, tắm rửa sạch sẽ, quần khăn tắm bên hông đi ra ngoài phòng, mộng rần chắc đến bên giường ngồi xuống, chân dài nâng lên để xuống cuối giường.

Anh ngồi ở chỗ nằm của mình, đôi tay tựa ra sau đầu, tầm mắt của anh nhìn về phía bên cạnh, chống lại đôi mắt sáng của cô, đệm vì thể trọng của anh mà khẽ lồm xồm.

Vốn Hắc Trương Lăng đang nằm ngang nghỉ ngơi, vì anh lên giường mà ngồi dậy, sợi tóc đen nhánh của cô xõa ra, sắc mặt trắng nhợt nắm lấy cái chăn, ánh mắt áy náy tiếp xúc với ánh mắt sắc bén của anh.

"Lôi" Nhìn dáng vẻ mất hứng của anh, Hắc Trương Lăng rất khản trương.

"Không phải em nói tài xế nhà họ Hắc sẽ chờ em về sao? Tại sao lại biến thành một người đàn ông Nhật Bản khác có ý đồ với em?" Sau khi kết hôn với đối tượng kia có thể để Hắc Trương Lăng ở lại Tokyo; chiều này của Hắc Mộc Thác thật lợi hại, qua dạ tiệc mà giới thiệu con gái cho người đàn ông khác, kế hoạch hết sức chu toàn còn gì. "Cha em đã dày công an bài, hơn nữa em còn thuận theo đó mà phối hợp, rốt cuộc em có nghĩ tới cảm thụ của anh hay không?"

Lôi Thiệu Đình vẫn nổi giận như cũ, mày rậm nhướng lên rất cao, ánh mắt không vui nhìn cô chòng chọc.

"Em rất xin lỗi." Cô thật sự nghĩ tài xế sẽ đưa cô về nhà, ai ngờ cha lại mở miệng muốn Thôn Thượng Chính Dã đưa cô về, lúc ấy cô uống nhiều rượu quá, thân thể không thoải mái, trong lòng chỉ muốn phải nhanh chóng về nhà, không ngờ lại có thể tạo ra hậu quả tệ hại như vậy. "Lôi, thật xin lỗi."

"Loại chuyện như vậy không phải nói xin lỗi là có thể xong việc, anh muốn biết, tại sao em lại không cần tài xế mà lựa chọn để người đàn ông có ý đồ đó đưa đón?" Lôi Thiệu Đình không biết thì ra sức ghen của anh lại lớn như vậy, lúc cô tựa vào trong ngực người đàn ông khác đã cảm thấy rất nổi giận, vẫn không thể quên được. "Tốt nhất em nên đưa cho anh một lý do có thể thuyết phục anh."

"Em chỉ muốn muốn về nhà sớm." Lúc ấy không hề phải lựa chọn, vì cha muốn ở lại nói chuyện với bác Thế, mà thân thể cô rất khó chịu cần về nhà nghỉ ngơi, lựa chọn duy nhất là tiếp nhận an bài của cha, đồng ý đi xe của Thôn Thượng Chính Dã trở lại. "Nhưng để Thôn Thượng Chính Dã tiên sinh đưa về một lần, em không cảm thấy có gì không ổn cả."

"Em cũng đã rúc vào trong ngực anh ta rồi, cái này gọi là thỏa đáng sao?" Giọng nói trầm thấp khàn đục cất cao, hung ác trừng cô.

Thân thể mảnh mai co lại về phía sau, hàm răng cắn môi hồng, mặt Hắc Tương Lãng hoảng sợ. "Có, có sao?"

"Có." Ngắn gọn nhưng mạnh mẽ.

"Thật. . . . có sao?" Trí nhớ một giờ trước của cô mơ hồ không rõ lắm, cô không nghĩ ra, chỉ nhớ rõ anh vẫn thô bạo gài thắt với người khác, mà cái vị gấp xui xẻo nào đó dĩ nhiên là Thôn Thượng Chính Dã.

"Anh là người chứng kiến, mà anh cũng không cần thiết phải nói láo!" Còn phải để chính miệng chứng thật mấy lần mới tính hả? Ánh mắt của Lôi Thiệu Đình càng ngày càng hung ác.

"Em tin là được, anh đừng tức giận như vậy được không?" Hắc Tương Lãng vừa khản trương vừa sợ, cứ lui về phía sau, tiến đến mép giường, chuyển một bước nữa thì chắc chắn sẽ té xuống.

"Em lại đây." Anh đưa tay chụp tới, cực kì sợ cô ngã xuống giường.

"Em không ——" Anh tức giận như vậy, nhích tới gần chẳng phải gặp nạn sao? ! "A ~—" Cô kinh sợ co rụt lại phía sau, muốn né tránh cánh tay đang đuổi ra của anh, kết quả lại ngã xuống dưới giường.

Giường lớn rất cao, mặc dù té xuống không đến mức bị thương, nhưng chắc chắn sẽ rất đau.

"Em —— người ngu ngốc này!" Lôi Thiệu Đình không vội tới người, đột nhiên lướt qua giường lớn, nhìn xuống từ trên cao, trừng mắt với người đang ở trên sàn nhà.

Cô lấy tư thế không quá ưu nhã nằm ở trên sàn nhà, váy kéo đến trên đùi, cặp đùi đẹp trắng nõn thon dài cứ đập vào mắt anh như vậy.

Đây không phải là lúc thưởng thức cảnh đẹp, ánh mắt của anh dời về phía vẻ mặt tái nhợt kinh hoàng của cô, thấy cô dùng tay phải đặt lên sau đầu, hiển nhiên cô cựa đầu rồi.

"Không phải anh bảo em đến sao? Em làm gì mà cứng đầu cứng cổ lui về sau hả?" Cũng đã nói cảnh cáo rồi, thế nhưng cô lại không nghe! Động tác này giống như tối nay vậy, anh đã cảnh cáo cô đừng để người đàn ông khác có cơ hội đến gần cô, cô biết rõ rồi mà còn cố phạm phải.

Dù trái tim vẫn tràn đầy tức giận như cũ, anh vẫn xuống giường, ôm cô từ trên sàn nhà đi lên, an trí ở trên giường mềm mại lần nữa.

"Đau quá." Nằm ở trên giường, Hắc Tương Lãng mím môi, phát ra tiếng khóc như con mèo làm bộ đáng thương.

Không chỉ có đầu đụng đau, cùi chỏ cũng tê dại rồi nha, thật không dễ chịu.

"Nhưng em vẫn không nghe lời cảnh cáo của anh." Cúi đầu nhìn cô đau đến đỏ vành mắt, mặc dù anh đau lòng, nhưng lại vì vẫn còn giận giữ, không thể không đề nén quan tâm với cô.

"Xin lỗi, em chộc anh tức giận. Em thật sự không cố ý." Nhìn vẻ mặt phức tạp của anh, cô chủ động kéo cánh tay anh, ý bảo anh ôm lấy mình.

"Em không sao thì đi ngủ trước đi, anh còn có công việc." Nhưng anh lại lạnh mặt lui ra, vào trong phòng thay quần áo mặc áo ngắn và quần vào, không nhìn cô ở trên giường thêm lần nào nữa, sải bước thẳng tắp ra khỏi phòng.

Cửa phòng đóng lại, tiếng bước chân của anh đến thư phòng ở lầu dưới.

Hắc Tương Lãng thất vọng ngồi dậy, cô thật sự cảm thấy rất xin lỗi anh, nhưng đây là chuyện không còn cách khác; một bên là an bài của cha, một bên là cảnh cáo của anh, cô nên làm như thế nào mới có thể làm cho hai người hài lòng như ý đây?

Cảm xúc của cô xuống thấp, nằm lại trên giường lần nữa, suy nghĩ lại để loạn lên.

Thật ra thì cô vẫn mong có thể nghe thấy tiếng Lôi Thiệu Đình trở lại trong phòng, nhưng mãi cho đến ba giờ sáng, cũng không thấy anh vào phòng.

Mí mắt dần dần trùng xuống, cô lại vừa mệt vừa buồn cuối cùng cũng không địch lại buồn ngủ, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Đêm nay, là lần đầu tiên từ lúc cô ở chung với Lôi Thiệu Đình tới nay, hai người không cùng giường chung gối.

Chương 26: Chương 8.3

Edit: hongheechan

Đồng hồ báo thức sinh lí cực kì đúng lúc, dù ba giờ sáng mới ngủ, Hắc Tương Lăng vẫn rình lại chừng bảy giờ rưỡi.

Lúc cô tỉnh lại, cạnh giường vẫn trống không như cũ.

Cô hốt hoảng đưa tay sờ sờ, nhiệt độ lạnh như băng đã biểu hiện thật sự anh cả đêm không vào phòng.

Xuống giường vào phòng tắm rửa mặt, tốn mấy phút thay quần áo, cũng trang điểm che giấu quãng thâm nhân nhật dưới mắt, lúc tám giờ cô xuống lầu đến phòng ăn.

"Chào buổi sáng Hân Nhi." Trong phòng ăn, bóng dáng lớn nhỏ thân mật ngồi chung một chỗ, người giúp việc cũng đã chuẩn bị bữa ăn sáng xong.

"Mẹ." Hân Nhi quay đầu nhìn về phía mẹ, vui vẻ giang hai cánh tay đòi ôm.

"Hân Nhi ngoan, bữa ăn sáng phải ăn xong nhanh lên một chút đó." Cô mỉm cười đi tới, khom người cho Hân Nhi một cái ôm, sau đó kéo ghế ngồi xuống "Lôi, chào buổi sáng."

Cô ngồi xuống, ánh mắt liếc về hướng người đàn ông ngồi ở một bên không lên tiếng, nhưng lúc cô tiến vào phòng ăn có ngẩng đầu lên liếc nhìn cô một cái.

"Chào buổi sáng." Anh vẫn nhìn vào tờ báo tiếng Anh ngẩng đầu lên nhân nhật đáp lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô một lượt, nhìn thấy cô ngủ không ngon mà mắt sinh ra quầng thâm.

"Lôi, tối hôm qua anh" Anh vẫn còn giận sao? Hắc Tương Lăng hơi lo lắng muốn nói chuyện với anh một chút.

"Cả đêm qua anh ở thư phòng xử lý công sự, hôm qua nhận được một hợp đồng lớn, anh phải tự mình xử lý." Anh không trở về phòng ngủ, khiến cô không ngủ ngon rồi sao? Lôi Thiệu Đình cũng không muốn vì tranh chấp tối hôm qua mà hành hạ cô, chỉ do tâm tình anh khó có thể bình tĩnh lại, với việc tối hôm qua cô tiếp nhận an bài của cha cô, tham gia bữa tiệc lại để đàn ông khác đưa về, thật sự hơi nổi giận.

"À." Đây chỉ là lý do của anh thôi phải không? Hắc Tương Lăng khó chịu âm thầm thở dài, cô nhận lấy bữa ăn sáng người giúp việc đưa tới, yên lặng ăn.

Cô ăn không thấy ngon, tâm tình có chút khổ sở.

Lôi Thiệu Đình xem báo cũng không chuyên tâm, con người âm trầm vẫn nhìn cô.

Không phải anh không biết tâm tình cô xuống thấp, nhưng ngực vẫn vương lại tức giận, anh không thể miễn cưỡng mình mở miệng an ủi tâm tình của cô.

Trong phòng ăn, không khí rất không tốt.

Người giúp việc đi đến phòng khách quét dọn, Hắc Mộc Hân ngoan ngoãn lấy thức ăn trong đĩa, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nói chuyện với ba hoặc mẹ, sau đó lại cúi đầu vui vẻ tự mình ăn bữa sáng.

"Em ăn no rồi, anh và Hân Nhi từ từ ăn, em đi làm trước." Cô nuốt cơm không trôi, đẩy đĩa màu trắng ra, bóng dáng ưu nhã mặc đồ công sở đứng dậy từ trên ghế. "Hân Nhi tạm biệt, mẹ đi làm, chờ một chút nữa vú sẽ tới với con, con phải ngoan ngoãn nghe lời biết không?"

Nếu Lôi Thiệu Đình nói không muốn đề ý đến cô, cô cũng không muốn tự mình tìm mất mặt, sau khi nói với con gái, liền quay người đi lên lầu lấy cặp tài liệu và chìa khóa xe.

Lúc cô lên lầu, thật ra cô vẫn còn ôm lấy một phần hi vọng, mong Lôi Thiệu Đình có thể theo kịp, tìm cô nói chuyện riêng.

Nhưng cho đến cô ra cửa đi làm, Lôi Thiệu Đình vẫn đợi trong phòng ăn với con gái, anh thật sự không muốn quan tâm cô.

Hắc Tương Lăng không có cách nào khác đành mang tâm tình ảm đạm lái xe ra cửa đi làm.

Cô thật không hiểu, tại sao tối hôm qua chỉ để Thôn Thượng Chính Dã đưa cô về nhà, Lôi Thiệu Đình lại quá tức giận như vậy?

Cả buổi sáng, Hắc Tương Lăng đợi ở trong phòng làm việc, tâm tình vẫn cực kì nóng nảy, cô bận rộn xử lý công sự, nhưng suy nghĩ lại vẫn lượn quanh

chuyện của Lôi Thiệu Đình.

Kế tiếp cô phải đập tan cục diện bế tắc với Lôi Thiệu Đình như thế nào đây?

Cô cực kì khổ não!

"Phó Tổng, ở tuyến điện thoại thứ hai có vị Thôn Thượng Chính Dã tiên sinh gọi đến, anh ta nói là bạn của cô, xin hỏi cô có muốn nhận cuộc điện thoại này hay không?" Hắc Tương Lãng đang vì thái độ lạnh nhạt của Lôi Thiệu Đình làm phiền não thì Thôn Thượng Chính Dã lại gọi điện thoại đến.

Qua đường điện thoại nội bộ, cô nghe trợ lý báo cáo, điện thoại trước bàn làm việc của cũng lóe lên đèn đỏ chờ nghe.

Lại là Thôn Thượng Chính Dã! Cái tên này khiến cho đầu cô cảm thấy hơi đau, Hắc Tương Lãng thật sự không muốn nghe thấy cái tên này.

"Phó Tổng, xin hỏi cô có muốn nhận cuộc điện thoại này hay không?" Giọng nói của trợ lý vang lên lần nữa.

"Được, tôi nhận." Hắc Tương Lãng không muốn tiếp xúc nhiều với Thôn Thượng Chính Dã, chỉ vì tránh cho lại khiến Lôi Thiệu Đình hiểu lầm về sau, cô vẫn quyết định nói chuyện rõ ràng với Thôn Thượng Chính Dã. "Thôn Thượng Chính Dã tiên sinh. Xin chào, tôi là Hắc Tương Lãng. Cái gì? Thôn Thượng Chính Dã tiên sinh anh đang ở lầu dưới công ty tôi. Ăn cơm trưa sao, ừ, được rồi, tôi cũng vừa đúng có lời muốn nói với Thôn Thượng Chính Dã. Vậy thì như thế đi."

Cô đã hẹn gặp Thôn Thượng Chính Dã ở phòng cà phê lầu dưới.

Cúp điện thoại, Hắc Tương Lãng đi về phía ngoài phòng làm việc.

Hôm nay cô phải nói rõ ràng sự tình với Thôn Thượng Chính Dã, cô đã yêu Lôi Thiệu Đình, tuyệt đối không thể vì cha an bài mà lui tới với anh.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tinh Một Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 9.1

Edit: hongheechan

Tắt màn hình chat webcam, Lôi Thiệu Đình phiền não đứng dậy từ trước bàn làm việc, đi tới cửa sổ sát đất trước mở cửa sổ ra, vừa hút thuốc vừa nhìn sân nhà.

Hân Nhi đi chơi với người vú, đang chơi xích đu.

Trước kia sau khi công việc của anh chấm dứt thì anh sẽ đi bồi Hân Nhi, nhưng hôm nay anh hoàn toàn không có tâm tình, tâm tư của anh vẫn lượn quanh Hắc Tương Lãng, buổi sáng lúc cô xuống lầu ngủ không ngon, bộ dáng mệt mỏi cứ một mực luẩn quẩn trong đầu anh không đi.

Thật ra thì, buổi sáng lúc cô lên lầu cầm cặp tài liệu, chuẩn bị ra cửa đi làm, thì anh có nghĩ qua phải đi đến cùng cô nói chuyện, nhưng tức giận trong lòng còn chưa tiêu tán toàn bộ, lại nghĩ đến lúc Thôn Thượng Chính Dã đưa cô về nhà, dáng vẻ thân mật tựa sát cô, đóm lửa trong lòng kia lại bắt đầu cháy rừng rực.

Vì vậy cho đến khi cô lái xe ra cửa, anh vẫn không nói thêm nữa câu với cô.

Chắc tâm tình đi làm hôm nay của cô nhất định rất ảm ức.

Lôi Thiệu Đình hút thuốc xong, phiền não muốn trở về bàn làm việc tiếp tục công việc, nhưng làm thế nào cũng không tập chung được.

Sau khi miễn cưỡng cầm bút lên viết ít chữ, anh thất bại bỏ bút lại.

"Hay là đi tìm cô đi!" Lôi Thiệu Đình cầm chìa khóa xe lên, lao ra thư phòng.

Sau khi xuống lầu, anh vội vã dặn dò một tiếng với người vú một tiếng, ngay sau đó lái xe ra cửa.

Đi tới bên ngoài tổng bộ tập đoàn Hắc Đăng, anh dừng xe ở gần đó, vội vã đi vào trong công ty, xem thời gian, có thể anh theo kịp ăn chung bữa trưa với cô.

Nhưng khi anh đi vào công ty, đi qua quán cà phê có thêm ở trong công ty thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đi ra từ thang máy, hơn nữa đang đi tới quán cà phê.

Cô có hẹn với người khác rồi hả?

Lôi Thiệu Đình đứng ở trước thủy tinh, nhìn hướng cô đi đến.

Anh chuyên chú nhìn cô đi đến một bàn, nơi đó có một người đàn ông đang đợi cô, mà người đàn ông kia nhìn thấy Hắc Tương Lãng thì đứng lên, khẽ quay đầu lại mỉm cười với cô.

"Thôn Thượng Chính Dã chết tiết!" Lại là anh ta! Lôi Thiệu Đình nổi trận lôi đình, anh không ngờ Hắc Tương Lãng lại mau chóng gặp mặt Thôn Thượng Chính Dã riêng như vậy, chẳng lẽ cô quên mất tối hôm qua bọn họ mới vì tên này mà tranh chấp sao?

Lừa trong ngực nhất thời nổi lên, Lôi Thiệu Đình xoay người đi vào phòng cà phê, khi anh đi tới phía sau Hắc Tương Lãng thì vừa đúng lúc nghe thấy Thôn Thượng Chính Dã đấm đúi đưa tình nói với cô ——

"Tương Lãng tiểu thư, hôm nay tôi hẹn em gặp mặt là muốn nói cho em biết, tôi không quan tâm quá khứ của em, tôi thật sự thích em, nếu người đàn ông tối hôm qua kia không phải người em yêu, mà em đồng ý lựa chọn tôi, vậy thì hãy lui tới với tôi!" Thôn Thượng Chính Dã dịu dàng tỏ tình với Hắc Tương Lãng, lời vừa mới nói xong, cảm thấy bàn dùng cơm bị bóng đen bao phủ.

Anh ngẩng đầu nhìn lên trên, lại nhìn thấy người tối hôm qua găm thét với anh, chính là người đàn ông muốn anh cút, đứng ở phía sau Hắc Tương Lãng.

Mắt tròn to, nét mặt Thôn Thượng Chính Dã giống như nhìn thấy quỷ!

Hắc Tương Lãng không hiểu vì sao Thôn Thượng Chính Dã đột nhiên lộ ra nét mặt kia, nhưng cô không có tâm tư đi để ý Thôn Thượng Chính Dã, cô chỉ nghĩ cách nhanh nói chuyện cho rõ ràng.

"Thôn Thượng tiên sinh, tôi ——" Vừa mới muốn mở miệng nói chuyện, phía sau lại có người tự động giúp cô nói lời tiếp theo.

"Cô ấy là người phụ nữ của tôi! Tối hôm qua anh không có nghe rõ sao? Hôm nay lại vẫn dám đến quấy rầy cô ấy? ! Có phải anh chán sống rồi hay không?" Giọng nói trầm thấp không vui của Lôi Thiệu Đình vang lên.

"Lôi? !" Hắc Tương Lãng đột nhiên đứng dậy, nhưng phát hiện mặt anh đen sì đứng ở phía sau mình. Hồngбет, cô gặp mặt Thôn Thượng Chính Dã lại bị anh bắt gặp, anh không nổi giận nổi mới là lạ! "Lôi, anh hãy nghe em nói, em đến gặp Thôn Thượng tiên sinh là vì em ——"

Hắc Tương Lãng kinh hoàng nhìn anh tức giận đen mặt, cô muốn giải thích, nhưng anh lại không thèm nhìn cô một cái.

"Ta biết rõ, em phải tìm ai, muốn ước hẹn với ai, không phải là em tự muốn, mà là cha em an bài! Em chỉ thuận theo cha em an bài, lại không hề để ý đến cảm thụ của anh." Anh găm thét, tròn mắt lại trừng mắt với Thôn Thượng Chính Dã.

Anh rất muốn vặn gậy cổ tên kia.

"Lôi, hôm nay em gặp mặt Thôn Thượng tiên sinh không liên quan đến cha, là em muốn cùng anh ta ——"

"Là tự em muốn gặp mặt với anh ta sao?" Cuối cùng anh cũng nghiêng đầu nhìn cô rồi, cái nhìn này, mang theo lửa giận hùng hục.

"Không đúng! Là em muốn nói ——" Nhìn bộ dáng anh trong cơn giận dữ, cô luống cuống, vừa tỏ vừa đen rồi.

"Hắc Tương Lãng, anh muốn em biết, nếu như em muốn anh, muốn Hân Nhi, vậy thì đừng chạm mặt với người này, người cha em an bài cũng tốt nhất tránh ra, nếu không giữa chúng ta rất khó tiếp tục nữa, tình cảm của chúng ta sẽ bị hủy ở trong tay em và cha em!" Thật bị chọc tức, anh ném xuống lời nói, hoàn toàn không quan tâm ánh mắt của những người khác trong quán cà phê.

"Lôi, bình tĩnh một chút, có lời gì chúng ta trở về phòng làm việc của em rồi nói được không?" Người ở chỗ này dùng com uống cà phê người đều là nhân viên của công ty, tất cả mọi người đều nhận ra cô, Hắc Tương Lãng lo lắng mặt mũi, cô kéo lấy anh, hi vọng anh đừng xuống tức giận.

"Anh không lời có thể nói!" Anh kéo kéo cánh tay, lùi lại một bước, tròn mắt nhìn Thôn Thượng Chính Dã một cái, quay đầu rồi đi.

Hắc Tương Lãng hốt hoảng nhìn Lôi Thiệu Đình tức giận đặng đặng rồi đi, cô vẫn cảm thấy không quá thoải mái, đầu càng đau đớn hơn.

"Thôn thượng tiên sinh, tôi rất xin lỗi, tôi không thể tiếp nhận theo đuổi của anh, mời bỏ ý niệm này đi!" Không muốn tiếp tục gây ra hỗn loạn trong quán cà phê, sau khi cô tỏ rõ thái độ với Thôn Thượng Chính Dã, cũng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 9.2

Edit: hongheechan

Cô trở về phòng làm việc lấy chìa khóa xe và cặp tài liệu, xuống lầu lái xe đuổi theo Lôi Thiệu Đình về nhà, cô phải nói chuyện với anh thật tốt mới được!

Nhưng khi cô về đến nhà, lại không nhìn thấy xe của Lôi Thiệu Đình.

Cô vào trong phòng chờ anh trở về, kết quả, đợi một lần chính là cả đêm, anh vẫn không về nhà.

Hắc Trương Lăng rất khổ sở, không biết anh chạy đi nơi nào rồi? Gọi điện thoại cũng không nhận.

Buổi tối, cô nằm trên giường một mình, cũng không thể nào ngủ được giống tối hôm qua, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là chạy đến phòng của con gái, không muốn một mình trên cái giường không có nhiệt độ của người đó.

Sắc trời tờ mờ sáng, một bóng dáng cao lớn đẩy cánh cửa nối liền với gian phòng kia, đi vào trong phòng của con gái.

Đã đổi bộ quần áo thoải mái, mặc tây trang vào, xách theo một hành lý đơn giản, Lôi Thiệu Đình uống rượu ở hộp đêm cả đêm, đến năm giờ sáng sớm mới vào cửa.

Anh cả đêm không ngủ, về mặt mệt mỏi đứng ở bên giường, cúi đầu nhìn người phụ nữ mình yêu và con gái, nhìn khuôn mặt hồn nhiên giống nhau của họ, tâm tình kích động và phức tạp của anh khó có thể dùng lời diễn tả được.

Trong lòng vẫn tức giận như cũ, vì anh yêu họ mãnh liệt, sợ cô và con gái bị cướp đi.

Anh luôn luôn không quá để tâm đến tình cảm, vì cô, anh nguyện ý để tâm xuống, vì con gái, anh nguyện ý bỏ qua thân phận độc thân bước vào trong hôn nhân, tất cả đều xuất phát từ tình yêu với cô.

Anh làm như vậy, chẳng lẽ còn không đủ sao?

Anh thật sự không hiểu, tại sao Hắc Mộc Thác chậm chạp không chịu buông tay? Vì lão nhân gia không chịu để cho con gái dời đến Đài Loan ở lâu dài sao?

Không! Lần này sau khi chạy về Đài Loan xử lý tốt công việc, anh quyết định đi gặp mặt lão nhân gia ông một lần, lúc này anh muốn trực tiếp hỏi rõ rốt cuộc lão nhân gia có yêu cầu hay bất mãn gì với anh? Anh muốn ngả bài, tuyệt đối phải nhanh biết rõ điểm mấu chốt một chút, nếu không quan hệ giữa anh với Hắc Trương Lăng sẽ vĩnh viễn không thể giải quyết.

Anh muốn kết hôn với cô, cuộc sống ở chung như này với anh, không có một chút cảm giác an toàn nào.

"Lăng, em chờ anh, tối nay sau khi anh trở lại Tokyo, anh sẽ đi tìm cha em để hỏi cho rõ!" Ngón tay nhẹ nhàng chạm trán gương mặt tí mỉ của cô, vén sợi tóc tán loạn ở gò má cô, mặc dù trong lòng anh còn tức giận, nhưng ánh mắt dịu dàng thâm tình đã thể hiện rõ anh yêu cô rất nhiều.

Sau khi cúi đầu hôn con gái đang ngủ say một cái, lúc này Lôi Thiệu Đình mới quay người đi.

Nửa giờ sau, anh đáp máy bay trở về Đài Loan, vừa xuống, anh liền bắt taxi đi Đài Bắc.

Bây giờ là chín rưỡi, ở trên taxi, anh cầm điện thoại di động gọi điện thoại liên lạc với nhân viên công ty. "A Mạch, khoảng 40 phút sau tôi sẽ tới công ty, cậu giúp tôi chuẩn bị trước tài liệu thảo luận, đặt ở trên bàn của tôi."

"Lôi Tổng, tài liệu cũng OK rồi..., ngày hôm qua trước khi tan việc tôi đã để vào phòng làm việc của anh." A Mạch cực kỳ có tinh thần đáp lời.

"Gần đây làm việc rất có năng suất hả! Xem ra tháng trước tôi tăng thêm tiền lương là quyết định đúng đắn nhỉ." A Mạch là một người đáng tin cậy, mặc dù bình thường nói nhiều một chút, nhưng đây chỉ là khuyết điểm nhỏ có thể nhận.

"Đúng vậy đó, Lôi Tổng anh minh, Lôi Tổng cho thêm tiền lương, xứng đáng tôi đã làm trâu là ngựa vì Lôi Tổng." Chân chó được lí lẽ! "Lôi Tổng còn phân phó cái gì, tôi lập tức làm theo."

"Buổi trưa sắp xếp một bữa tiệc, tôi mời tất cả đồng nghiệp ăn cơm, nhân tiện thảo luận công việc, nhà hàng do cậu quyết định, giả tiền không có vấn đề, tôi không ——" Lôi Thiệu Đình còn chưa nói hết lời, đột nhiên cảm thấy tắc phan gấp, anh còn không kịp ngẩng đầu nhìn xem xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy một hồi tiếng va chạm mạnh mẽ.

Kính chắn gió phía trước đột nhiên vỡ vụn, cả thân thể Lôi Thiệu Đình lao về phía trước, vai trái đụng vào thành ghế phía trước.

Lực va chạm mạnh mẽ khiến cho điện thoại suýt nữa rơi từ trong tay anh xuống, anh nắm chặt lấy điện thoại di động, cảm thấy thân thể mình nhanh chóng bị đè ép, chân kẹp ở dưới mặt ghế đau nhói, cảm giác khủng hoảng ngay lập tức nhấn chìm anh.

"Này, này, Lôi Tổng ——" A Mạch ở đầu kia nghe tiếng va chạm qua điện thoại di động, sợ đến mức từ trên ghế nhảy dựng lên, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh. "Lôi Tổng nói chuyện với tôi đi! Đã xảy ra chuyện gì vậy? Lôi Tổng ——"

"A Mạch." Chân anh bị ghé ngồi đè chặt, bắp chân phải truyền đến cảm giác nhói nhói, đau đến mức khiến cái trán anh toát ra mồ hôi lạnh. "A Mạch, cậu nghe thấy lời nói của tôi không. A Mạch?" Cấn rắng cố nhịn đau đớn, anh như không còn hơi sức cầm điện thoại đến gần lỗ tai, chỉ có thể yếu đuối gọi A Mạch.

Lôi Thiệu Đình ngẩng mắt nhìn tình trạng của tài xế phía trước, cả người đối phương bị bao phủ trong túi khí an toàn, nhưng nhìn tình hình đầu xe phía trước xem ra, tài xế cũng không lạc quan.

"Lôi Tổng, nói chuyện với tôi đi! Đừng làm tôi sợ, lá gan của tôi không lớn đâu ——" A Mạch không nghe thấy tiếng Lôi Thiệu Đình, nhưng anh cũng không từ bỏ, vẫn nắm lấy điện thoại kêu to.

Lôi Thiệu Đình mơ hồ nghe thấy A Mạch la lên, anh cố nén đau nhức truyền tới từ chân, cố gắng cấn rắng chống đỡ, dùng hết hơi sức toàn thân cầm điện thoại đến bên tai. "A mạch, tôi ở đừng cao tốc xảy ra tai nạn xe cộ ——"

Cuối cùng cũng đáp lại.

"Thượng Đế phù hộ! Lôi Tổng, anh có bị thương không?" Trái tim a mạch ở đầu kia như sắp dừng lại, cuối cùng có thêm sức lực lần nữa.

"Có thể chân của tôi bị gãy xương, hiện tại tôi bị chặn ở trong xe không cách nào nhúc nhích." Anh đau đến ngay cả nói chuyện cũng liên tục thở.

"Lôi Tổng, anh nhẫn nhịn một chút, tôi lập tức báo cảnh sát, sau đó chạy tới tìm anh! Anh chờ tôi đó, anh nhất định phải chống đỡ được!"

"Tôi biết rồi, cậu mau tới đây nhanh đi ——" Tồn hết tia hơi sức cuối cùng nói hết lời, điện thoại di động còn chưa kịp tắt, đã từ trong tay run rẩy rơi xuống.

Nhìn cũng không còn hơi sức nhặt điện thoại lên, Lôi Thiệu Đình vịn vẹo tư thế vị ép khó chịu mà cử động trên xe.

Anh còn chưa đến mức đau đến ngất đi, dựa vào ý chí cường đại chống đỡ, hai mắt anh khổ sở nhìn ngoài cửa xe, hoang mang chờ đợi nhân viên cứu viện đến.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 9.3

Edit: hongheechan

"Mẹ, mẹ, ba đi đâu rồi?" Hắc Mộc Hân đứng ở bên cạnh mẹ, lôi kéo cánh tay mảnh khảnh của mẹ mình.

"Hân Nhi." Tối hôm qua Hắc Tương Lăng ngủ không ngon, mở mắt ra, đã nhìn thấy gương mặt đáng yêu trắng nõn của Hắc Mộc Hân phóng đại ở trước mắt của cô.

"Ba ~ con muốn ba!" Hắc Mộc Hân mới vừa xuống giường đã chạy một vòng quanh gian phòng người lớn, rồi thất vọng trở lại bên trong gian phòng của mình, lay mẹ vẫn còn ngủ say dậy.

"Hôm nay là ngày ba đi Đài Loan, chờ ba hết bận. Buổi tối sẽ trở lại thôi." Hắc Tương Lăng từ từ ôm con gái lên trên người, khe khẽ hôn một cái ở trên gương mặt trắng nõn của con gái.

Tối hôm qua cô ngủ trong phòng con, không biết Lôi Thiệu Đình có biết hay không?

Nếu anh đã trở lại, thì sẽ biết mới đúng! Hôm nay là ngày anh đi Đài Loan xử lý công chuyện, coi như tối hôm qua anh vì tức giận mà cả đêm không về, sáng sớm hôm nay anh cũng phải trở lại cảm hành lý và hộ chiếu, nếu anh có trở lại, nhất định sẽ phát hiện cô cũng không ngủ ở trên giường của bọn họ.

"Mẹ, rời giường rồi giường! Con muốn tìm ba nói chuyện!" Hôm nay không biết tại sao Hắc Mộc Hân cực kì quẩn người.

"Đợi đến buổi trưa ba không bận rộn, mẹ lại gọi điện thoại cho ba, đến lúc đó Hân Nhi có thể nói chuyện với ba rất lâu đó." Duỗi ngón tay ra xoa cái trán, Hắc Tương Lăng cảm thấy đầu rất đau, cảm giác nhức đầu vẫn kéo dài từ hôm qua đến bây giờ, khiến cô thật không dễ chịu.

"Được, buổi chiều con lại gọi điện thoại tìm ba." Dùng sức gật đầu một cái, cô bé cong khóe miệng lên, cười khả ái.

"Ừ, nhưng. đến buổi chiều thì rất lâu nữa, Hân Nhi đi vào phòng thay quần áo trước, chúng ta đến phòng bếp cùng nhau chuẩn bị bữa ăn sáng có được hay không?" Miễn cưỡng lên tinh thần, Hắc Tương Lăng ôm con gái xuống giường, cô về phòng nhìn một chút, quả nhiên trong phòng rưng rưng hành

lý của anh trong phòng thay quần áo đã không thấy, hộ chiếu trong ngăn kéo cũng đã lấy đi, hiển nhiên, anh đã từng trở lại.

Anh có trở lại, làm cho cô an tâm một chút.

Mà vì nhức đầu, nên Hắc Tương Lãng quyết định cho mình một ngày nghỉ. "Hân Nhi, hôm nay mẹ xin nghỉ một ngày chơi với Hân Nhi, sau khi ăn điểm tâm xong, mẹ đến sân vườn chơi xích đu với Hân Nhi có được hay không?" Hôm nay để cho người vú nghỉ ngơi một ngày vậy, cô quyết định tự mình chơi với con gái cho hết thời gian.

"YA! Quá tuyệt vời!" Hắc Mộc Hân thích nhất chạy đùa trong đình viện, còn thích cả xích đu ba tự tay làm ra vì bé nữa.

Hắc Tương Lãng ôm con gái xuống lầu, đi đến phòng bếp, cô gọi điện thoại cho người vú, cũng thuận tiện gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ.

Cả buổi trưa tiếp đó, Hắc Tương Lãng cùng đùa giỡn với con gái, nhưng thỉnh thoảng cô sẽ không yên lòng, lòng của cô luôn không kiềm chế được bay đến trên người Lôi Thiệu Đình.

Liên quan đến tranh chấp xảy ra giữa hai người, Lôi Thiệu Đình sau đó còn tức giận không ngủ cùng giường với cô, chuyện này cô vẫn canh cánh trong lòng.

Cô nên làm cái gì mới phải đây?

Cô định đi tìm cha nói rõ ràng, tỏ rõ lập trường, không phải là Lôi Thiệu Đình không lấy, kiên trì phải gả tới Đài Loan cùng sống với Lôi Thiệu Đình, chỉ cần thái độ của cô đủ kiên định, cha sẽ phải thôi lui!

Tốt! Cứ làm như thế đi!

Cô muốn đi tìm cha, lần này nhất định phải tỏ rõ lập trường, cô cũng không cần làm khó khiến Lôi Thiệu Đình uất ức như thế nữa.

"Hân Nhi, con và mẹ trở về tìm ông ngoại có được hay không?"

"Được, tìm ông ngoại. Sau khi tìm ông ngoại, buổi chiều nhất định phải gọi điện thoại cho ba đó!" Trong lòng Hắc Mộc Hân còn nhớ đến chuyện này, mặc dù cô cũng không biết buổi chiều là lúc nào, nhưng cô rất kiên nhẫn chờ đợi buổi chiều đến.

"Ừ, chờ mẹ nói chuyện xong với ông ngoại, sẽ giúp Hân Nhi gọi điện thoại tìm ba." Hắc Tương Lãng vui vẻ đáp ứng.

Sau khi ôm Hân Nhi trở về phòng thay quần áo, Hắc Tương Lãng lái xe mang theo con gái trở về nhà chính.

Dọc theo con đường này, cô liên tục góp dừng khí, liên tục nghĩ đến nên nói chuyện với cha như thế nào?

Khi cô dừng xe xong ở nhà họ Hắc, dắt con gái đi thẳng vào nhà chính, đi tới cửa thư phòng của cha, đang muốn bước vào bên trong nói chuyện với ba, thì điện thoại ở túi áo khoác bỗng rung vang lên.

Tiếng chuông điện tới là nhạc riêng của Lôi Thiệu Đình.

"Ba, ba!" Hắc Mộc Hân vui sướng ngẩng đầu quơ đôi tay với mẹ. "Là ba gọi điện thoại cho con, con muốn nghe, con muốn nghe!"

"Hân Nhi thật là lợi hại, đúng là ba gọi điện thoại tới." Lôi Thiệu Đình chủ động gọi điện thoại cho cô, thật ra nội tâm của cô còn vui vẻ hơn con gái.

Hắc Tương Lãng ngẩng mắt nhìn cha đang ngồi ở sau bàn đọc sách, cô không muốn tránh đi, quyết định đứng ở cửa nghe điện thoại di động.

"Hân Nhi ngoan, trước để mẹ nghe điện thoại đã, chờ một chút thì sẽ để Hân Nhi nói điện thoại nha." Trấn an con gái trước, rồi nhanh chóng cầm điện thoại di động lên nghe điện thoại.

"Lôi, anh làm xong việc rồi sao?" Khóe mắt đang cười, khóe miệng khẽ nhếch cũng lộ ra nụ cười, tâm tình xám xịt hai ngày này của Hắc Tương Lãng, ngay lập tức sáng lên rất nhiều.

"Ách. Thật xin lỗi, tôi là nhân viên của Lôi Tổng, tôi họ Mạch. Cô. có thể dùng tiếng Trung nói chuyện với tôi được không? Vì tôi hoàn toàn không hiểu tiếng Nhật, thật sự xin lỗi." A Mạch nghe tiếng Nhật không hiểu, chịu trách nhiệm gọi điện thoại, hiện tại cậu đang ở trong bệnh viện, chăm sóc bên cạnh Lôi tổng chân bị thương, đang hết sức yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tinh Một Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 9.4

Edit: hongheechan

Một dự cảm xấu xẹt qua tim, ý cười trên khóe môi ngưng đọng lại, cô nắm chặt điện thoại di động, lập tức hỏi thăm A Mạch: "Xin chào Mạch tiên sinh, tại sao anh có thể dùng điện thoại di động của Lôi gọi điện thoại cho tôi? Lôi đã xảy ra chuyện gì sao?"

Hắc Mộc Thác nhìn thấy vẻ mặt khác thường của con gái, im lặng đứng dậy từ phía sau bàn đọc sách, mà hình như Hắc Mộc Hân cũng cảm nhận được mẹ khác thường, hai tay vung vẩy ngay lập tức dừng lại.

"Là như này, Lôi Tổng xảy ra tai nạn xe cộ bị thương, nhưng không sao cả, Lôi Tổng chỉ cần nằm viện ở Đài Loan mấy ngày là có thể xuất viện, vì thế xin Hắc tiểu thư không nên quá lo lắng."

"Anh ấy bị thương? ! Bị thương đến hơi sức tự mình nói chuyện điện thoại với tôi cũng không có sao? Như vậy còn nói không sao cả?" Lớn tiếng, sắc mặt của cô càng thêm cứng ngắt khó coi.

Vừa nghe thấy anh xảy ra tai nạn xe cộ, cả trái tim Hắc Tương Lãng cũng rối loạn, giống như không thể nghe thấy tiếng nói của anh, xác định tình trạng của anh, cô sẽ càng thêm hốt hoảng.

Tsy không cầm điện thoại di động cầm một góc vấy thật chặt, vì lo lắng mà sắc mặt cô trắng bệch.

"Mẹ." Tiếng mẹ giống như sắp khóc vậy, Hân Nhi rất lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn mẹ mình, cũng sắp khóc. "Con muốn nói chuyện với ba."

Hắc Mộc Thác lướt qua bàn làm việc, đau lòng ôm lấy cháu ngoại, quay đầu nhìn về mặt lo lắng của con gái. "Tiểu Lãng, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Cha. Anh ấy xảy ra tai nạn xe cộ ở Đài Loan, bị thương, Lôi thậm chí. Thậm chí không thể nói chuyện với con, còn phải để người khác gọi điện thoại đến cho con. nhất định anh ấy sợ con lo lắng, anh ấy." Cô lâm vào trạng thái hoang mang lo sợ, hốc mắt ửng đỏ nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Nhìn con gái từ nhỏ đã kiên cường độc lập khóc thành như vậy, tâm tình Hắc Mộc Thác vô cùng chấn động, đồng thời cũng cảm thấy áy náy.

Thật ra, gia thế bối cảnh Lôi Thiệu Đình ông đã biết rõ từ sớm, nếu hai nhà kết làm thông gia cũng coi như môn đăng hộ đối, huống chi không nói đến gia thế bối cảnh, biểu hiện của Lôi Thiệu Đình thời gian này đã thuyết phục ông, chỉ do ông ngại mặt mũi không muốn đồng ý quá sớm.

Cho tới khi ông cố ý mang con gái tham gia bữa tiệc, cũng an bài Thôn Thượng Chính Dã đưa cô về nhà một chuyến, cũng chỉ vì ông nghĩ làm tiếp một lần khảo nghiệm cuối cùng —— nếu Lôi Thiệu Đình thật sự yêu Tương Lãng, tuyệt đối sẽ ra về ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ, mà Thôn Thượng Chính Dã cũng xác nhận ý nghĩ của anh ta.

Trong lòng ông, Lôi Thiệu Đình đã phù hợp yêu cầu với con rể của ông, ông nguyện ý tác thành cho bọn họ, nhưng lời này còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, lại lấy được tin tức Lôi Thiệu Đình xảy ra tai nạn xe cộ.

Nhìn bộ dạng lòng đau như lửa đốt của con gái, Hắc Mộc Thác cảm thấy áy náy, vì cảm thấy tự trách suy nghĩ và cách làm trong thời gian này. "Tiểu Lãng, hỏi thăm cận kề một chút, nếu tình huống thật sự không tốt, con lập tức đi tới Đài Loan một chuyến."

Ông định giữ con gái ở lại bên mình, ép Lôi Thiệu Đình sau khi cưới phải ở lại Tokyo, nhưng vì hai người yêu nhau thật lòng mà mềm đi rồi.

"Cha. con đi Đài Loan, cha không tức giận cũng không phản đối sao?"

"Muốn đi thì hãy đi đi, đã là giờ phút quan trọng rồi, cha còn có thể nói cái gì!" Kiên trì nữa, ông sẽ trở thành người có tội mất.

Hắc Tương Lãng cảm kích nhìn cha, nhưng cũng mãnh liệt lo lắng.

Nắm lấy điện thoại di động, cô mạnh mẽ yêu cầu nói: "Mạch tiên sinh, tôi nhất định muốn nói điện thoại với Lôi, mời giao điện thoại cho anh ấy, để tôi nghe giọng nói của anh ấy một chút!"

"Lôi Tổng anh ấy, anh ấy —— mới vừa ngủ, anh, anh ấy hiện tại. cần nghỉ ngơi." A mạch ập a ập ứng.

Lôi Tổng rất vất vả mới được nhân viên cứu hộ cứu ra từ trong xe bị đâm đến biến dạng, dùng tia hơi sức cuối cùng nắm lấy tay của anh giao phó, muốn anh nhất định phải tìm thấy điện thoại di động của anh ấy ở trong xe, trong điện thoại di động đâu có số điện thoại của Hắc tiểu thư, Lôi Tổng bảo anh cần phải gọi điện thoại thông báo cho Hắc tiểu thư ngay đầu tiên, nhưng tuyệt đối phải giấu giếm thương thế, không thể để cho Hắc tiểu thư lo lắng cho anh.

Vừa nói xong thì Lôi Tổng ngắt đi, hiện tại mới vừa ngồi lên xe cứu thương, nào có hơi sức nói chuyện với Hắc tiểu thư chứ?

"Tôi muốn nói chuyện với anh ấy, anh...anh lập tức đưa điện thoại chuyển tới tay Lôi đi. Lập tức!" 89% là A Mạch nói dối, chỉ vì để cô an tâm mà thôi.

"Chuyện này." A Mạch u mê! Không ngờ Hắc Tương Lãng tiểu thư mới vừa nói chuyện còn nhẹ nhàng, thế nhưng giọng điệu lại lập tức trở nên nghiêm túc như thế!

Chẳng lẽ muốn anh đuổi theo xe cứu thương sao?

Dù đuổi theo, cũng chỉ sợ Lôi Tổng đang hôn mê không thể nói chuyện điện thoại thôi?

"Anh không thể giao điện thoại cho anh ấy đúng không? Vậy tôi đành tự bay đến đó, tôi muốn tận mắt nhìn thấy anh ấy, rốt cuộc tình huống bị thương có khiến tôi lo lắng nhiều không." Cô phải lập tức gặp được anh!

Hắc Tương Lãng kiên trì, liên tục hỏi A Mạch gian bệnh viện mà Lôi Thiệu Đình bị mang đến.

A Mạch không nghĩ ra lý do cự tuyệt trả lời, đành nói cho Hắc Tương Lãng địa chỉ bệnh viện.

Sau khi chờ Lôi Tổng tỉnh táo lại, nhất định sẽ hỏi thăm về cuộc điện thoại này của anh, đến lúc đó anh trả lời Lôi Tổng ra sao đây?

Vừa nghĩ tới có thể gặp phải kết quả bị mắng to, A Mạch liền ôm đầu!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tinh Một Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 10.1

Edit: hongheechan

Người đàn ông hôn mê nằm ở trên giường, nghỉ ngơi qua một buổi tối, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Mở mí mắt nặng nề ra, ánh mắt hoảng hốt nhìn trần nhà màu trắng, mắt một ít thời gian để thích ứng, vị nước sát trùng trong mũi làm cho anh biết mình đang ở trong bệnh viện.

Nâng cánh tay đau nhức vén chăn lên, anh ấn chuông gọi y tá ở đầu giường, tìm y tá giúp đỡ rót cho anh ly nước uống.

Anh chết khát rồi! Cổ họng khô khốc vô cùng không thoải mái, hiện tại cần một cốc nước lớn để giải khát.

"Lôi, chân của anh lại đau sao?"

Một tiếng nói vội vàng dịu dàng đột nhiên truyền vào trong tai Lôi Thiệu Đình, cánh tay anh mới vừa nâng lên bỗng dừng cứng đờ, ánh mắt hoảng hốt ngay lập tức chuyển thành tinh tường.

"Ai đó?" Đầu vẫn còn hơi choáng váng, di chứng tai nạn xe cộ hôm qua vẫn còn, anh nhẩn nhẩn đau đớn ở thân thể, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về nơi phát ra tiếng nói.

Không có ánh đèn phòng bệnh, khiến anh không nhìn rõ người phụ nữ đứng ở mép giường đến tốt cùng là người nào.

"Chắc không phải ngay cả em cũng . . . không nhận ra chứ? Trời ạ, chẳng lẽ đầu anh cũng bị đụng thương sao?" Giọng nói của cô gái phát run, nghe thấy khủng hoảng và lo lắng của cô.

Nghe tiếng nói này lần nữa, cuối cùng anh cũng nhận ra cô là ai.

"Đầu của anh rất tốt!" Cái trán chảy xuống ba đường vạch đen, Lôi Thiệu Đình như đầu trơn trắng mắt, cắn răng mà nói ra. "Đáng chết! Không phải anh dặn A Mạch bảo em đừng lo lắng sao? Làm sao em lại chạy tới?" Tâm tình phiền não khê nguyên rửa.

Anh không muốn người phụ nữ anh yêu sâu đậm lo lắng, càng không muốn để cô nhìn thấy một mặt yếu ớt như thể của mình, nhưng cô lại không nghe lời mà xuất hiện, rõ ràng A Mạch không làm được chuyện ngày hôm qua anh giao phó, để xem sau khi anh xuất viện sẽ đối phó với A Mạch tiên sinh không làm được chuyện như thế nào!

"Anh bị thương, chẳng lẽ em không thể tới chăm sóc anh? Lôi Thiệu Đình, rốt cuộc trong lòng anh đang suy nghĩ gì?" Anh có thể nhận ra cô, khiến cô cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm "Anh cứ như vậy mà không muốn gặp lại em sao? Anh vẫn còn giận em chuyện để Thôn Thượng Chính Dã một mình đưa về nhà, có đúng hay không?"

Giọng nói nghiêm nghị của anh khiến cho cô cảm thấy hơi khó chịu, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nheo một góc chần chập trên người anh thật chặt.

"Mở đèn, anh không muốn gây gỗ với em ở trong bóng tối." Không đề cập tới tên Thôn Thượng kia thì cũng không tức như vậy, cô vừa nói, làm cho anh tức giận lên.

Xui xẻo gặp phải tai nạn xe cộ, A Mạch không xử lý được bất lực, Thôn Thượng Chính Dã thì có ý đồ, ba chuyện này xen lẫn nhau, làm cho chỉ số cảm

xúc ác liệt của anh lại cao hơn chút.

"Vậy thì làm sao chứ, em đặc biệt bay tới Đài Loan, cũng không phải vì muốn gây gổ với anh ——" Uất ức mím môi, cô từ trước đến giờ ít khi nổi giận, lại vì thái độ vừa rồi của anh hơi tức giận rồi.

"Em" Anh nằm trên giường bệnh thở dài một hơi. "Muốn em mở đèn, là vì anh muốn nhìn em. Em đã đi đến bên cạnh anh rồi, chẳng lẽ anh còn đuổi em trở về hay sao? Anh cũng không phải ba em, toàn tâm toàn ý muốn đuổi anh về Đài Loan, tránh cho anh bất cớ em." Được rồi, nếu tới thì tới, cô có thể ở với anh, với người bị thương như anh cũng không phải không tốt.

"Anh đừng nói nhỏ giống như đứa bé vậy." Oán trách tiếng của anh không rõ lắm. "Ba em đã không hề phản đối nữa, trước quyết định đi đến Đài Loan của em ngày hôm qua, lòng ông mềm nhũn rồi."

Đi tới cạnh cửa bật đèn phòng bệnh lên, lại kéo rèm cửa sổ ra, để ánh mặt trời chiếu vào bên trong phòng bệnh. Ánh sáng chiếu vào phòng làm cho cảm xúc căng thẳng giữa hai người hòa hoãn xuống, ánh mặt trời cũng làm cho vị nước sát trùng ở mũi cũng không nặng nề như vậy rồi.

"Anh không nghe lầm chứ?" Lão nhân gia mềm lòng? ! "Đây là lời an ủi phải không? Em yên tâm, anh không yếu ớt như vậy, chỉ xảy ra tai nạn xe nhỏ mà đã cần tới đồng tình của em, cố ý nói láo để trấn an anh." Ánh mắt của anh mê mẩn di động theo bóng dáng của cô.

"Em cần gì phải nói dối lừa anh? Anh thật sự rất quá đáng, em lo lắng cho mệnh của anh, anh vẫn còn có thể nằm ở trên giường nói mát một chút, không suy nghĩ đến tâm tình của em tí nào." Bóng dáng kia đi tới trước mắt anh rồi đứng lại, hai gò má phồng lên trừng mắt anh.

Lúc này, anh mới thấy rõ hình dạng của cô.

Xem ra cô hơi tiêu tụy, đôi mắt xinh đẹp hiện đầy tơ hồng, hiển nhiên là quan hệ với đêm qua chăm sóc anh nên cả đêm ngủ không ngon, hơn nữa cặp mắt đẹp hơi khê sưng lên, rõ ràng là dấu vết đã khóc thút thít .

Môi mỏng tái nhợt bỗng dung đóng lại thật chặt, trái tim khê khê động, nhìn bộ dáng cô vì mình mà lo lắng, còn đau hơn mấy phần với đau đớn trên thân thể.

"Xin lỗi, anh không nói nữa." Đưa tay kéo cổ tay trắng nõn của cô, kéo cô lại gần mình, tay kia ôm ái thương tiếc lau gò má lạnh lẽo của cô, vén sợi tóc rũ xuống đến sau tai. "Lãng, xin lỗi, tha thứ lời nói của anh mới vừa khiến em tức giận."

Anh thấp giọng thỉnh cầu.

"Em có thể không tha thứ cho anh sao? Thấy anh yếu ớt nằm ở trên giường như vậy, lòng của em đã không còn rắn như vậy rồi, còn ở lại chỗ này náo loạn với anh." Cô kích động rơi nước mắt, khuôn mặt trắng nõn dán lên bàn tay của anh, vừa cọ vừa khóc.

Khóc không phải vì áy náy của anh, mà là vì thương thể của anh.

Hôm qua lúc A Mạch đi đón máy bay cũng nói qua với cô, lúc tai nạn xe cộ xảy ra hai chân của anh bị đè ở bên trong xe không thể động đậy, nhân viên cứu viện nhanh chóng chạy tới cứu hộ đều lo lắng chân của anh có thể vì mắc kẹt quá lâu mà bị hủy hay không.

May là chân anh chỉ bị gãy xương, qua giải phẫu và bó thạch cao, chỉ cần ngoan ngoãn tĩnh dưỡng điều trị, mấy tháng sau có thể khôi phục bình thường, cử động tự nhiên.

"Chân của anh bị thương rồi, em còn dùng nước mắt đến giày vò lòng anh sao? Cái này chính là tăng hành hạ lên gấp bội đó! Nước mắt dính ướt bàn tay của anh, anh thở dài, kéo cô vào trong ngực mình, khăn khăn muốn cô đừng dùng nước mắt hành hạ anh.

"Được rồi, em không khóc." Gương mặt cô xát ngực anh, lau nước mắt lên. "Lôi, em muốn ở lại Đài Loan chăm sóc anh, trước hết cứ để Hân Nhi ở lại Tokyo, trước khi anh còn chưa xuất viện, người vũ sẽ ở trong nhà lớn chăm sóc nó."

Từ trước ngực ngẩng đầu lên nhìn anh, cô hi vọng anh có thể đồng ý với sự sắp xếp này của cô, dù sao trẻ con hay ra vào bệnh viện cũng không tốt lắm, dễ dàng bị bệnh lây nhiễm.

"Ừ, cứ làm như thế đi!" Bàn tay lau từ gò má xuống miệng của cô, ngón tay của anh đặt ở môi non mềm sờ phía trên. "Thật muốn hôn em, đáng tiếc hiện tại anh muốn ngồi dậy thì thân thể cũng đau."

Lực va đập từ tai nạn xe cộ lớn đến mức làm cho anh đau lưng, loại cảm giác này thật không tốt lắm, cảm giác mình như phế nhân, khiến tâm tình anh âm ỉ tới cực điểm.

"Vậy thì đừng động." Nhìn sắc mặt anh phiền muộn như vậy, cô đau lòng đến gần anh, bàn tay trắng mịn nhẹ nhàng nâng cằm cương nghị của anh lên, râu mọc khắp cằm, không thèm quan tâm đến những ria ngắn kia sẽ ghim người, môi hồng trực tiếp hôn lên đôi môi lạnh như băng của anh.

"Ừ~~ thật tốt." Mặc dù Lôi Thiệu Đình nằm ở trên giường hành động bất tiện, nhưng công lực hôn môi không lùi bước nào, anh thở dài thỏa mãn, lập tức nắm chặt thời cơ chuyển thành chủ động, triền miên khuấy đầu lưỡi của cô, cho cô một nụ hôn cách thức tiêu chuẩn nóng bỏng hừng hực.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 10.2

Edit: hongheechan.

"Được rồi, anh nói cũng đúng! Chỉ là. . . . anh muốn đi như thế nào?" Bộ dạng này của anh thì không thể lái xe phải không? Chứ đừng nói đến lái chiếc xe mô tô ngầu kia.

"Em theo giúp anh đi." Nhếch miệng cười một tiếng, hai hàm răng trắng lộ ra. "Bà chủ và lão bản tuần tra công ty, thiên kinh nghĩa địa (*)." Anh đã sớm an bài xong tất cả.

(*) truyện chính đáng, đạo lý hiển nhiên, hai năm rồ mườì.

Anh đi làm thì cô theo chăm sóc ở bên, cứ như vậy, tâm tình làm việc của anh sẽ rất vui vẻ, có lẽ hiệu suất làm việc không cao, nhưng tối thiểu có thể công việc chất đống trên đỉnh đầu từ từ giải quyết xong.

"Vì sao em phải đi với anh? Em cũng không phải là bà chủ quý công ty, hơn nữa nếu anh đã mạnh khỏe có thể đến công ty rồi, vậy em cũng muốn trở về Tokyo, em tình nguyện trở về với Hân Nhi, cũng không cần ——"

"Nếu không thì anh không muốn đi làm, chúng ta cùng trở về Tokyo đón Hân Nhi đến đây." Anh ngắt lời cô.

Nhắc tới con gái, anh cũng rất muốn gặp, hơn nữa mang Hân Nhi đến Đài Loan, anh cũng có thể an tâm. Ít nhất cả nhà bọn họ có thể đoàn tụ ở Đài Loan, từ nay về sau dù lão nhân gia có đôi ý, còn muốn ngăn trở hôn sự của bọn họ, ý đồ giới thiệu quý công tử hào môn khác cho Hắc Trương Lăng, cũng khó làm việc.

"Với bộ dạng này của anh thì đáp máy bay đến phi trường kiểu gì?" Không hiểu tính toán trong đầu anh, cô kinh ngạc nhìn anh. "Lôi, chuyện bây giờ cũng đã như anh mong muốn, anh có thể dùng giày vò mình như vậy hay không."

Hành động của anh nhất định mất sức như vậy sao? Huống chi ba ở bên kia đã thỏa hiệp rồi, cũng không phải anh không biết.

Khi trong khoảng thời gian anh nghỉ ngơi này, ba đã đồng ý hôn sự của bọn họ, ngay cả vị trí Phó Tổng, sau khi đại ca thương lượng với ba, quyết định để cô tiếp tục đảm nhiệm, hơn nữa còn để sự nghiệp cô phụ trách độc lập tách ra ngoài, thành lập công ty con khác ở Đài Loan, giao do cô phụ trách quản lý.

Địa điểm công tác tương lai của cô là ở Đài Loan, dù sau này khó tránh khỏi phải bay đến Tokyo hoặc những nơi khác để thị sát nghiệp vụ, nhưng phần lớn thời giờ cô sẽ ở lại Đài Loan, ở lại bên người Lôi Thiệu Đình và Hân Nhi.

"Anh chỉ đi bộ khá chậm một chút, đâu phải bị phế cả chân đâu." Xem ra cô thật sự nghĩ anh quá yếu đuối, Lôi Thiệu Đình âm thầm quyết định, nhất định phải tìm thời gian chứng minh năng lực của mình!

"Em biết, anh không cần phải cường điệu điểm này." Xem ra tranh cãi nữa thì chỉ phá hư không khí bữa ăn sáng, Hắc Trương Lăng đành tạm đình chiến.

"Nếu không phải tối hôm qua em vẫn cự tuyệt anh... anh cần gì phải vẫn cường điệu như vậy chứ? Có lẽ chân của anh sẽ chậm chạp, nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến chức năng những bộ vị khác của anh."

"Anh rõ là." Cô nhìn anh, có chút dở khóc dở cười.

Người đàn ông này muốn bày sức mạnh ra cho cô nhìn, mục đích cuối cùng cũng chỉ vì muốn ân ái với cô sao? !

"Hết cách rồi, anh thật sự rất muốn em." Mím môi, vẻ mặt của anh rất uất ức.

Cô mềm lòng, đôi mắt yêu kiều nhìn anh.

Nhìn nhau qua bàn ăn, cô có thể nhìn thấy khát vọng thiêu đốt trong mắt anh.

Lôi Thiệu Đình cảm thấy biến hóa của cô, lập tức nắm chặt cơ hội, đẩy ghế ra, đứng dậy chân thấp chân cao vòng qua bàn ăn đi về phía cô, đưa tay kéo cô từ trên ghế lên.

Cô không cự tuyệt, đứng ở trước mặt anh.

"Đi về phòng với anh." Anh muốn cô, cúi đầu dán đôi môi lên môi hoa hồng xinh đẹp của cô.

"Ừ, được rồi, em cho anh một cơ hội biểu hiện, nếu quả thật không được, vậy anh phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi một tháng, cũng không thể đụng em." Cô

ngửa đầu đón lấy nụ hôn của anh, mềm giọng nói ra điều kiện trao đổi.

"Không có nếu!" Anh có tự tin, không thể nào để chuyện như vậy xảy ra.

Hắc Tương Lãng giữ nguyên thái độ, xác định biểu hiện kế tiếp của anh.

Trên giường lớn, hai thân thể nhiệt tình dây dưa với nhau.

Chân phải bất tiện, Lôi Thiệu Đình có thể chủ đạo trận chiến kịch liệt này như cũ.

"Anh yêu em Lãng" Anh say mê nhìn cô gái xinh đẹp trên người mình, cô hấp dẫn động tới tình cảm và quyến luyến sâu nhất trong lòng anh.

Ánh mắt cô mê ly cúi đầu nhìn anh, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ với anh đồng thời chủ động cúi người dán đến ngực anh, hôn lên môi mỏng mê người kia.

Hai người kích tình ôm hôn, nhiệt tình tích lũy đã lâu tiếp tục nổ tung làn sóng lửa tiếp theo.

Rất lâu sau đó, trận chiến cuối cùng cũng hòa hoãn xuống.

Hắc Tương Lãng mệt muốn chết rồi, cũng không nhúc nhích nằm trên bộ ngực trần của anh, nhắm mắt lại đi ngủ.

Anh thỏa mãn nhếch môi cười, bàn tay đau lòng vuốt ve tóc cô, với lưng mảnh khảnh của cô, giống như trấn an đứa bé ôm lấy cô, để cô an tâm nằm trong ngực của mình ngủ say.

Lại qua một lúc lâu, Lôi Thiệu Đình xác định cô ngủ rất say rồi thì mới dời cô sang bên người, kéo cao cái mền che kín thân thể mềm mại đẹp đẽ của cô.

Cật lực xuống giường, chân thấp chân cao đi đến phòng tắm, sau khi rửa mặt đơn giản qua, Lôi Thiệu Đình lại trở về bên trong gian phòng, nhặt quần áo trên đất mặc lên.

Ra khỏi phòng, anh đi vào thư phòng, gọi một cuộc điện thoại.

Cuộc điện thoại này là gọi đến cho công ty cổ vấn thiết kế hôn lễ nổi tiếng nào đó, lão bản công ty này là bằng hữu của anh, nhất định rất vui lòng thu xếp công việc hôn lễ thay anh.

Thừa dịp Tương Lãng ngủ say, Lôi Thiệu Đình lặng lẽ triển khai kế hoạch hôn lễ, anh và cô vì tình một đêm mà phát triển duyên phận, sẽ có một kết cục hạnh phúc.

Nói điện thoại thật lâu, cuối cùng cũng làm xong bước đầu thảo luận.

Sau khi cúp điện thoại sau, anh trở lại gian phòng một lần nữa, nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực, nhỏ giọng nói chuyện ở bên tai cô ——

"Lãng, cuối cùng chúng ta cũng có thể kết hôn như nguyện, thật tốt!" Giọng điệu của anh mang nhiều tâm tư!

Đúng vậy! Thật tốt! Nhìn Hắc Tương Lãng đang ngủ say, gương mặt xinh đẹp dựa vào hõm vai anh, khóe miệng cô lặng lẽ nâng lên, lộ ra mỉm cười thần bí.

Nếu không phải cô quyết định chủ động xuất kích giải quyết anh, hoàn thành tâm nguyện cho Hân Nhi một người ba, hiện tại cũng không có kết cục tốt đẹp như thế.

Xem ra quyết định của cô không hề sai, trải qua khổ cực, cuối cùng cũng thu phục được người chồng tình một đêm, Hắc Tương Lãng cảm thấy hết sức thỏa mãn và hạnh phúc, mà anh, hình như còn vui vẻ hơn cô đó

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 10.3

Edit: hongheechan

Hắc Tương Lãng bị hôn khiến hai chân như nhũn ra, chân như đứng không vững nữa.

Khi nụ hôn kết thúc, cô hoài nghi nhìn anh. Người đàn ông này hôn vẫn rất mãnh liệt, hoàn toàn không ăn khớp với bộ dáng yếu ớt nằm ở trên giường hiện tại của anh.

"Chân anh bị thương, không phải miệng." Anh dương dương tự đắc nhìn cô.

Hiển nhiên, nụ hôn này đã làm cho tâm tình u tối của anh sáng sủa không ít.

"Ba, chân của Lôi bị thương, thương thế khá nặng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Ủ, Hân Nhi tạm thời để người vú chăm sóc, ý tốt của Thôn Thượng tiên sinh, phiền ba giúp con cự tuyệt. Chuyện của công ty, thì làm phiền anh hai rồi, dù anh hai quyết định ai đảm nhận vị trí của con, con đều không có ý kiến. Được, ba, hẹn gặp lại."

Sau giữa trưa, Hắc Tương Lăng đứng ở trước cửa sổ nói điện thoại di động, đối tượng nói chuyện chính là Hắc Mộc thác, ba của cô.

Nằm ở trên giường bệnh Lôi Thiệu Đình không buồn ngủ tí nào, anh dường như đã dựng thẳng lỗ tai, nghe đối thoại giữa Hắc Tương Lăng và ba cô.

Trong cuộc đối thoại, trừ đến con gái bảo bối, còn nhắc tới Thôn Thượng Chính Dã, gương mặt Lôi Thiệu Đình tuần tú tối sầm lại, hơi không vui trừng mắt nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô.

Cuối cùng cũng xong, cô cúp điện thoại, bóng dáng yếu điệu xoay người lại, đi tới bên giường của anh.

"Anh sao vậy? Chân không thoải mái sao?" Nhìn sắc mặt lo lắng của anh, Hắc Tương Lăng lo lắng hỏi.

"Tâm tình anh khó chịu!" Chân còn thoải mái hơn tâm tình.

"Tại sao?" Cô buồn bực nhìn anh.

"Em vẫn còn nói với ba về tên Thôn Thượng Chính Dã kia, anh ta lại muốn làm gì?" Tình địch ẩn hiện, hết sức đỏ mắt.

"Thôn Thượng tiên sinh đến nhà lớn gặp ba em, mong muốn được qua lại với em, hi vọng ba có thể đồng ý anh ta." Trước kia Thôn Thượng Chính Dã cũng bày tỏ tình cảm với cô không chỉ một lần, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến đồng ý thỉnh cầu đó của Thôn Thượng Chính Dã, lần này nếu không phải do ba an bài, cô thậm chí sẽ không để cho Thôn Thượng Chính Dã có cơ hội đến gần cô.

Nhưng dù Thôn Thượng Chính Dã có cuốn chặt lấy, cô cũng sẽ không đồng ý lui tới với anh ta, cũng không muốn hao tâm tốn sức ứng phó anh ta. Vì vậy Thôn Thượng Chính Dã bên kia, cứ giao cho ba giải quyết đi!

"Đáng chết! Tên kia không muốn sống nữa phải không? Muốn cướp nữ nhân của ta, thì trước tiên phải đập lên thi thể của ta trước —— khàn ~" Anh giận đến quên mất chân mình đang bị thương, nhiều nơi trên thân thể còn đau, kích động ngồi dậy từ trên giường lớn tiếng gầm thét, kết quả của lần kích động này, là đau lưng, không chỉ đau lưng, mà toàn thân đều đau, đau đến mức khiến anh nhe răng trợn mắt.

"Anh có thể tỉnh táo một chút hay không!" Hắc Tương Lăng quả thật choáng váng.

Cô không ngờ Lôi Thiệu Đình như thế này mà còn để ý đến Thôn Thượng Chính Dã, anh ta cũng chỉ là một trong những người theo đuổi cô mà thôi, chỉ cần cô tỏ rõ không đồng ý lui tới, đã cắt đứt được rồi. Huống chi hiện tại ba cũng chịu ra mặt giúp ngăn cản, anh còn để ý cái gì?

"Ba đã đứng ở phía bên anh rồi, cũng đồng ý giúp đỡ nói với Thôn Thượng tiên sinh tin tức giả em đến Đài Loan, anh không cần tức giận như vậy mà." Đờ lấy anh, để anh từ từ nằm xuống.

"Có thật không? Ba em thật sự không ngăn trở chúng ta nữa?" Lôi Thiệu Đình vừa nghe, mặc dù rất vui mừng, nhưng vẫn hơi hoài nghi.

"Thật sự ba đã mềm lòng! Ông ấy vừa nghe đến tin tức anh bị thương, vẻ mặt cũng rất lo lắng, thật ra thì ba đã sớm coi anh như là con rể rồi, chỉ do anh kiên trì nhất định muốn dẫn em đi Đài Loan sinh sống, khiến ba vẫn mâu thuẫn có nên đồng ý vụ hôn nhân này hay không." Nhưng sau khi xảy ra vụ tai nạn xe cộ này, lão nhân gia đã thay đổi ý nghĩ.

"Sớm biết tai nạn xe cộ có thể để ba em thay đổi thái độ, thì lúc ở Tokyo anh nhất định đã chạy đến đường cái để bị đâm xe!"

"Lôi Thiệu Đình, anh không cần nói lung tung!" Lời của anh thật khiến cho người ta tức giận.

Tất cả Lôi Thiệu Đình làm, đã đã động đến ba, hơn nữa anh cũng thông qua khảo nghiệm của ba, nên anh mới có thể thuận lợi đi đến Đài Loan.

Tương lai, cô chắc chắn sẽ đến Đài Loan, nên toàn bộ quyền thừa kế tập đoàn Hắc Đằng cũng giao cho ba định đoạt, bất kể anh hai tính toán giao cho người nào tiếp nhận chức vị Phó tổng giám đốc, cô đều tiếp nhận tất cả.

"Anh chỉ nói giỡn một chút thôi, em đừng để ý." Nhìn cô hai tay chống nạnh, mặt tức giận, anh buồn cười kéo cô tới. "Hiện tại cuối cùng anh cũng thông qua khảo nghiệm của cha vợ, chúng ta cuối cùng cũng có thể đoàn tụ, anh cuối cùng cũng có thể làm một hôn lễ hào hoa cưới em về nhà, thật tốt!" Trong lòng anh đã bắt đầu lên kế hoạch dọn nhà.

Trước mắt anh đang ở căn hộ cao tầng, nhà ở dưới thấp thích hợp hơn, anh nghĩ nên dời đến vùng ngoại ô, mua một ngôi nhà giống như biệt thự ở Tokyo, không gian ít nhất phải có hai tầng lầu, còn phải có sân nhà rộng rãi.

"Đừng vui mừng quá sớm, chân của anh bị thương còn phải ba, bốn tháng mới có thể phục hồi như cũ, thời gian này anh cứ an tâm dưỡng bệnh, còn chuyện kết hôn, chờ anh phục hồi như cũ rồi bàn lại thôi." Cô cũng không lạc quan giống như anh, vì lo lắng thương thế của anh, bây giờ cô không có tâm trí nghĩ đến hôn lễ hai người.

"Tiểu Lăng, em không cần quá lo lắng cho chân của anh, anh rất tốt, hơn nữa sẽ rất mau khỏi!" Đưa tay xoa khuôn mặt ưu sầu của cô, anh luôn rất tự tin với mình.

"Thật sao?" Người đàn ông này, thật sự rất lạc quan.

"Dĩ nhiên! Anh rất nhanh sẽ khỏi, dùng thân thể khỏe mạnh của anh mang hạnh phúc đến cho em." Mập mờ nháy mắt mấy cái, trong ánh mắt của anh nhanh chóng phủ lấy ý đồ khác.

Giương mặt đỏ bừng, cô thật không chịu nổi anh.

Sau khi nằm viện hai tuần lễ, qua sự cho phép của bác sĩ, Lôi Thiệu Đình làm thủ tục xuất viện về nhà nghỉ ngơi.

Về nhà ở năm ngày, người đàn ông này liền thể hiện sức mạnh phục hồi như cũ, hiện tại trừ chân phải còn cuốn thạch cao, phải lấy gậy đỡ từ từ đi, nhưng đau nhức thân thể sinh ra từ tai nạn xe cũng đã khôi phục, mấy vết thương xé rách trên bắp chân trái cũng đã khỏi hẳn, chỉ để lại vết sẹo nhàn nhạt.

Thân thể khôi phục hơn phân nửa, Lôi Thiệu Đình lại không chịu ngồi yên, lập tức triển hiện thể lực kinh người của mình.

"Anh chắc chắn anh muốn đến công ty? Chân của anh còn chưa khỏe hẳn mà?" Hắc Trương Lăng ăn sáng chung với Lôi Thiệu Đình, kinh ngạc hỏi.

Thời gian này anh đều duy trì làm việc và nghỉ ngơi ở Tokyo, qua webcam và điện thoại liên lạc xử lý những chuyện quan trọng, nếu muốn kí kết hiệp ước với khách hàng, đều do A Mạch ra mặt thương lượng, kết quả nói cho anh biết, để anh làm quyết sách cuối cùng không phải sao?

Anh liếc cô một cái. "Anh chỉ đi bộ không tiện mà thôi, chức năng khác của cơ thể đều rất tốt." Tối hôm qua anh định ân ái với cô thì rốt cuộc cô lại lấy lý do thân thể anh không khỏe để cự tuyệt, thật sự làm cho anh cực kì không sáng khoái!

"Huống chi lâu như vậy không đi công ty, anh là lão đại thì phải xem một chút, nếu không những nhân viên kia còn tưởng rằng lão đại của họ chần trầu ăn cỏ, không biết lăn lộn thì làm thế nào?"

Để chứng minh rất khỏe mạnh, anh tính toán bắt đầu từ hôm nay khôi phục cuộc sống bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Người Chồng Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.